Cartea stelelor

volumul 1

Vrăjitorul Qadehar

ERIK L'HOMME

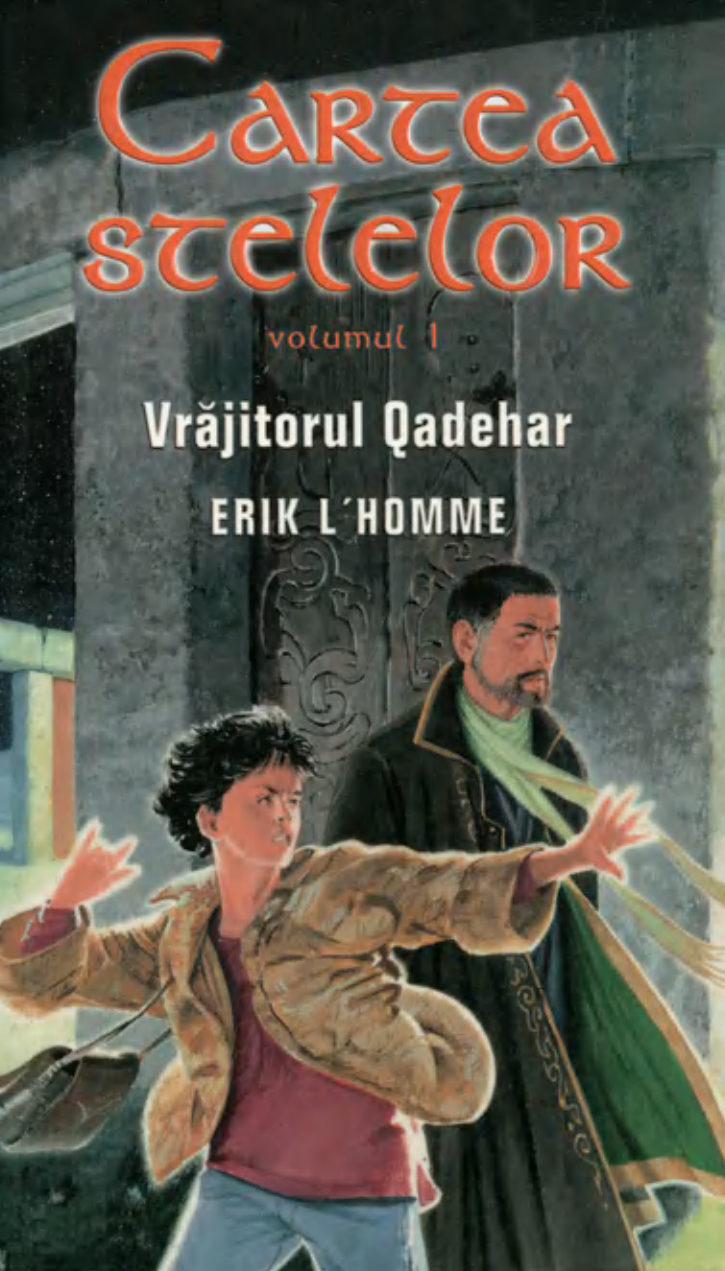

ERIK L'HOMME

Vrăjitorul Qadehar

Primul volum al trilogiei
CARTEA STELELOR

Erik L'HOMME s-a născut în 1967 la Grenoble. Încă din timpul copilăriei petrecute la Drôme, unde a crescut în contact direct cu natura, a căpătat un gust pronunțat pentru escapade de orice fel, pe care le împărtășește cu pasiune în cărți.

Avînd un doctorat în istorie, pornește pe urmele eroilor din lecturile sale, aventurieri și poeți, spre cuceriri îndepărtate.

Pașii îl vor purta spre munții Asiei Centrale, pe urmele Omului Sălbatic, pînă în Filipine, în căutarea unei comori fabuloase. Publică prima carte despre cultura și limba unui foarte vechi popor care trăiește între Pakistan și Afganistan, la editura Harmattan.

Astăzi, la întoarcerea în regiunea natală, Drôme, își împarte timpul între jurnalism (conduce revista *Jeunes pour la Nature*), lungi plimbări și scrierea romanelor sale.

Cartea Stelelor este prima lui trilogie pentru tineri. În 2001, Erik L'Homme a primit pentru *Vrăjitorul Qadehar*, primul volum al trilogiei, Premiul Tinereții la Festivalul Internațional de Geografie din Saint-Dié-des-Vosges.

ERIK L'HOMME

Vrăjitorul Qadehar

Primul volum al trilogiei
CARTEA STELELOR

Cuprins

1. Busculada 9
2. O surpriză grozavă 16
3. O palmă binemeritată 24
4. Un sfîrșit de seară agitat 30
5. O vizită bizară 34
6. Alicia de Troïl 44
7. O zi mare 49
8. Confidențe sub stele 52
9. Se vorbește despre denumirile florilor... 58
10. Secretele nopții 64
11. Răpirea 70
12. În palatul Înaltului Magistrat 77
13. Regăsiri 85
14. Trăiască vacanța! 91
15. Atacul 98
16. Mănăstirea de la Gifdu 105
17. Ucenicul se joacă de-a hackerul 112
18. Uneori, curiozitatea se plătește 117
19. Evadarea 122
20. Poarta Lumii a Doua 129
21. Trecerea 135
22. Colinele Mișcătoare 141

23. Marea Meduzelor de Foc 145
24. Violetul Irtych 153
25. Plaja 160
26. Tur de forță 165
27. False magii 169
28. Romaric se aruncă în apă 174
29. Un uriaș meloman 181
30. Kushunaï – Vînătoarea 187
31. Deșertul Vorace 193
32. O întîlnire periculoasă 199
33. Tîlhari ghinioniști 204
34. Oamenii Nisipurilor 209
35. Yâdigâr 216
36. Prizonierii 220
37. Comandantul Thunku 226
38. Guillemot se înfurie 231
39. Iluminarea 238
40. Întoarcerea la Ys 244

Lui Jean-Philippe, al meu Maestru Vrăjitor.
Prietenilor mei care au rămas în Ys.

Harta Țării Ys

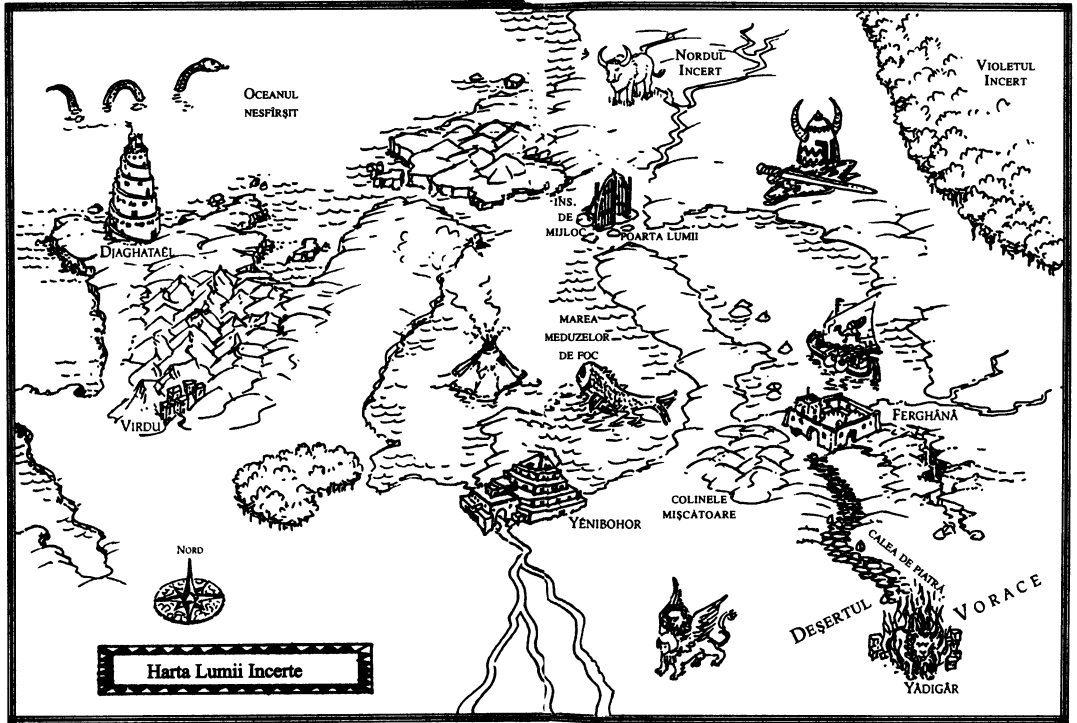
Nordul Incert
Violetul Incert
Oceanul nesfîrșit
Ins. de mijloc
Poarta Lumii
Djaghatael
Marea meduzelor de foc
Virdu
Ferghana
Colinele mișcătoare
Yenibohor
Nord
Calea de piatră
Deșertul Vorace
Yadigăr
Harta Lumii Incerte

1

Busculada

Soneria ce anunța sfîrșitul orelor încă nu încetase să răsune. Guillemot de Troïl se fofilă printre ceilalți elevi care se înghesuiau pe culoarele școlii. Era început de aprilie, dar se făcuse vreme frumoasă și toți aveau o singură dorință: să ajungă pe plajă, unde să se distreze, să facă baie, dacă apa era destul de caldă, și să se recreeze după o zi nesfîrșită de școală.

Guillemot nu se grăbea din aceleași motive... Era vital pentru el să ajungă în curte printre primii, ca să se piardă de Agathe de Balangru și de gașca ei printre străduțele din Dashtikazar!

– Hai, hai, mai repede, lăsați-mă să trec, bombăni băiatul croindu-și drum prin gloata zgomotoasă a colegilor.

În spatele lui îl auzi pe unul urlînd:

– Uite-l! Este chiar lîngă ușă!

Inutil să se întoarcă; recunoscuse vocea lui Thomas de Kandarisar, aghiotantul de nedespărțit al lui Agathe. Asta îi mări elanul. În cele din urmă se apropie de ușă, dar, în efortul de a-i depăși pe toți, se ciocni de un găligan dintr-a treia.

– Hei, piticanie! Mă căutai, cumva?

– Eh... Nu, nu, bineînțeles că nu, se bîlbîi Guillemot. Voiam doar să ies...

Aruncă priviri neliniștite peste umăr. Tipul îl ținea strîns. O văzu pe Agathe, urmată de amicii ei, apropiindu-se cu o expresie triumfătoare.

Era o fată înaltă și slabă, cu părul întunecat, tuns scurt, ai cărei ochi negri străluceau răutăcios deasupra unei guri prea mari.

– Lasă-l, Marco, ordonă ea. E o afacere între noi doi.

Numitul Marco ezită. Apoi îi dădu drumul și se îndepărtă ridicînd din umeri. Gașca lui Agathe, care era tot într-a cincea, ca și Guillemot, era temută în toată școala, chiar și de cei mai mari.

Agathe se afla față în față cu fugarul. Guillemot, cu fața roșie sub claia de păr castaniu, o privi sfidător.

– O, dar potaia noastră pare furioasă, spuse ea pe un ton batjocoritor, ce provocă rîsul acoliților ei care pîndeau lîngă ușă.

– Lasă-mă în pace! N-o să-ți dau niciodată medalionul, strigă Guillemot, strîngînd din pumni.

– Mai vedem noi, replică rece Agathe, care-i făcu un semn unui băiat din gașcă, roșcat și îndesat.

Acesta se aruncă pe Guillemot și, după o luptă scurtă, îl imobiliză în cleștele brațelor.

– Thomas, lasă-mă sau o-ncurci, șuieră cu greutate Guillemot, în urechea adversarului său, care se mulțumi să rînjească.

Cu aerul unei regine necruțătoare, Agathe se apropie, scotoci la gîtul victimei sale și găsi un soare mic din aur, atîrnat de un lănțișor subțire din același metal.

Îl înhăță și apoi îl puse la gîtul ei.

– N-ai dreptul, gemu nefericitul Guillemot, care era în continuare imobilizat de băiatul cu părul roșu. Mi l-a dat tatăl meu.

– Tatăl tău? Credeam că nu l-ai cunoscut niciodată, ba, mai mult, adăugă ea apropiindu-şi faţa de a lui, din cauza ta a ajuns un Exilat!

Dintr-odată Guillemot izbucni în lacrimi, dar, din mîndrie, şi le înghiţi şi îşi lăsă capul în jos. Tocmai în acest moment îşi găsise directorul să-şi facă apariţia. Biroul lui nu era departe şi auzise schimbul de cuvinte, neobişnuit la acea oră.

– Hei, copii, ce se petrece? întrebă cu vocea posacă a omului care s-a îngrăşat odată cu vîrsta.

– Păi... absolut nimic, domnule director, răspunse Agathe, care arborase pe moment un zîmbet larg. Guillemot de Troïl ne povestea ceva... ceva foarte amuzant! Nu-i aşa?

Ceilalţi aprobară entuziaşti. Directorul se întoarse spre Guillemot.

– O poveste, băiete, o poveste... făcu el cu un aer gînditor. Ei bine, nu este nici locul, nici momentul, adăugă el cu bruschete. Hai, ştergeţi-o cu toţii! Să nu vă mai văd pînă mîine-dimineaţă! Nu, tu nu, Guillemot, tu rămîi!

Gaşca lui Agathe părăsi culoarul aruncînd către băiat priviri pline de ameninţări.

– Ei, băieţaş, ai ceva necazuri? Ar fi ceva ce ai vrea să-mi spui?

– Nu, absolut nimic, domnule director. Serios! Aş putea să plec şi eu acum?

Bărbatul îl observă o clipă pe băiatul care tremura uşor, cu ochii umezi, apoi ridică şi el din umeri.

– Da, poţi să pleci, fiule!

Guillemot se grăbi să iasă din şcoală, o zbughi în stradă şi nu se opri din fugă decît cînd zări primele coline ce dominau oraşul. Îşi aruncă ghiozdanul la baza

unui *menhir*[1] despicat de fulger, se așează pe pământ și, fixînd oceanul ce scînteia la picioarele lui, se lăsă în voia gîndurilor.

Guillemot împlinise doisprezece ani la echinoxul de toamnă. Era un băiat solid și rezistent în ciuda faptului că părea plăpînd. Nu era prea înalt pentru vîrsta lui, și mai ales asta îl deranja, pentru că nu se putea apăra cum i-ar fi plăcut împotriva celor care găseau o deosebită plăcere în a-l sîcîi. Problemele lui cu Agathe au început cînd s-au întors din vacanță. Nu pentru că era un elev bun (ținta predilectă a chiulangiilor fanfaroni), rezultatele lui școlare rămînd, fără efort, medii; ci pentru că făcuse imprudența să sară în ajutorul unui puști dintr-a șasea pe care gașca lui Agathe îl teroriza. De atunci, a devenit victima lor preferată. Era ceva mai tare decît el: intra mereu în încurcături! O să ajungă oare vreodată să-și stăpînească această pornire nesăbuită ce, în pofida timidității, îl împingea să se bage în treburi care nu-l priveau?

Guillemot își ridică șuvița ce îi cădea pe frunte. Părul lui, mereu ciufulit, îi ascundea oarecum urechile cam clăpăuge și îi acoperea o parte din fața fină și visătoare, însuflețită de ochii verzi, luminoși și de o gură mereu zîmbitoare. În fine, de obicei zîmbitoare, pentru că în acest moment n-avea nici un chef să zîmbească...

Apucă o piatră și, de furie, o aruncă pe drum.

Ce, era vina lui dacă tatăl său hotărîse, cu puțin înainte de nașterea lui, să părăsească Țara Ys și să se stabilească în Franța, devenind astfel un Exilat, condamnîndu-l să nu-l cunoască niciodată? Și Agathe, care

[1] Monument (funerar) megalitic, format dintr-un bloc de piatră neprelucrată, înălțat vertical (n.tr.)

tocmai i-a luat prețiosul pandantiv, unica moștenire pe care acest om i-a lăsat-o mamei lui pentru el!

„S-o prindă Korriganii și s-o pună să danseze pînă în vecii vecilor!“ blestemă Guillemot.

Trase adînc în plămîni mirosul de iod pe care o briză ușoară îl aducea dinspre mare; pentru că era un tip plin de viață și pentru că Agathe ar fi fost foarte mulțumită să-l știe nefericit, se strădui să-și uite necazurile.

Privirea i se pierdu peste acoperișurile de ardezie gripal ale caselor din Dashtikazar, case înalte cu trei-patru etaje, ce se îndesau una în alta, înghesuindu-se pe străduțele strîmte și șerpuitoare. Anul trecut, orașul de granit de culoare deschisă își sărbătorise aniversarea a o mie de ani. Dashtikazar cel Mîndru... Cît de mult iubea acest oraș plin de surprize, așezat la poalele munților și deschis spre mare! Era capitala, inima care pulsa mîndrei Țări Ys!

Așa cum Guillemot învățase la orele de istorie și de geografie, Țara Ys fusese, cu opt secole mai înainte, o mică bucată din coastele franceze, care s-a desprins în timpul unei furtuni cumplite. Ys a plutit în derivă spre larg, apoi vînturi venite din partea opusă au adus-o din nou la țărm, unde și-a reluat locul. Dar un loc special: căci țara transformată în insulă nu figura pe hărți și locuitorii Franței habar nu aveau de existența ei. Ys era într-un fel ancorată între Lumea Reală, căreia îi aparținuse înainte, și Lumea Incertă, ciudată și fantastică. Printr-o poartă se putea pătrunde în prima și prin alta în cea de a doua. Ambele porți erau cu sens unic, în afară de momentele cînd, din timp în timp, Înalta Magistratură credea că din Ys lipsesc produsele esențiale – cum ar fi Nutella sau ultimele filme! Această

prevedere era singura posibilitate de a apăra Ys de una sau de cealaltă dintre cele două lumi.

În afară de faptul că era un spațiu imens și plin de pericole, se știau foarte puține lucruri despre Lumea Incertă. Lumea Reală era altceva! În Țara Ys se puteau capta, printr-un truc de programare, posturile de radio și de televiziune franceze, iar programele școlare, cu excepția cîtorva amănunte, erau cele din Hexagon. Mai mult, printre conducătorii francezi, unii inițiați știau de existența Țării Ys: pe unele documente secrete ea figura sub numele de „al nouăzeci și șaptelea departament metropolitan". Prin intermediul acestor persoane în care locuitorii din Ys aveau încredere, cei care voiau să trăiască în altă parte o altă viață obțineau actele și ajutorul necesar instalării lor definitive în Franța, oriunde în Europa sau aiurea; acești oameni erau Exilații. Ei renunțau la Ys pentru totdeauna. Alții – destul de puțini! – preferau uneori să încerce aventura în Lumea Incertă; asta se întîmpla cu majoritatea condamnaților la rătăcire, pedeapsa maximă care se aplica în Ys, indivizi lacomi de bogății sau atrași de necunoscut sau cu adevărat disperați. Toți aceștia deveneau Rătăcitori.

Cît despre cei care rămîneau în Ys, ei trăiau pe o insulă mare, caldă vara și rece iarna, muntoasă, acoperită de păduri dese și de cîmpii imense, presărate cu orașe, sate și cătune, foarte asemănătoare cu un departament din Lumea Reală! Dar și aici existau mici diferențe.

Zgomotul unor copite l-a smuls pe Guillemot din reverie. Pe drum, la cîțiva pași de el, se afla un om îmbrăcat într-o splendidă armură turcoaz, înarmat cu o spadă care îi atîrna pe partea stîngă și cu o lance ce îl depășea de două ori în înălțime. Calul lui, sur, era

acoperit cu o plasă fină din oțel, care zornăia la fiecare mișcare.

Guillemot se ridică repede.

– Totul este în regulă, băiete? i se adresă Cavalerul cu blîndețe.

– Da, messire Cavaler, totul este în regulă, mulțumesc! răspunse el.

– Nu întîrzia prea mult pe coline în seara asta, continuă bărbatul în timp ce mîngîia coama calului, ce fornăia neliniștit. Korriganii sînt în sărbătoare astăzi și știi că le place să joace feste oamenilor!

Izbucnind în rîs, cavalerul îl salută pe Guillemot și plecă în galop spre oraș. Băiatul era emoționat: visul lui secret, dorința cea mai arzătoare, era să aparțină într-o zi Confreriei Cavalerilor Vîntului. Acești cavaleri, la ordinul comandantului lor și sub supravegherea Înaltei Magistraturi din Dashtikazar, vegheau la siguranța Țării Ys și, mînați de propria conștiință, îi ajutau pe toți cei care erau în nevoie.

Supunîndu-se recomandărilor Cavalerului, Guillemot luă direcția casei în care locuia cu mama lui, la intrarea în satul Troïl, situat foarte aproape de capitală. Korriganii, chiar dacă nu erau cele mai periculoase creaturi din Ys, erau imprevizibili și, adesea, jocurile lor se puteau dovedi crude.

2

O surpriză nemaipomenită

– Mami! Eu sînt! M-am întors!

Guillemot se grăbi spre bucătărie și deschise frigiderul. Scoase untul pe care îl puse pe masă alături de borcanul cu Nutella. Tăie o felie zdravănă din pîinea ce se afla pe bufet, își făcu o tartină enormă și începu s-o mănînce.

Emoțiile îi făcuseră foame! Cu atît mai mult cu cît a fost nevoit să facă pe jos doisprezece kilometri pentru că pierduse trăsura școlii!

– Tu ești, dragule? Unde ești?

– Aișa, în bucătăie! mormăi Guillemot cu gura plină. Mama lui intră în încăpere cu pas vioi, zîmbind. Avea o talie subțire, strînsă într-o rochie neagră (de cînd își putea aducea aminte, Guillemot n-a văzut-o îmbrăcată decît în negru), părul lung, blond, cu bucle mari, ce îi ajungea pînă în talie, și ochi mari de culoarea cerului. Alicia era o adevărată Troïl. Guillemot, așa scund cum era, semăna mai mult cu tatăl lui, cel puțin asta era concluzia la care ajunsese singur, pentru că nimeni pînă acum (cu toate rugămințile lui insistente) nu crezuse de cuviință să i-l descrie pe tatăl său altfel decît foarte superficial.

– Cum a fost ziua de astăzi? întrebă Alicia de Troïl sărutîndu-și fiul pe frunte.

– Nu mai rea decît altele, răspunse băiatul încet, apucînd programul de televizor, ce zăcea pe un scaun. Oh, genial! În seara asta este un film!

Un zîmbet larg se ivi de data asta pe fața lui Guillemot. Doamna de Troïl se mulțumi să-l privească, cu un aer amuzat și cu brațele încrucișate.

– Fără televizor în seara asta, Guillemot.

Guillemot se destinse ca un arc și sări de pe scaun. Filmele erau ceva rar în programele alcătuite de Comisia Culturală a Înaltei Magistraturi din Ys, care prefera reportajele și documentarele. Se simțea deci pregătit să înceapă cu mama sa una dintre acele lungi discuții legate de televiziune! Dar ea îi reteză pornirea cu o mișcare a mîinii.

– Ai uitat? Astă-seară este aniversarea unchiului Urien. Știu, știu, nu te prea omori după el... dar va fi acolo toată familia și... cîțiva prieteni!

Pronunță ultimele cuvinte pe un ton misterios. Guillemot tocmai deschisese gura ca să protesteze, dar se opri pe dată.

– Vrei să spui c-o să fie...

– ... Vărul tău Romaric, împreună cu Gontrand, prietenul tău, și gemenele Ambre și Coralie! Romaric și fetele ar trebui, de altfel, să treacă pe aici ca să te ia. Nu trebuie decît să-i aștepți. În ce mă privește, trebuie să plec mai devreme ca să-mi ajut fratele să-și primească invitații.

Doamna de Troïl își privi o clipă, cu tandrețe, fiul care țopăia de bucurie prin bucătărie. Apoi se retrase ca să se pregătească.

Guillemot sări treptele patru cîte patru și năvăli în camera lui. O singură ocheadă fu suficientă pentru a-și aminti că n-a mai făcut ordine de aproape o săptămînă.

Suspină și începu să pună lucrurile la loc. În camera lui se întîlneau ori de cîte ori se vedea cu prietenii, și nu vor pleca la unchiul lui înainte de a fi trecut o clipă pe la el.

Închise laptopul care zăcea pe un taburet și îl strecură în sertarul biroului, aranjă în rafturile bibliotecii cărțile răspîndite pe covor, întinse cuvertura și ascunse sub ea cearșaful șifonat...

Cineva bătu la ușa de la intrare.

– Guillemot! Noi sîntem!

– Urcați! urlă Guillemot, îndesînd în dulap ultimele haine aruncate pe jos.

O ușă se trînti, se auziră rîsete și un zgomot ca de cavalcadă: două fete și un băiat, dezlănțuiți, luară cu asalt camera.

– Ce bine-mi pare că vă văd! exclamă Guillemot.

– Aniversarea unchiului Urien trebuie să fie ceva foarte important anul ăsta, dacă lipsim de la școală două zile întregi! declară Romaric de Troïl, un băiat cu păr blond și ochi albaștri autoritari, care părea pe atît de zdravăn pe cît de fragil părea vărul lui.

– Oricum, n-ai de ce te plînge! De cînd nu ne-am mai întîlnit cu o asemenea pomană? întrebă Coralie de Krakal arborînd unul dintre acele zîmbete în care stătea secretul ei și cu care făcea să se topească orice băiat. Coralie era o încîntătoare fată brună, cu trup subțire și înalt și ochi albaștri ca marea.

– De la vacanța de Crăciun, răspunse Ambre, fixîndu-l pe Guillemot cu o privire insistentă, ce îl făcu să roșească pînă în vîrful capului.

Asemănătoare întru totul cu sora ei geamănă, Ambre se deosebea totuși prin tunsoare și printr-o atitudine băiețoasă. Temperamentul ei îi făcea să se teamă pe majoritatea băieților, dar ei puțin îi păsa, ba chiar se amuza pe

tema asta! Dar cel mai mult îi plăcea să-l tachineze pe Guillemot. Cu el îi mergea întotdeauna și, cu toate eforturile pe care le făcea ca să rămînă indiferent la provocările ei, Guillemot simțea de fiecare dată cum roșește. Totuși, Ambre era o prietenă fidelă, în ochii căreia nu se putea citi niciodată răceala și pe care puteai conta.

– Și Gontrand? întrebă Guillemot, ca să scape de ochii ironici ai lui Ambre. Nu vine?

– Ba da, bineînțeles! îl asigură Romaric. Dar a trebuit să urce direct la castel ca să-și ajute părinții să ducă instrumentele. Să fi văzut ce circ a fost cînd au plecat! Toată lumea credea că se mută!

Romaric și Gontrand locuiau aproape unul de altul, la alt capăt al Țării Ys, în orășelul Bounic, la distanță de două zile cu trăsura de Troïl. Ambre și Coralie locuiau ceva mai departe, pe coasta de est a insulei, în orașul Krakal, unde tatăl lor, Utigern, era în același timp primar și Qamdar. Un Qamdar era un șef de clan. Utigern era deci Qamdarul clanului Krakal, ca și Urien, unchiul lui Guillemot și al lui Romaric, care era Qamdarul clanului Troïl. Din acest motiv, Krakalii au fost invitați la seara aniversară. În ceea ce-i privește pe părinții lui Gontrand, aceștia erau cei mai mari muzicieni din Ys! Cum s-ar fi putut să nu fie invitați?

– Îmi pare rău că am ratat! exclamă Guillemot. Gontrand transformat în măgar... Mi-l imaginez bombănind încet, aranjîndu-și părul cu mîna!

– Poate asta îl va mai căli pe slăbănog! spuse Ambre, strîmbîndu-se și aruncînd o privire aprigă spre sora ei care se aranja în geamul unei ferestre.

Toți se porniră pe rîs.

– Tata a spus c-o să fie acolo, în seara asta, toată elita din Ys, zise veselă Coralie, alăturîndu-se celorlalți, care se lungiseră deja pe covorul gros din păr de capră.

– Și nu numai aliații clanului Troïl, se fandosi Ambre. Urien a trimis invitații și familiilor dușmane. Încercare de calmare a spiritelor.

– Familii dușmane... cum ar fi Balangru sau Kandarisar? întrebă Guillemot, a cărui față se întunecă.

– Nu-mi spune că mizerabila de Agathe și gunoiul de Thomas continuă să te sîcîie!? lăsă să-i scape Romaric, cu furie. Pe bune, dacă aș fi în locul tău, n-aș înghiți asta! I-aș face să le piară pofta să se mai ia de cei mai slabi!

Romaric își mușcă buzele și regretă imediat cele spuse. Guillemot zîmbi cu tristețe.

– În orice caz, reluă Romaric decis să repare gafa, astă-seară nu vei fi singur! Să încerce numai să se ia de clanul nostru!

Abia termină de vorbit, că Ambre scoase un urlet războinic, sări în picioare și improviză un dans indian. Cu un răcnet, Romaric i se alătură:

– Apropiați-vă, Agathe Schelet și Thomas Nevăstuica, veniți să vă întreceți cu Romaric Mușchii de Oțel, cu Gontrand cel Viclean, cu Coralie Zîna, Ambre cea fără Frică și Guillemot Cavalerul!

Coralie aplaudă spectacolul, apoi spuse, cu ochii scînteindu-i:

– Abia aștept să ajung la bal! Îmi place la nebunie să dansez!

– Îți place mai ales să-i vezi pe toți tăntălăii înghesuindu-se să te invite la dans, preciză Ambre cu un dispreț calculat. Eu sper că vor fi acolo și Cavaleri... pe bune!

– Eu, făcu la rîndul lui Romaric, eu mă voi mulțumi cu bufetul. Sfînta bucătărie a unchiului! Și tu, Guillemot?

– Eu, suspină Guillemot, care nu se putea împiedica să nu se gîndească la medalionul lui și care nu dădea dovadă de o bucurie deosebită să meargă la unchiul său, eu aș prefera să rămînem aici, între noi, departe de Agathe și de gașca ei.

– Dar ripostează, pentru numele lui Dumnezeu! Sîntem aici pe pămîntul din Troïl și ea este cea care trebuie să se simtă prost! îi aruncă Ambre ridicînd din umeri. Și, apoi, încetează să te mai gîndești la această Agathe, mai sînt și alte fete, nu?

Îi trimise din nou o privire ce îl făcu să roșească și, mai mult, să-i facă și pe ceilalți să rîdă ca nebunii.

– S-a făcut ora, le spuse Romaric după ce-și privi ceasul. Nu vreau să întîrzii, asta va fi și seara mea, nu numai a unchiului Urien...

– O, micuțul de el, se miorlăi Coralie.

– O să-l bombăne taică-său! îl ironiză Ambre, dîndu-i ușoare lovituri cu pumnul.

– Terminați, n-are nici un haz... se apără Romaric aruncînd cu perna în cel mai apropiat dintre atacatori.

Nu mai ai nimic de făcut cînd ești singur împotriva a trei și cînd mai sînt încă multe perne în cameră!

Aproape învins de ceilalți, ceru repede îndurare.

3

O palmă binemeritată

Locuința lui Urien de Troïl se afla pe înălțimile orașului. Era o construcție cu două etaje, flancată de două turnuri pătrate și protejată de un zid gros, din piatră tăiată, ca toate construcțiile din zonă, ce amintea mai mult de un auster castel din Evul Mediu decît de un palat destinat recepțiilor. Timpurile cînd luptele dintre principalele clanuri ale Țării Ys erau la ordinea zilei nu era atît de îndepărtat!

– Să ne grăbim! răsuflă din greu Romaric, care se afla în fruntea micului grup care urca spre construcția fortificată a clanului Troïl.

– Mai încet, Romaric, gîfîi Guillemot. Privește, mai sînt și alții care vin.

Toți patru intraseră în curtea pavată, unde trăsurile îi aduceau pe invitații îmbrăcați în haine de sărbătoare. Vehiculele cu motor nu erau folosite în Ys. De altfel, nimic din ceea ce ar fi putut să polueze nu era autorizat.

Electricitatea era produsă de marile mori eoliene din Landa Furtunilor și pentru nevoile casnice – cu mici panouri solare. Căldura se obținea din lemne de foc sau se extrăgea din sol printr-un ingenios sistem de captare.

– Pe unde ați umblat? mormăi bărbatul cu părul alb, care primea invitații la intrare. Domnul de Troïl a întrebat de voi!

– Bună seara, Valentin! spuse Ambre surîzînd. Îmi pare rău, am fost reținuți la dans de... Korriganni!

– Monștrii! făcu portarul pe supăratul.

– Bună seara, Valentin! salutară la rîndul lor Romaric și Guillemot, făcîndu-se că boxează.

– Toată lumea este în salonul cel mare, anunță Valentin. E momentul cînd pisălogul își ține discursul!

Au rîs de obrăznicia lui. Valentin era mai mult decît portar, era și intendent, majordom, regizor, omul de încredere al lui Urien de Troïl, care l-a însoțit în toate aventurile lui.

La insistențele lui Valentin au intrat în clădire.

Au străbătut un culoar lung și au pătruns într-o încăpere mare, încălzită de un foc uriaș ce ardea în șemineu, înțesată de lume.

– O, nu, gemu Guillemot, este deja aici.

– Unde? întrebă Coralie, aruncînd priviri curioase de jur împrejur.

– Lîngă tata, spre bufet, indică Ambre cu gura țuguiată. Se crede la carnaval sau ce-i cu ea?

Agathe de Balangru, excesiv machiată, îi zărise și ea și le făcu un mic semn provocator.

– Las-o baltă, Guillemot, șuieră Romaric. Mai bine să-l smulgem pe Gontrand din ghearele unchiului.

Micul grup se îndreptă spre un uriaș cu barbă grizonată și stufoasă, care vorbea tare și izbucnea într-un rîs puternic după fiecare cuvînt. Alături de el se aflau mai multe persoane, printre care și un băiat care părea să se plictisească de moarte.

Era Gontrand de Grum, ușor de recunoscut după înălțime și după părul negru, pieptănat cu grijă.

– Aha! strigă Urien de Troïl. În fine, iată-i pe descendenții familiei de Troïl!

– Însoțiți de bunii lor prieteni, unchiule, răspunse Romaric, înhățat deja de colosul care nu părea să dea prea mare importanță rangului lui important.

– Frumoasele mele! exclamă Urien, aproape zdrobindu-le pe gemene între brațele sale. N-aș fi crezut că vulpoiul de Utigern ar fi în stare să facă vreodată ceva atît de frumos! Apoi se întoarse către Gontrand a cărui față se luminase la sosirea bandei. Încîntat să te cunosc, tinere Grum. Sper că ești la fel de talentat ca părinții tăi, spuse el, aproape zdrobindu-i umărul.

După ce a tras un hohot zdravăn, l-a eliberat, mîngîindu-l pe Guillemot cu o palmă ușoară pe obraz, și apoi a reluat discuția pe care o întrerupsese. Cei doi veri se eschivară, urmați de ceilalți trei, în direcția șemineului.

– Poate să-mi spună cineva dacă mai am vreun umăr drept? spuse Gontrand, făcînd pe smiorcăitul.

– Ce bărbat! se extazie Coralie.

– Da, semănăm leit... spuse ironic Guillemot, care nu știa niciodată dacă să se bucure sau să se întristeze din cauza răcelii cu care unchiul lui îl trata de cînd se știa.

– În orice caz, pînă ați venit voi a trecut ceva timp! se plînse Gontrand. Să car harpa mamei, chiar dacă atîrnă o tonă, mai merge; dar să suporți scatoalcele unchiului vostru... este inuman!

– Plînge-te, i-o întoarse Romaric. Sînt oameni care ar plăti ca să îi fie prezentați lui Urien de Troïl.

– Și mai ales ca să fie bătuți pe umăr! adăugă Guillemot.

Romaric îl strînse cam dur pe vărul lui, dar era mulțumit să-l vadă regăsindu-și, cu umorul bine-cunoscut, buna dispoziție.

– Înduioșătoare, foarte înduioșătoare această scenă de familie, se auzi dintr-odată în spatele lor.

Se întoarseră brusc. În fața lor se aflau Agathe și inseparabilul ei aghiotant, mai roșu și mai masiv ca niciodată, Thomas de Kandarisar.

– Mare păcat, continuă ea, că un bărbat ca Urien n-a avut de ales ca succesor decît între un avorton debil și o brută stupidă.

Cu un urlet, Romaric se aruncă asupra ei, dar fu interceptat de Thomas. Cum amîndoi erau egali ca forță, lupta a fost scurtă.

– Îndrăznește, Romaric, îndrăznește, continuă Agathe cu un zîmbet malițios. Lovește o fată, tu cel care speri ca într-o zi să ajungi Cavaler!

– Și eu sînt tot fată, bombăni dintr-odată Ambre. Ce-ai avea de zis despre una ca asta?

Fără să aibă cineva timp se reacționeze, Ambre se mișcă cu o viteză surprinzătoare și o pocni pe lungană, care rămase mută de uimire. Acesta fu momentul cînd Urien de Troïl le ceru tuturor să facă liniște și să fie atenți.

– Bine, o să mi-o plătești, șuieră Agathe, arătînd cu degetul spre Ambre, care ținea brațele încrucișate și avea acum un aer mulțumit. Cît despre voi...

Fără să termine ce avea de spus, se răsuci pe călcîie și, urmată de un Thomas dezamăgit, se alătură grupului familiei sale, lîngă bufet.

– Surioară, nu prea știi tu să te îmbraci, dar la palme ești neîntrecută! recunoscu Coralie în șoaptă.

– Mă întreb dacă n-ar trebui compus un poem care să glorifice fapta, murmură răutăcios Gontrand către Romaric, în timp ce Ambre își savura în liniște victoria.

– Mulțumesc.

Doar atît i-a spus Guillemot prietenei sale.

– Oricum, omul nu se plictisește cu voi! De asta îmi place la nebunie să fim împreună, declară încîntat Gontrand prietenilor lui.

După ce Urien de Troïl le-a mulțumit invitaților pentru prezență, i-a îndemnat să trăiască unii cu alții în bună înțelegere și a primit felicitările de rigoare pentru cît de bine arăta la cei șaizeci de ani abia împliniți. Toată lumea a fost invitată să bea, să mănînce și să se distreze. Muzicanții orașului au început să cînte arii vesele și conversațiile s-au reluat și mai aprins.

Guillemot și mica sa gașcă s-au apropiat de bufet. Căutîndu-și mama din priviri, și-a zărit unchiul în compania unui bărbat pe care nu-l remarcase mai devreme. Și omul îl intriga. Mai întîi, pentru că purta haina lungă și întunecată a Magilor și a Vrăjitorilor din Guildă, o foarte veche instituție care veghea, la nivel magic, la securitatea Țării Ys, așa cum Confreria Cavalerilor o făcea la nivel practic. Era greu să întîlnești pe vreunul dintre ei în afara mănăstirilor unde trăiau retrași! Și mai era ceva: i se părea că omul îl studiază...

– Hei, Guillemot, visezi? îl întrebă Romaric, trăgîndu-l de mînecă. N-o să mai rămînă nimic! Ia, mușcă din clătita asta! Și gustă puțină bere cu miere, și mai vorbim după aia!

Guillemot renunță la curiozitatea lui și se decise să onoreze banchetul. I-ar fi plăcut să semene cu vărul său! Totul părea foarte simplu cînd era cu el. Nu era nici o

îndoială că într-o zi Romaric va reuși să intre în Confreria Cavalerilor, visul lor, al amîndurora, de cînd s-au născut, sau, mă rog, cam așa ceva! În timp ce el, Guillemot... Cu toată aparenta lui fragilitate, știa că nu este deosebit de slab; dar nici deosebit de puternic. Și așa era cu toate: bun la școală, dar nu strălucitor, bun muzician, dar nu foarte talentat, prieten bun, dar nu întotdeauna simpatic. Uneori se întreba ce găsesc ceilalți la el, cum puteau să-i dorească tovărășia! Cum de se miră, în condițiile astea, că unchiul Urien l-a preferat întotdeauna pe Romaric? Chiar dacă mama lui îl certa pentru că își făcea probleme în legătură acest subiect, el știa că n-a fost niciodată bine-venit printre cei din clanul Troïl. Se simți dintr-odată un nimeni. Poate ar trebui, pentru ca în cele din urmă să-și găsească locul, s-o ia pe urmele tatălui său și, cu toată supărarea mamei, să devină un Exilat.

Agitația din sală dovedea că se petrece ceva. Oamenii împingeau mesele la perete și se aducea băutură. În fundul sălii, Valentin urcă pe un scaun și, cu o portavoce în mînă, anunță:

– Doamnelor, domnilor, începe balul!

Romaric suspină. Coralie explodă de fericire.

4

Un sfîrșit de seară agitat

După cum spusese Ambre, vreo zece băieți, majoritatea adolescenți proveniți din cele mai bune familii din Ys, îi făceau curte lui Coralie, care se amuza clasificîndu-i în funcție de calitățile de dansatori.

Nu întîrzie să facă și cîteva piruete la brațul unui băiat mîndru ca un păun. Pe suprafața cu dale lustruite a salonului, cîteva cupluri dansau pe un ritm nebun.

– Urăsc dansul! le mărturisi Romaric prietenilor lui care îi studiau pe dansatori.

– Spui asta pentru că refuzi să înveți, i-o întoarse Gontrand. Mie îmi place. Singura problemă este că le atrag numai pe nasoale!

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, o fată care corespundea exact acestei definiții se înființă ca să-i ceară să-i fie partener pentru un dans. Gontrand îi părăsi, punîndu-și mîinile în jurul gîtului, imitînd gestul cuiva care se spînzură. Tradiția cerea ca băieții care știu să danseze să nu refuze invitația unei fete.

– Nu mă inviți la dans, Guillemot? întrebă Ambre cu un surîs maliții os.

– Ba da... da, da, sigur, răspunse băiatul, care ar fi preferat de o mie de ori să rămînă cu vărul lui și să vorbească despre Confreria Cavalerilor.

Întinse brațul și o conduse pe Ambre spre mijlocul sălii. Cîteva secunde mai tîrziu, alăturîndu-se cercului dansatorilor, țopăia alături de partenera sa.

– Puah! făcu Romaric ca pentru sine, întorcîndu-se spre bufet și servindu-se cu o halbă de corma, berea tradițională din Ys, îndulcită cu miere.

Nu știa să danseze, dar nu era necesar să știi pentru a deveni Cavaler! Era suficient să fii rezistent, să mînuiești bine armele și să fii curajos. Ridică din umeri dezamăgit. De acord, n-avea nici o tragere de inimă pentru asta, părinții lui nu dansează în fața lui în fiecare seară, cum fac cei ai lui Gontrand: și mama lui nu l-a obligat niciodată să ia lecții, cum a făcut mama lui Guillemot! Totuși... Și n-o să se plictisească mai puțin seara daca va încerca s-o facă? Să îndrăznească? Mai ales că dansurile din Ys nu aveau nici o legătură cu cele din Lumea Reală pe care le vedeau la televizor: aici se dansează în mai mulți, există oricînd cineva care să-ți arate pașii și nimeni nu și-ar bate joc de tine în cazul în care ai fi neîndemînatic! Se rîdea, se amuzau, erau întotdeauna momente agreabile.

Băiatul își termină paharul și luă o hotărîre: era timpul să acționeze.

Valentin urcă din nou pe scaun și le ceru invitaților să fie atenți.

– Doamnelor și domnilor, urmează un intermezzo!

Dansatorii se răcoreau și se grăbeau să-și potolească setea în timp ce părinții lui Gontrand își instalau instrumentele muzicale – o mică orgă și o harpă mare – pe estrada orchestrei. Apoi începură să cînte. Muzica lor era o încîntare și toată lumea a rămas sub farmecul ei încă multă vreme după ce ultima notă a încetat să mai

sune. Un tunet de aplauze salută talentul soților de Grum și nenumărate voci ceruseră bis. Zîmbitoare, doamna de Grum se ridică și salută asistența.

– Mii de mulțumiri pentru căldura cu care ne-ați primit! Din păcate, știți că tradiția ne cere să cîntăm numai o bucată în timpul unei petreceri...

Protestele se întețiră. Doamna de Grum făcu semn cu mîna ca să le liniștească.

– Totuși, un membru al familiei nu a cîntat încă în această seară: el va răspunde deci amabilei dumneavoastră cereri. Vă rog să-l acceptați cu indulgență pe fiul nostru Gontrand!

Guillemot îi dădu un cot lui Gontrand, care amuțise la auzul anunțului mamei sale. Niciodată pînă acum nu fusese invitat să cînte oficial, în public!

– Du-te, Gontrand, îi șopti amicul lui, este momentul să le arăți ce poți!

– Dar dacă mă blochez, gemu Gontrand, fără să se hotărască să se alăture părinților săi, care îl încurajau să urce pe estradă.

– Curaj! mormăi Romaric. Există în viață un moment al adevărului care nu trebuie ratat... și cred că este unic!

– Mersi pentru încurajare! mai adăugă băiatul care, în aplauze, înaintă cu pas șovăitor spre muzicanți.

Mama lui îi zîmbi în timp ce urca pe estradă și tatăl lui îi întinse o țiteră, un soi de chitară pîntecoasă cu care îi plăcea să cînte.

– Mulțumesc pentru cadou! se strîmbă Gontrand.

– Sîntem convinși că o să reușești, iubitule, îi răspunse mama lui.

– Și mai ales, adăugă tatăl lui, cu un aer sever, a venit vremea să arăți ce poți.

Gontrand respiră adînc. Îi zări în fundul sălii pe Guillemot, Ambre, Coralie și Romaric, care-i făceau gesturi de încurajare...

„Să arăt ce pot? Bine! O să vadă ce este de văzut – mă rog, de auzit!" își spuse.

– Doamnelor și domnilor, anunță el cu glas tare, după ce-și drese vocea, în seara aceasta nu voi cînta ceva din repertoriul clasic, ci unul dintre cîntecele compuse de mine!

Murmure de uimire străbătură adunarea. De ani de zile nici un muzician nu avusese îndrăzneala să-și propună propria creație, pentru că lumea din Țara Ys era renumită pentru asprimea cu care respingea orice noutate!

Liniștea, pînă atunci impusă de împrejurare, se transformă în curiozitate atentă. Gontrand începu să cînte. Interpretarea era jucăușă, cu accente de îndrăzneală. Impetuozitatea înlocuia cu succes lipsa de experiență. Apoi băiatul începu să cînte. Căldura vocii sale, asociată textului de un sentimentalism naiv care evoca frumusețile locului natal, Bounic, cuceri asistența.

Pînă și Vrăjitorul din Guildă ridicase capul și îl studia zîmbind. Aplauze dezlănțuite îi salutară performanța, și tatăl lui, emoționat și încîntat, îl strînse în brațe.

– Bravo, Gontrand! îi strigă Romaric, în timp ce prietenul lui reuși să se smulgă din brațele mamei sale, îmbujorată de mîndrie, iar Urien de Troïl veni să-l felicite.

– Eh, nu mi-am arătat întreaga valoare, răspunse Gontrand cu un aer de falsă modestie, aranjîndu-și părul.

– Și ce te-a împiedicat? îl întrebă curioasă Coralie.

– O gașcă de idioți care gesticulau în fundul sălii ca să mă deruteze! o ironiză băiatul.

Gașca îl bombardă cu cocoloașe de pîine.

– L-ați observat pe Vrăjitor în timp ce Gontrand cînta? îi întrebă Guillemot pe ceilalți.

– Nu, răspunseră ei uimiți. Ce făcea?

– Păi... nimic, găsi de spus Guillemot. Lăsa impresia că-i place, asta este tot.

– Și de când te interesează pe tine Vrăjitorii? îl tachină Ambre, care găsise un punct sensibil ca să-l necăjească.

De când... Niciodată nu m-au interesat în mod special Vrăjitorii! Mă rog...

– Lasă-i baltă pe purtătorii de mantii, interveni Romaric, și... mai bine să dansăm! îi îndemnă el pe ceilalți, care nu-și credeau urechilor. Uite, a început muzica!

– Atunci, hai, repede, ceda Coralie surprinsă, mi-aș dori să fiu eroina serii!

Plecară amîndoi spre ringul de dans, unde fata încercă să-l învețe pasul de *bourrée*[1]. Ceva mai tîrziu, Romaric se întoarse singur.

– Se pare că nu m-am descurcat foarte prost, suspină el. Dar n-am avut noroc: *bourrée*-ul este un dans greu!

– Și, continuă Ambre, sora mea te-a abandonat pentru un frumos mai talentat.

– Gura, liniște! îi întrerupse Guillemot. Se-ngroașă gluma, acolo, lîngă șemineu!

De fapt, doi bărbați se încăieraseră, se insultau și se loveau cu mîinile.

– Ăsta este tata! exclamă Ambre, stupefiată.

– Cu tatăl Agathei! adăugă Gontrand consternat.

Cearta se întețea. Urien de Troïl, ajutat de Valentin și de alții, încerca din răsputeri să-i despartă. Peste toată hărmălaia se înălță vocea puternică a domnului de Troïl, care strigă: „Domnilor! Domnilor!", apel rămas fără nici un efect.

---

[1] Vechi dans popular francez, cu un ritm vioi (n.tr.)

Dintr-odată, cei doi bărbați traseră săbiile și se așezară față în față. Ambre se îngălbeni și își mușca buzele. Atunci, omul cu mantia întunecată, Vrăjitorul din Guildă se interpuse între ei, ridică brațele și pronunță cîteva cuvinte cu voce șuierătoare. Imediat cele două săbii se transformară în praf și pulbere. Vrăjitorul se întoarse imediat spre invitații stupefiați și se adresă sălii:

– Locuitori din Ys! N-ați tras deloc învățăminte din faptele rele ale Umbrei? Țara Ys este o țară fragilă, care nu este lipsită de dușmani! Mai mult ca niciodată, este nevoie să trăiți uniți, nu învrăjbiți și să dați uitării micile neînțelegeri!

Furia războinică a combatanților se topi lăsîndu-i pe domnul Krakal și pe domnul de Balangru stînjeniți, în mijlocul cercului ce se formase în jurul lor.

– Incidentul este de domeniul trecutului! tună Urien de Troïl. Să înceapă dansul!

A fost nevoie de ceva timp pentru ca atmosfera de sărbătoare să revină, toți comentînd cu interes intervenția Vrăjitorului care îndrăznise să amintească, fără să pară că deranjează pe cineva, de Umbră, această creatură misterioasă și terifiantă care a venit de mai multe ori din Lumea Incertă, pentru a aduce nenorocire asupra Țării Ys... Clanul Balangru a părăsit imediat încăperea și, curînd, și castelul. Ambre și Coralie se aruncară în brațele tatălui lor, care încerca să-i liniștească pe toți, minimalizînd motivul disputei invocînd amețeala provocată de băutură. Unchiul Urien se întreținea cu Vrăjitorul din Guildă și îi mulțumea pentru ajutor.

În acel moment Romaric urlă:

– Guillemot! Priviți la Guillemot!

Deasupra bufetului, cu ochii dați peste cap, Guillemot plutea în aer, fără cunoștință.

5

O vizită bizară

– Bună dimineața, dragule, cum te simți astăzi? îl întrebă Alicia pe fiul ei, punînd pe noptieră un platou cu un mic dejun copios.

– Binișor, răspunse Guillemot, ridicîndu-se pe pernă.

– Ți-am făcut sendvișuri cum îți plac ție: cu unt și cu multă Nutella!

– Miam, miam! Genial!

– Nu pot să pricep cum poți să mănînci așa ceva... se minună Alicia după ce se așeză pe pat alături de fiul ei.

– Foarte simplu, explică băiatul mușcînd din felia de pîine, uite, mami: deschid gura, bag pîinea în gură și mestec.

– Prostuț ce ești! răspunse mama, ciufulindu-i părul cu tandrețe.

Apoi se ridică și începu să facă ordine în cameră. Guillemot își înghiți micul dejun cu lăcomie, în timp ce mama lui aranja cărțile și jocurile răspîndite în jurul patului.

Erau trei zile de cînd băiatul nu se dăduse jos din pat. Cînd l-au luat de la unchiul Urien era în stare de inconștiență. Alicia de Troïl era înnebunită de grijă. Din fericire, Guillemot și-a recăpătat repede cunoștința și a început să-și revină. Mama lui a insistat totuși să mai rămînă ceva vreme în pat și doctorul i-a dat o scutire

pentru școală. Guillemot n-a opus nici o rezistență: ocazia de a lipsi de la școală trei zile nu putea fi ratată!

Mama reveni lîngă el și îi puse mîna pe frunte, ca să-i verifice temperatura.

– Doctorul spune că mîine ai putea să te întorci la școală, îl anunță ea mulțumită.

– Genial, strigă Guillemot strîmbîndu-se.

Tocmai atunci bătu cineva la ușa de la intrare.

– Bine, te las, spuse Alicia. Nu te juca prea mult la calculator. Încearcă mai bine să te odihnești, dragule...

Coborî scările în grabă. Guillemot suspină. Cît timp mama lui stătuse cu spatele, ar fi putut să-și apropie fruntea de radiator. Poate astfel ar fi scăpat de cursuri (și de Agathe!) toată săptămîna... Dar nu era o soluție, și el știa asta. Recapitulă: astăzi ratase matematica și scrima; o să recupereze în weekend. În schimb, pentru ieri și alaltăieri era mult mai grav: înotul (o să încerce să înoate mîine-seară, ca să nu rămînă în urmă cu programul), korrigani (limba Korriganilor: o detesta), franceza (nu mai știa dacă era vorba despre gramatică sau despre interpretare de text), fizica și chimia (în acest moment studiau harta complicată a vînturilor din Țara Ys) și ska (limba folosită în Lumea Incertă, pe care o învățau în cadrul culturii generale, așa cum se întîmpla cu latina în Lumea Reală: mai degrabă simplu). Mai suspină o dată, dar mult mai profund. Săptămîna asta nu va putea să hoinărească la sfîrșitul orelor!

Scîrțîitul scărilor îl smulse din gînduri.

– Mami! Cine era la ușă?

Nu-i răspunse nimeni. Afară, pașii se opriseră.

– Mami? Tu ești?

Inima lui Guillemot începu să bată mai repede. Se întîmpla ceva ciudat. Ciuli urechea; de la parter nu se auzea nici un zgomot. Scara începu din nou să scîrțîie.

– Mamă!

Nici un răspuns. Devenea îngrijorător. Guillemot sări din pat. Fără să aibă timp să se schimbe, alergă spre panoplie, în pijamaua lui albastră. Smulse sabia pentru exerciții, pe care o folosea ca să repete acasă mișcările de scrimă învățate la școală, și se așeză după ușa care dădea spre culoar. Clanța se mișcă ușor: cineva se pregătea să intre! Cineva care spera, fără îndoială, să-l ia prin surprindere și care probabil că-i făcuse ceva rău mamei lui, la parter! La gîndul acesta Guillemot strînse și mai tare sabia în mînă.

O siluetă se strecură fără zgomot în cameră. Băiatul abia avu timp să vadă că era vorba despre un bărbat îmbrăcat într-o mantie întunecată; învîrtind sabia deasupra capului și urlînd, se aruncă asupra intrusului. Acesta făcu o săritură în față, bloca brațul lui Guillemot și îl dezarmă. Acțiunea fu fulgerătoare.

– Bună, băiete! Nostim mod de a primi un musafir.

Încă zăpăcit de faptul că fusese atît de repede imobilizat, Guillemot avu nevoie de un moment pentru a-și recunoaște adversarul.

– Vrăjitorul! Vrăjitorul de seara trecută! murmură el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Exact, fiule, confirmă musafirul fixîndu-l cu o privire binevoitoare.

Bărbatul era foarte înalt, bine făcut; părul era tăiat foarte scurt, fața pătrată și ochii de un albastru metalic îi dădeau un aer dur ce contrasta cu vocea și cu zîmbetul cald. Era greu să-i apreciezi vîrsta, dar, fără îndoială, era mult mai bătrîn decît părea. Sub mantia întunecată, care dovedea apartenența sa la Ordinul Guildei, purta haine practice și confortabile, ca ale celor care călătoresc. O traistă din pînză uzată îi atîrna pe umăr.

Îl obligă pe Guillemot să stea pe pat și se așeză lîngă el.

– Nu ești lipsit de curaj, puștiule. Dar atacul a fost prea lent!

– Ce i-ați făcut mamei? i-o tăie cu agresivitate băiatul căruia nu-i plăcea felul în care acest om glumea cu el.

– Mama ta? Cred că-mi face un ceai, în bucătărie...

– Minți-ți! îl apostrofă Guillemot, care simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Hai, băiete, calmează-te! E adevărat că ar fi trebuit să bat înainte de a intra; îmi pare rău că te-am speriat. Dar te asigur că mama ta este bine!

În același moment, auziră zgomot de pași pe scări și, cîteva secunde mai tîrziu, Alicia de Troïl pătrunse în cameră cu o tavă, o cană și un ceainic aburind. Guillemot îi aruncă o privire întrebătoare:

– E-n regulă, mami?

– Sigur, dragule! De ce?

Guillemot se simți brusc foarte stînjenit.

– Nu, nimic...

– Bine, vă las, spuse veselă Alicia, după ce așeză tava pe pat. Maestre Qadehar, dacă aveți nevoie de mine, sînt în bucătărie.

Femeia părăsi camera și trase ușa după ea.

Guillemot pricepu că se înșelase: Vrăjitorul era doar un musafir, pe care se pare ca mama lui îl cunoștea și care nu avusese altă grijă decît să-și facă apariția cît mai discret! Acum îl interesa scopul acestei vizite. Ce voia de la el acest om ciudat și de ce mama lui ținea atît de mult să-i lase singuri? Își stăpîni curiozitatea și așteptă ca Vrăjitorul, care termină de băut ceaiul, să-i dea o explicație.

După ce își linse buzele de plăcere, bărbatul puse cana pe tavă și se întoarse spre băiat.

– Ei, băiete, cum a fost cu leșinul?

În vocea Vrăjitorului se simțea ceva ce îi dădea lui Guillemot încredere.

– Oh, l-am și uitat, domnule. Doctorul a spus că m-am făcut bine și că aș putea să mă întorc mîine la școală.

Omul se puse pe rîs. Rîsul lui plăcut îl făcu pe băiat să se liniștească.

– Numele meu este Qadehar. Maestrul Qadehar. Iar doctorul tău este un nepriceput!

Guillemot nu știu cum să reacționeze. Vrăjitorul continuă:

– Este un nepriceput, pentru că tu n-ai fost niciodată bolnav. Ai auzit vreodată de efectul Tarquin?

Guillemot scutură din cap.

– În ce clasă ești, băiete?

– Într-a cincea, dom... oh, Maestre Qadehar.

– Bineînțeles... Este normal, reluă Vrăjitorul. Cursurile de istorie a Ordinului Guildei și cele despre Confrerie nu se fac decît dintr-a patra... Ei bine, Tarquin era un adolescent care a trăit în Ys acum trei sute de ani. Un băiat absolut normal. Într-o zi, pe cînd asista la un duel între vrăjitori, ceva foarte frecvent în acele timpuri, își pierdu cunoștința și începu să plutească în aer. Așa, ca tine!

– Și, mai departe? îl îndemnă Guillemot nerăbdător.

– Tarquin și-a revenit după două zile și incidentul a fost uitat. Mai tîrziu, va intra ca Ucenic în Guildă și va dovedi aptitudini ieșite din comun în practicarea magiei. Astfel că a ajuns Mare Maestru al Guildei, înainte de vîrsta cerută în mod obișnuit, și a deschis drumuri noi pentru vrăjitoria noastră. Membrii Guildei au făcut legătura dintre leșinul lui din tinerețe și calitățile lui de Vrăjitor. De atunci, numim „efectul Tarquin" înclinațiile pe care unii copii le au pentru practicarea magiei.

Tăcu un timp. Gîndurile se amestecau în capul lui Guillemot. Qadehar se mulţumi să-l observe zîmbind.

– Şi... vai, mie mi s-a întîmplat la fel cum i s-a întîmplat şi lui Tarquin? Vreau să spun, se bîlbîi băiatul, am avut o reacţie magică?

– Da, tinere, confirmă Vrăjitorul. Din cauză că am invocat forţele magice pentru a transforma săbiile în praf, tu ai început să pluteşti şi ai leşinat.

– Şi... acum? întrebă Guillemot îngrijorat, ce se va întîmpla?

Bărbatul îl asigură.

– Nimic, băiete! Nu eşti bolnav. Poţi să-ţi reiei viaţa de dinainte! Totuşi...

Vrăjitorul îl privi cu insistenţă.

– Totuşi, Maestre Qadehar? întrebă Guillemot cu o voce nesigură.

– Linişteşte-te, fiule, reluă Qadehar. Îţi repet, totul va fi foarte bine! Îţi spuneam, pur şi simplu, că, la fel ca Tarquin şi alţii înaintea ta, ai, fără îndoială, unele aptitudini pentru magie. Şi, cum cred că voi mai rămîne ceva timp pe aici, mă întrebam dacă ai accepta poate să devii Ucenicul meu.

Guillemot rămase fără grai. Leşinul lui, acest om care îi propunea nici mai mult, nici mai puţin decît să devină Vrăjitor nu însemnau prea mult într-un timp atît de scurt? De ce nu-l lasă niciodată lumea în pace? Nu avea şi aşa destule probleme? Dacă nu era gaşca lui Agathe, trebuia să fie un pretins efect Tarquin! Mîine ce-o să mai fie? Şi apoi, mai ales, mai ales...

Simţi că-l cuprinde disperarea. Ştia că unii copii, pe la treisprezece ani, devin Ucenici Vrăjitori. Dar nu se întrebase niciodată cum se întîmplă asta, din simplul motiv că el spera să devină Cavaler! Deci, cîndva,

Scutier. Problema era că un Scutier nu putea deveni Vrăjitor, la fel cum un Ucenic nu putea să ajungă Cavaler.

Intrigat de tăcerea lui, Qadehar îl întrebă:

– Este ceva care te nemulțumește? Dacă te gîndești la mama ta sau la unchiul tău, mă străduiesc să obțin acordul lor! Dacă este vorba despre studiile tale, nu-ți face probleme: noi lucrăm numai în unele seri, miercurea și sîmbăta după-amiază, și duminica...

– Nu, încercă să explice Guillemot, care simțea că se sufocă. Este... Confreria... Visul meu este să devin Cavaler al Vîntului.

Qadehar deveni serios.

– Înțeleg. Gîndește-te bine, băiete. Și cîntărește-ți bine decizia: căci, așa cum probabil știi, dacă accepți să-mi urmezi învățăturile, nu vei putea niciodată să intri în Confrerie. Asta este legea: Vrăjitorii și Cavalerii lucrează împreună, dar nu se amestecă niciodată...

Guillemot era descumpănit. Ce-ar trebui să facă? Dacă accepta, pierdea orice șansă să poarte vreodată armura turcoaz a Cavalerilor ale căror fapte îl entuziasmau încă de pe vremea cînd era la vîrsta poveștilor! Pe de altă parte, universul Guildei și al Vrăjitorilor i s-au părut întotdeauna stranii, chiar înspăimîntătoare. Ce să aleagă? Ce ascundeau acești oameni în umbra mantiilor lor? Îl vor lăsa în pace dacă le va refuza oferta. Își aminti foarte clar o frază a lui Romaric. Vărul lui i-a spus lui Gontrand, chiar înainte de momentul triumfului: „Există în viață un moment al adevărului care nu trebuie ratat... și cred că este unic!"

Poate ăsta este momentul lui, acum. Se hotărî să se lase în voia instinctului și, fixîndu-și privirea în ochii reci ai Vrăjitorului, îl întrebă:

– Credeți cu adevărat că ar trebui să accept?

– Da, Guillemot, așa cred, răspunse Qadehar fără să ezite.

Băiatul păru că se gîndește, apoi aprobă din cap cu convingere.

– De acord. Sînt de acord, lăsă Guillemot să-i scape, aruncîndu-se cu capul înainte. Rămîne ca dumneavoastră să-i convingeți pe mama și pe unchiul meu!

Cu un surîs de mulțumire, Qadehar se ridică de pe pat, unde stătuse pînă atunci.

– O să mă ocup de asta. Dar mai întîi trebuie să oficializăm acordul dintre noi.

Scotoci în traistă și scoase o bucată de cărbune.

– Este cărbune de tisă, arborele magic prin excelență.

Se apropie de Guillemot, îi luă mîna dreaptă și-i desenă ceva pe palmă, cu cărbunele.

– Acesta este semnul supunerii, indispensabil celui care învață.

Desenă același lucru și pe palma propriei mîini.

– Semnul răbdării, indispensabil celui care îi învață pe alții. Acum repetă după mine: „Eu, Guillemot, accept să învăț magia și îl recunosc pe Qadehar ca Maestru".

Guillemot repetă, cu un sentiment de ușurare greu de povestit. La rîndul lui, Qadehar făcu propriul legămînt:

– Eu, Qadehar, Vrăjitor de Guilda, accept să-l învăț magia și să-l accept ca Ucenic pe Guillemot.

Apoi își strînseră mîinile bărbătește, făcînd să se amestece urmele lăsate de cărbune.

– N-ai să regreți, Guillemot. Crede-mă...

Guillemot spera din tot sufletul, pentru că era prea tîrziu să mai dea înapoi.

6

Alicia de Troïl

Așezat în fotoliul său din stejar masiv de Tantreval, în care îi plăcea să mediteze pe înserat, Urien de Troïl contempla flăcările ce dansau în șemineu. Trosnetul buturugilor de castan răsuna în sala cea mare, cufundată în liniște.

Alături de el, pe un taburet, Valentin își încălzea la foc palmele și picioarele lungi, întinse. Un buștean se rostogoli din vatră și majordomul îl puse la loc cu ajutorul unui clește mare.

– Pentru numele Domnului, gemu Urien. Să-mi facă mie una ca asta! Utigern și imbecilul de Balangru se pot mîndri că au reușit să-mi strice seara aniversară!

– Hai, Urien, încercă Valentin să-l calmeze, ce-a fost a fost. Și, pe deasupra, nici măcar n-a fost atît de grav.

– N-a fost grav? urlă uriașul înfigîndu-și mîinile în brațele imensului fotoliu. Dacă n-ar fi fost acolo Qadehar, cei doi idioți ar fi fost în stare să se înjunghie!

– Că bine zici, Qadahar, începu să improvizeze majordomul pentru a schimba vorba; nu pentru el a venit Alicia astă-seară?

Cu un aer contrariat Urien se cufundă în fotoliu. Mirat de liniștea ce a urmat întrebării sale, Valentin reluă:

– Ce s-a întîmplat? Se pare că nu...

Dintr-odată a înțeles că proasta dispoziție a lui Urien n-avea nici o legătură cu nefericitul episod din seara trecută, ci cu un eveniment mult mai grav ce îl sîcîia. Ascultă cu atenție confidențele seniorului de Troïl.

– Imaginează-ți, începu uriașul cu voce gravă, Qadehar a cerut să-l ia pe Guillemot ca Ucenic.

Valentin rămase uimit. Pe fața lui se citea surpriza.

– Dar, dar... asta nu este posibil!

Urien se ridică brusc și începu să se plimbe în lung și-n lat prin fața șemineului, pradă gîndurilor agitate.

– Nu, bineînțeles, nu este posibil, conchise el. De altfel, asta vreau să-i spun și soră-mii. Va trebui să mă asculte. Eu sînt capul familiei...

Undeva, în imensa clădire, se trînti o ușă și pe culoar se auzi zgomot de pași.

– Ea este, anticipă Valentin. Vrei să mă retrag?

– Faci cum dorești, mormăi Urien. Există vreun secret între noi, bătrîne?

Cei doi bărbați schimbară o privire complice.

Apoi se întoarseră s-o întîmpine pe Alicia.

Ca de obicei, Alicia de Troïl era îmbrăcată în negru; acel negru ce făcea să iasă în evidență albeața brațelor pe care îi plăcea să le lase dezvelite și albastrul clar al imensilor ei ochi.

Abia împlinise treizeci și unu de ani și era o femeie foarte frumoasă, care ar fi trezit mult mai mult interesul bărbaților dacă nu ar fi avut întipărite pe față un aer sever și o imensă tristețe.

Se apropie de foc.

– Brr! E mult mai bine aici. Tot drumul, cît urci spre castel, suflă un vînt rece ca gheața. Ce faceți, Urien? Valentin?

– Foarte bine, doamnă, mulțumesc, răspunse majordomul. Pot să vă ofer un ceai ca să vă încălziți? Poate o ciocolată caldă?

– Mai bine un ceai, Valentin, mulțumesc! spuse tînăra femeie zîmbind. Și tu, frățioare, nu mi-ai răspuns, continuă ea în timp ce majordomul se îndrepta spre bucătărie.

– Merge, merge, bombăni uriașul, scărpinîndu-și barba.

– Nu s-ar zice, răspunse Alicia fixîndu-l cu ochii ei mari.

– Nu, de fapt, nu, nu merge! explodă Urien de Troïl. Ce înseamnă toată povestea asta cu Guillemot și vrăjitoria?

Pentru o clipă, Alicia se arătă uimită. Apoi reluă, străduindu-se să-și păstreze calmul:

– Povestea asta, cum îi spui tu, s-ar putea să fie o poveste frumoasă. Maestrul Qadahar, Vrăjitor al Guildei...

– Îl cunosc pe Qadahar! o întrerupse Urien. Este un om corect, căruia nu am nimic să-i reproșez.

– Și atunci, se ambală la rîndul ei Alicia, care este problema? Ei? Tu care nu încetezi să spui oricui vrea să asculte că fiul meu nu este bun de nimic! Că nu-și găsește locul în Ys? Iată că un Vrăjitor apare, declară că Guillemot are toate calitățile pentru a fi un bun Ucenic, și tu, tu îți dai ochii peste cap și spui...

– Eu spun nu! urlă el. Nu, nu și nu! Puștiul acesta nu se va apropia de Guildă! Pricepi? Eu îi interzic!

Alicia își măsură fratele cu o mină disprețuitoare.

– Cînd mă gîndesc că eu ți-am luat apărarea întotdeauna în fața fiului meu, în timp ce tu întotdeauna l-ai detestat și el întotdeauna a simțit-o...

Ea se apropie de Urien a cărui furie se potolise în fața tonului neobișnuit de dur al surorii sale.

– Ascultă-mă bine, Urien...

Privirea îi era dură ca tăișul unei săbii.

– Este a doua oară în viață cînd tu îmi interzici ceva. Prima dată, am cedat, din nefericire pentru mine. Astăzi îți țin piept; pentru binele fiului meu!

– Nu este momentul să vorbim despre trecut, dar... încercă să intervină Urien.

– Taci, n-am terminat! Uite ce se va întîmpla: o să-l încredințez pe Guillemot acestui Vrăjitor pentru a-l pregăti și, în schimbul acordului tău, voi uita conversația pe care am avut-o astă-seară. Pentru ca, în inima mea, să poți rămîne fratele meu drag.

Alicia îi aruncă lui Urien o ultimă privire ce îl făcu să tremure din cap pînă-n picioare, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pas grăbit.

– A plecat? întrebă Valentin punînd o tavă pe masa joasă de lîngă fotoliul în care stătea Urien.

– Da.

– Și cum rămîne?

– În nici un fel. Am îmbătrînit, Valentin. Mă simt obosit.

Majordomul surîse și puse mîna pe umărul prietenului său.

– Adevărat, nu mai sîntem la prima tinerețe! Sînt apuse timpurile cînd eram doi Cavaleri curajoși care luptau pentru onoare și pace în Ys!

– Ai dreptate, e mult de-atunci, suspină colosul. Am refuzat întotdeauna să mă gîndesc la asta, deoarece pentru mine a te refugia în trecut înseamnă un mod de a fugi de viitor. Dar ce viitor mai există pentru noi, amice? Oare viața noastră nu se află deja în urmă?

– Hai, dramatizezi, încercă să-l calmeze Valentin, care se simțea emoționat.

Tăcură, cufundîndu-se în liniște și contemplînd flăcările.

– Afurisită femeie sora ta, oricum, spuse Valentin după o clipă.

– Da, este o adevărată Troïl.

– Și Guillemot, la fel, Urien, și Guillemot. N-ar fi momentul să...?

Privirea tăioasă a seniorului de Troïl îl împiedică să continue, așa că nu mai putu decît să scoată suspin. Valentin se ridică, puse un butuc pe foc și plecă spre bucătărie ținînd tava cu ceai, lăsîndu-l pe Urien singur cu gîndurile lui întunecate.

7

O zi mare

– Da, simțeam... simțeam ceva... ceva ca o putere... ceva ce așteptam de multă vreme, de foarte multă vreme... Cînd mă gîndesc că am căutat copilul în această Lume... tot timpul acesta... cînd nu era...

– Maestre? Maestre, este totul în regulă?

Tînărul ras în cap și îmbrăcat într-o tunică albă se apropie ezitînd de silueta care se ghicea în penumbră, în fundul camerei cu pereții din piatră cenușie.

Locul era plin de mobile acoperite de nenumărate instrumente și hîrtii.

– Da, da... Totul este în regulă... Totul merge foarte bine chiar...

Tînărul rămase nemișcat. Vorbele aspre și înfundate ale celui pe care îl numea „Maestre" îi înghețaseră sîngele în vine.

– Adu-mi de băut. Trebuie să sărbătoresc evenimentul. Astăzi este o zi mare.

Tînărul se grăbi spre scara în spirală, uitînd să închidă ușa în urma lui.

În semiîntuneric, silueta se mișcă și începu să măsoare cu pași mari camera luminată slab de o lucarnă. S-ar fi zis că trage umbra după el.

– Simt pe-aproape... curînd va fi și clipa triumfului...

Servitorul reveni gîfîind, ținînd în mîini o cupă mare de metal. Se opri o clipă ca să-și șteargă cu mîneca tunicii sudoarea de pe frunte și înaintă cu grijă.

– Corma voastră, Maestre.

– Pune-o acolo...

Îndeplini porunca și făcu un pas înapoi.

Silueta misterioasă se apropie de masă. Cel care, de departe, părea o iluzie nu era deloc așa: întunericul se mișca odată cu silueta! Și forma pe care semiîntunericul o ascundea, formă umană, fără îndoială, abia se zărea. Un văl întunecat acoperi cupa cu corma.

– Ridic paharul în cinstea lui Tarquin... Și a tuturor celor pe care efectul ce-i poartă numele i-a scos la lumină...

Maestrul scoase un rînjet. Tînărul în tunică îndreptă o rugăciune spre Bohor, Atotputernicul, pentru că supliciul său luase sfîrșit. Detesta turnul acesta, camera asta încărcată de obiecte stranii și de cărți indescifrabile! De altfel, nimănui nu-i plăcea să răspundă cererilor Maestrului, și servitorii își jucau la zaruri rîndul. Numai el n-avusese niciodată noroc.

– Du-te și caută-l pe Lomgo... Și spune-i să aducă imediat ceva de scris...

Servitorul nu așteptă să-i spună de două ori și, mulțumindu-i în gînd lui Bohor care îi ascultase ruga, dispăru din nou, cît putu de repede, pe scară.

Puțin după aceea, un alt personaj își făcu apariția în camera întunecată. Înalt și slab, ras în cap la fel ca servitorul, cu ochi pătrunzători ca aceia ai unei păsări de pradă, cu care de altfel și semăna, scribul nu părea mai puțin speriat de misterioasa siluetă.

– M-ați chemat, Maestre?

– Da... așază-te, Lomgo, și scrie... Apoi te vei duce personal să-i duci scrisoarea prietenului nostru... Să nu uiți aurul de care este nevoie întotdeauna...

Un nou rînjet răsună în cameră. Lomgo schiță un mic zîmbet.

– Păreți binedispus, Maestre.

– Da... foarte binedispus... De-o veșnicie n-am mai fost atît de binedispus.

– Să fie o prevestire fericită pe care ați descoperit-o în măruntaiele unui șobolan?

– Mai mult decît o prevestire, Lomgo, mai mult decît o prevestire... O promisiune... promisiunea unei împliniri...

Scribul ridică din sprîncene.

– Nu pricep, Maestre.

– Nu contează, nu contează... Sînt obișnuit... Înțeleg eu și pentru cei care nu înțeleg... Mulțumește-te să scrii și să faci ce ți-am spus.

Lomgo strînse din buze. Avea o părere foarte bună despre el și detesta să se vadă neluat în seamă. Totuși, se străduí să zîmbească și să lase capul în jos. Maestrul Qadahar era puternic. Foarte puternic. Poate prea puternic. Cu o mînă, fixă o foaie de hîrtie pe pupitru. Cu alta, de la care îi lipsea un deget, luă o pană, o înmuie în cerneală și începu să scrie.

Odată scrisoarea terminată, Lomgo a salutat și s-a retras. Silueta învăluită în întuneric înaintă pînă la ușa pe care o închise și o încuie, apoi se așeză în mijlocul camerei. Acolo, păru cuprins de nebunie: începu să danseze, cu gesturi largi, în timp ce fredona un cîntec ciudat. Dintr-odată, cînd un fulger brăzdă cerul, camera se lumină și totul dispăru, silueta și penumbra, ca înghițite de neant.

8

Confidențe sub stele

– Maestre Qadehar, întrebă Guillemot, în timp ce se plimbau de-a lungul mării pe plaja acoperită de nisip cenușiu, dacă sînteți unul dintre vrăjitorii Guildei, Maestre, de ce nu stați ca toți ceilalți într-o mănăstire pierdută în cîmpie sau în munți?

Inițierea începuse. Cel puțin acum, asta însemna că băiatul își petrecea tot timpul liber cu Vrăjitorul, notînd și încercînd să rețină un număr imens de informații, de la numele plantelor și al algelor, pînă la amplasarea marilor unde telurice – acest flux de energie invizibilă ce străbate pămîntul așa cum curenții mătură marea – și episoadele principale din istoria Guildei. Sarcină, se pare, uriașă, ce îl făcea pe Guillemot să adoarmă în fiecare seară extenuat. Din cînd în cînd, luau o pauză și plecau să colinde fără o țintă precisă, doar de plăcerea de a merge. În aceste momente, atmosfera se destindea și Guillemot profita pentru a-și satisface curiozitatea.

– De ce, fiule? îi răspunse Qadehar observînd zborul unui pescăruș. Pentru că sînt, pur și simplu, un Urmăritor.

Guillemot rămase cu gura căscată.

– Un Urmăritor? Dar de ce nu mi-ați spus-o niciodată?

– Fără îndoială, pentru că nu m-ai întrebat niciodată, Guillemot.

Urmăritorii erau Vrăjitorii și Cavalerii care își petreceau cea mai mare parte a vieții lor în Lumea Incertă pentru a-i urmări și a-i anihila pe indivizii sau pe alte creaturi care, într-un fel sau altul, amenințau Țara Ys. Urmăritorii nu erau prea numeroși și aveau la activ întîmplări unele mai extraordinare ca altele. Lui Guillemot nu-i venea să creadă că Maestrul Qadehar era unul dintre ei!

– Ați asistat la întîmplări de necrezut, Maestre Qadehar!

Vrăjitorul se amuză de emoția lui Guillemot, care îl privea cu ochii mari.

– Oh, da, am văzut cîte ceva! Destul de multe pentru a le putea povesti aici și acum. Mai tîrziu, dacă muncești cum trebuie...

– Maestre, îl imploră Guillemot, povestiți-mi!

Qadehar avu aerul că ezită, apoi se lăsă înduplecat.

– Fie, Guillemot. Dar numai începutul, nici un cuvînt în plus!

Se așezară pe nisip. Cu fața la oceanul ce scînteia sub razele soarelui la apus. Guillemot era încîntat. Vrăjitorul începu:

– Pe vremea aceea eram tînăr și orgolios. Hotărîsem să intru în Guildă pentru a deveni un nou Tarquin, cel care zguduise ordinul învechit și îl îndreptase spre un nou destin! M-am pus pe studiu cu asiduitate și, în cîțiva ani, atinsesem un nivel destul înalt în materie de vrăjitorie; mă simțeam capabil să port mantia întunecată și să îndeplinesc mii de fapte eroice! Dar Maestrul meu, deși era de părere că sînt suficient de dotat pentru magie, considera că eram destul de certăreț și de indisciplinat

pentru a fi un bun Vrăjitor... Vezi tu, Guillemot, calmul și stăpînirea de sine sînt două calități indispensabile pentru a practica magia! Pe scurt, nu știa ce să facă cu mine și mă vedeam deja condamnat să rămîn Ucenic pînă la sfîrșitul zilelor... Tocmai atunci, un tînăr și strălucitor Vrăjitor, proaspăt primit în ordin, a dispărut cu cea mai valoroasă operă a Guildei: *Cartea Stelelor*, care era păstrată în mănăstirea de la Gifdu. Această veche carte de farmece, unică, avea înscrise secrete pe care numai Magii, cei mai înțelepți Vrăjitori, aveau voie să le știe! S-a crezut că hoțul s-a refugiat în Lumea Incertă. În acele timpuri, Guilda nu avea Urmăritori și îi displăcea să ceară ajutorul Confreriei Cavalerilor, care avea. S-au căutat printre noi voluntari care să-l urmărească în Lumea Incertă pe Vrăjitorul renegat, să-l hărțuiască și să-i ia celebra carte. M-am oferit imediat, așa cum poți să-ți imaginezi! Candidatura mi-a fost acceptată; hoțul făcea parte din promoția mea, îmi fusese chiar coleg de clasă: s-a considerat că faptul că-l cunoșteam îmi dădea un avantaj... Iată începutul poveștii, fiule, iată cum am devenit Urmăritor.

Qadehar își întrerupse fraza ridicîndu-se, pentru a sublinia faptul că și-a terminat istorisirea.

– Și apoi? întrebă Guillemot, nerăbdător.

– Am spus de la început, nimic mai mult. Restul pentru mai tîrziu.

– Spuneți-mi drept, Maestre, îl imploră băiatul, cine era acest Vrăjitor pe care l-ați urmărit și pe care l-ați prins?

– Se numea Yorwan. Și nimeni nu l-a găsit. Nu mă întreba mai mult: gata cu subiectul ăsta pentru astăzi.

Din tonul sec al Maestrului său, Guillemot înțelese că nu-i va folosi la nimic să-i mai pună întrebări.

Dezamăgit, lovi cu piciorul o scoică. Qadehar reluă cu gravitate.

– Fiule, au trecut patru săptămîni de cînd lucrezi cu mine. Fii sincer: regreți hotărîrea pe care ai luat-o?

– Nu, Maestre Qadehar, răspunse Guillemot privindu-l drept în ochi. Dar... este adevărat că...

– Hai, spune, ți-am cerut să vorbești deschis.

Suspină și începu să spună:

– Este adevărat că uneori am impresia că nu sînt făcut pentru magie! Mă încurc la numele de flori, nu reușesc să simt curenții telurici și exercițiile de concentrare mă adorm. Sînteți sigur că posed reacția Tarquin?

Qadehar rîse și îl cuprinse pe Guillemot pe după umeri.

– Este normal, Guillemot. Nu ești elevul meu decît de o lună! Este nevoie de trei ani pentru a desăvîrși formarea ta ca Ucenic, alți trei ani pentru a ajunge la cea de Vrăjitor și restul vieții pentru a încerca să o stăpînești! Eu cred că te descurci foarte bine.

– Adevărat? întrebă băiatul schițînd un zîmbet.

– Bineînțeles că este adevărat! Gîndește-te la ce ți-am povestit; ce lecție ai învățat de aici?

Guillemot se gîndi un moment, apoi, ezitînd:

– Că trebuie să știi să aștepți... că destinul v-a dat un semn?

– Bravo, Guillemot, îi spuse cu mîndrie Qadehar. Că trebuie să aștepți, să înveți și să muncești, așteptîndu-ți clipa!

Porniră spre casă. Se lăsa noaptea.

– Cum merge cu mama și cu unchiul tău? îl întrebă Vrăjitorul.

– Bine, răspunse Guillemot pe un ton evaziv. Ar putea suna ciudat, dar mama pare foarte fericită că am devenit Ucenic. Unchiul Urien, în schimb, pare mai puțin încîntat! Dar nu contează, m-am obișnuit: orice fac eu nu este destul de bine pentru el.

– Se pare că nu-ți iubești prea mult unchiul, Guillemot.

– Mai degrabă el este cel care că nu mă iubește.

Qadehar surîse.

– Un răspuns bun! Și la școală totul este în regulă? reluă el pentru a schimba subiectul, continuînd să meargă, cu mîinile la spate.

– Așa și-așa. Nu este o fericire să te afli între profii care pun întrebare după întrebare și o fată care își petrece timpul urmărindu-te! Dar mă descurc.

Vrăjitorul puse din nou mîna pe umărul lui.

– Ești curajos, Guillemot. Mi-am dat seama de asta cînd, în camera ta, te-ai repezit cu sabia la mine. Asta este bine! Curajul, voința și spiritul de dreptate sînt cele trei porți ce duc spre autoperfecționare! Apoi Qadehar ridică ochii spre cer. Uite, privește...

Cerul de un albastru adînc era acoperit de sute de mii de stele.

– Cunoști stelele, fiule?

– Bineînțeles! Harta cerului am învățat-o anul trecut, răspunse Guillemot răsucindu-și gîtul pentru a încerca să găsească constelația Ursa Mare; era simplu! Anul acesta se învață harta vînturilor, și nu este atît de important... asta este, am găsit Ursa Mare. Toate celelalte se aranjează în jurul ei.

– Pleiadele... Delfinul...

– Și Lira... Ceva mai jos, Coroana!

– Bine, spuse Qadehar. Apoi adăugă ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul: Vezi tu, Guillemot, *Cartea Stelelor* stă la baza Guildei. Cartea asta ascunde numeroase secrete, dintre care mare parte rămîn de neînțeles chiar și pentru cei mai înțelepți dintre noi! Dar, mai presus de orice, cartea conține bazele magiei noastre. A cunoaște știința plantelor sau a cunoaște hărțile forțelor elementare stă la îndemîna tuturor celor care fac efortul de a învăța. În timp ce magia, posibilitatea de a acționa asupra lucrurilor, cum ar fi să mărești efectul unui ceai, sau să faci să apară bruma, ori să transformi metalul în praf, toate astea cer o anume putere! Această putere ne-a fost dată de *Cartea Stelelor*... O să-ți spun mai multe foarte curînd...

– Cînd, Maestre, cînd? exclamă Guillemot, simțind că Vrăjitorul a abordat un subiect esențial, mult mai pasionant decît toate numele complicate pe care îl obliga să le dea ierburilor.

– De obicei, Maestrul arată elevului *Cartea Stelelor* la sfîrșitul primului an de studiu. Cred că tu ești destul de dotat, Guillemot; o să deschidem cartea după trei luni de studiu!

– Dar cum, Maestre? Se arătă îngrijorat Guillemot. Mi-ați spus că această *Carte a Stelelor* a fost furată de Yorwan...

– Cu secole în urmă, Guilda a scos din această carte tot ceea ce era de înțeles, îl asigură Qadehar. Învățăturile au fost transmise din generație în generație, de la Vrăjitor la Ucenic! În așteptarea acestui moment, vreau ca plantele de pe coline și forțele telurice ce străbat Troïl să nu mai fie un secret pentru tine.

Guillemot promise Vrăjitorului tot ce acesta voia de la el. Lucrurile începuseră să devină interesante!

9

Se vorbește despre denumirile florilor...

Dragă Guillemot,

Am primit scrisoarea ta. Ceea ce îmi povestești este incredibil! Iată-te Ucenic Vrăjitor! Și nu al unui Vrăjitor oarecare: Qadehar Urmăritorul! L-am întrebat pe tata: mi-a spus că este o celebritate printre ai lui. Se zice că și-a petrecut viața hărțuind monștrii de toate felurile și se spune că este singurul om de care Umbra se teme cu adevărat...

Guillemot își întrerupse lectura. Gontrand vorbea serios? Umbra, marea amenințare din Lumea Incertă, dușmanul declarat al oamenilor din Ys, invizibil și malefic, care a făcut în mai multe rînduri ravagii în țară se teme deci de Maestrul lui? Asta, oricum, explică faptul că, la unchiul Urien, Vrăjitorul a evocat Umbra în public, fără măcar să lase lumii impresia că se teme. Totuși, așa cum scrie și prietenul lui, asta ar părea aproape imposibil!

Reluă lectura.

... Este ciudat că s-a transformat în babysitter! Poate a decis să se retragă. În orice caz, aștept cu nerăbdare vacanța mare: o să fie grozav să ne întîlnim

cu toții la Troïl! Acum te las: vărul tău arde de nerăbdare pe lîngă mine să adauge și el cîteva cuvinte.

Guillemot își întrerupse din nou lectura și fu cuprins de îndoială. De ce Qadehar l-a ales pe el? De ce l-a împins să renunțe la visul lui de a deveni Cavaler și să intre în serviciul Guildei? Adesea se întreba dacă făcuse o alegere bună și avea ceva îndoieli în această privință.

În sinea lui, deși spera din tot sufletul că și-a găsit calea, era măcinat de gîndul că Vrăjitorul se înșelase în ceea ce-l privea și că nu avea înclinații speciale pentru vrăjitorie.

Dacă era mediocru în toate, de ce ar fi fost altfel pentru magie? Dar nu mai avea de ales: nu va mai fi niciodată Cavaler. Mai mult, era liber să abandoneze orice învățătură și să ducă o viață normală, ca orice alt cetățean din Ys... Ideea asta nu-i plăcea prea tare. Prefera să se gîndească la faptul că, deși nu avea calități speciale, ar fi putut deveni, prin multă muncă, Vrăjitor! Pînă ce, așa cum i s-a întîmplat și Maestrului său, destinul îi va da un semn.

Se cufundă din nou în lectură.

Dragă vere,

Profit de scrisoarea marelui aiurit, care nu-și mai revine de cînd a gîdilat chitara la Troïl, ca să-ți spun că sînt foarte mîndru că ai fost ales de marele Qadehar! Tata crede că este o prostie faptul că unchiul nostru nu și-a dat niciodată acordul. Ți-am luat apărarea, sper că nu te îndoiești!

Rezultat: adio film sîmbăta. Deși sînt Cavaler din tot sufletul, împreună vom distruge monștrii din Lumea Incertă! În orice caz, pe curînd! Ambre mi-a confirmat

într-o scrisoare că va veni împreună cu Coralie să petreacă vacanța de vară la Troïl. Va fi genial!...

Romaric

Guillemot puse gînditor scrisoarea în rucsac. Era adevărat, vacanța se apropia. În trimestrul al treilea își dublase eforturile și acum era sigur că în toamnă va fi într-a patra. Dar, mai ales, a muncit din greu cu Qadehar. Era pregătit. În seara asta Maestrul o să deschidă pentru el *Cartea Stelelor!*

Pierdut în gînduri, nu-i auzi apropiindu-se de banca pe care stătea, în curtea pentru recreație.

– Alo, Guillemot cel Adormit visează cu ochii deschiși?

Guillemot tresări. În fața lui, Agathe de Balangru și gașca ei îl spionau cu un amestec de răutate și curiozitate.

– Nu-l speriați, spuse un băiat din gașcă, riscă să leșine!

Toți rînjeau răutăcios. Fata cea înaltă se strîmbă și-l reduse la tăcere doar cu un gest.

– Adevărat, stîrpitură? Parcă te luase un Vrăjitor sub aripa lui?

Guillemot o privi atent pe Agathe și se gîndi la atitudinea ei. În ciuda aerului răutăcios, astăzi nu se mai comporta ca de obicei. S-ar fi zis... s-ar fi zis că se teme! Dar de ce și de cine? De el, era clar! Sau mai degrabă de Ucenicul care era acum. Inima lui Guillemot începu să bată cu putere. Acum ori niciodată, trebuie să profite! O asemenea șansă nu va mai exista.

Se ridică și se strădui să-și păstreze o atitudine calmă.

– Da, este adevărat. Qadehar Urmăritorul mă învață magia.

Pronunțase numele Maestrului cu speranța că vor fi impresionați; ceea ce se și întîmplă. În gașcă se auziră murmure. Agathe îi făcu din nou să tacă, dar acum părea că ezită în mod cert. Guillemot trebuia s-o facă înainte ca ea să-și revină. Îi măsură cu privirea și anunță mîndru, cu voce calmă:

– Maestrul Qadehar m-a învățat ieri un truc amuzant: cum să scurtez picioarele oamenilor! O să vă arăt.

Guillemot adoptă aceeași poziție pe care Qadehar o luase cînd distrusese săbiile și pronunță cu voce puternică:

– *Taraxacum! Papaver rhoeas!*

Thomas de Kandarisar, pe atît de prost, pe cît de puternic, scoase un urlet, își luă picioarele la spinare și o șterse, urmat imediat de toată gașca. Agathe aruncă o privire plină de ură spre băiatul subțiratic care, cu brațele ridicate, invoca puterile malefice, și apoi o șterse și ea.

Guillemot izbucni în rîs: îi pusese pe fugă pe teroriștii școlii strigînd numele științific al păpădiei și al macului! Pentru această clipă de reală fericire nu regretă deloc ca i-a spus „da" lui Qadehar! Magia, bună treabă.

Cum se făcuse tîrziu, Guillemot părăsi în grabă colegiul, traversă orașul și se îndreptă spre Troïl, în direcția colinei unde Qadehar îi dăduse întîlnire.

Un dolmen[1] gigantic se înălța în vîrful colinei, de unde se deschidea o largă panoramă spre sud, în direcția mării, și spre est, în direcția munților. Veneau aici atît

[1] Monument funerar megalitic, alcătuit dintr-o piatră plată așezată orizontal pe două pietre verticale (n.tr.)

copiii, ca să se joace, cît și îndrăgostiții, primăvara, cînd era lună plină. Astăzi, Guillemot era acolo din alt motiv.

Qadehar era acolo și îl aștepta, așezat pe o uriașă bucată de granit. Cînd se apropie, se ridică.

– Bună ziua, Guillemot!

– Bună ziua, Maestre, răspunse adolescentul, gîfîind.

– Aici, spuse Qadehar trăgînd aer în piept, aerul are un parfum încîntător! Nu ți se pare?

– Da, ezită Guillemot, care nu se aștepta la o asemenea primire.

– Îmi place locul acesta! S-ar putea spune că este cu adevărat magic!

Vrăjitorul pronunțase ultimele cuvinte într-un asemenea fel, încît obligau, fără îndoială, la un comentariu. Ucenicul a prins ideea.

– Este normal, Maestre, aici se adună curenții telurici din Dashtikazar, specifici pentru Troïl.

Qadehar îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Amintește-mi ce este acela un curent teluric, Guillemot, îl rugă Qadehar, privindu-l cu seriozitate.

– Un rîu de energie ce curge nevăzut pe sub pămînt, Maestre. Din cînd în cînd, mai multe astfel de rîuri se adună formînd un adevărat fluviu de energie. Locurile unde acestea se întîlnesc se numesc noduri telurice. Au o forță foarte mare. Ca aici, Maestre.

Guillemot răspunse foarte sigur pe el. Qadehar sări de pe dolmen, se aplecă deasupra ierburilor și smulse o floare pe care i-o băgă lui Guillemot sub nas.

– Și asta ce este?

– *Hypericum maculatum*, sunătoare pătată! Se culege vara. Conține un ulei care se face roșu și se folosește pentru cicatrizarea rănilor.

– Și este singura care face asta?

Guillemot ezită, dar Qadehar îl străfulgeră cu privirea, și el se bîlbîi:

– Ei, nu, nu... Mai are o soră, *Hypericum perforatum*, sunătoare găurită, care preferă pămîntul mai sărac.

Fața Vrăjitorului se lumină cu un surîs generos.

– Bine, Guillemot, foarte bine!

Se urcă din nou pe dolmen și îi făcu băiatului semn să urce lîngă el.

– Ai muncit mult. De altfel, nu m-am îndoit niciodată de tine.

Guillemot radia de fericire. Maestrul reluă:

– Așa cum ți-am promis, o să deschid pentru tine *Cartea Stelelor* și te voi învăța primele secrete ale Guildei. Dar, mai înainte, o să-ți dau cîteva lucruri.

Scoase din desagă un sac din pînză, nou-nouț, precum și un carnet gros, îmbrăcat în piele neagră.

– Orice Ucenic Vrăjitor are o asemenea traistă în care își pune cărțile pe care le studiază. Plantele pe care le adună și... carnetul propriu, care conține cercetările și descoperirile personale!

Guillemot luă cu cea mai mare grijă cele două obiecte și le examină cu atenție.

– N-o să verific niciodată ceea ce tu vei scrie în carnetul personal, Guillemot, preciză Qadehar amuzat de reacția elevului său. Tu vei fi cel care va aprecia ce este demn de notat.

– Vă mulțumesc, Maestre! Sînt cele mai frumoase cadouri pe care le-am primit vreodată!

– Bine, bine, spuse cu simplitate Vrăjitorul, măgulit. Ești gata acum pentru *Cartea Stelelor?*

– O, da, răspunse Guillemot cu ochii strălucitori. Sînt gata!

– Atunci, ascultă-mă și, dacă ți se pare ceva neclar, nu ezita să mă întrerupi și să-mi pui întrebări.

10

Secretele nopții

– Guillemot, tînărul meu elev, începu Qadehar, primul efort ce trebuie făcut pentru a înțelege magia lumii înconjurătoare este să privești lucrurile diferit. Să privești piatra asta, continuă el arătîndu-i o stîncă, să simți vîntul, spuse el trăgînd aer în piept, să asculți păsările; la prima vedere, nu au nimic în comun. Și totuși, cîteva lucruri le unește pe toate trei!

– Cîteva lucruri, Maestre? îl întrebă Guillemot hotărît să priceapă întru totul secretele vrăjitoriei pe care Qadehar tocmai încerca să i le dezvăluie.

– Da, Guillemot, o legătură invizibilă, ce unește tot ceea ce există, adică toate cele cinci elemente! Sper că știi care sînt cele cinci elemente!

– Sînt... ezită Guillemot, credeam că sînt patru: apa, pămîntul, focul și aerul.

– Uiți făptura! făcu Qadehar cu un aer malițios.

– Făptura... Vreți să spuneți ființa?

– Vreau să spun oamenii, plantele, animalele... Tot ceea ce respiră, fiule! Ai priceput? Pot să continui?

– Da, da, Maestre. Continuați!

– Ei bine, aceste cinci elemente sînt unite printr-o legătură invizibilă și impalpabilă pe care cei din vechime o numeau Wyrd. Ține minte: Wyrd! Ca o pînză

de păianjen uriașă, ale cărei fire ar fi legate de fiecare lucru în parte. Ce spui de asta?

– Grozav, sări Guillemot gînditor. Asta ar vrea să zică, de exemplu, că, dacă eu mă mișc, toată această pînză se mișcă și deci întreaga lume simte că eu mă mișc... Imposibil.

– Nu, Guillemot, răspunse Qadehar vizibil încîntat de răspunsul elevului său, nu este imposibil: simplu, pînza este atît de mare încît, dacă tu te miști, nimic și nimeni nu simte direct acest lucru, în afară de ceea ce este cu adevărat aproape de tine. Matematicienii Lumii Reale au intuit existența Wyrd și au construit pe baza ei teoria haosului. Ai auzit vorbindu-se despre asta?

– Ei... ezită băiatul, da, cred că da. Nu este povestea aia cu aripile fluturelui care în bătaia lor pot stîrni o furtună capabilă să mănînce celălalt capăt al planetei?

– Asta este, Guillemot! Această teorie spune, simplificînd, că și cea mai neînsemnată faptă poate avea urmări asupra întregii lumi. Acum, continuă Vrăjitorul, imaginează-ți că ar fi posibil să fie controlate urmările! Că ai putea face ceva știind ce va provoca într-un loc precis de pe pînză!

– Asta ar vrea să spună, continuă prudent băiatul, că ar exista puterea de a influența lucrurile prin intermediul altor lucruri care la prima vedere nu au nici o legătură cu primele... Dar cum, Maestre?

Qadehar surîse de exaltarea băiatului, care începea să descopere întreaga amploare a secretului Guildei.

– Cu ajutorul unor chei, Guillemot. Chei ce permit pătrunderea în Wyrd, ce permit atingerea a ceea ce este mai intim în tot ce există!

– Chei? Așa cum sînt cheile cu care se deschid ușile? anticipă timid Ucenicul.

– Exact, fiule! Numai că aceste chei nu sînt niște obiecte, ci niște semne.

Vrăjitorul își întinse trupul și suspină de plăcere, profitînd de ultimele raze de soare. Privirea i se pierdu o clipă în zare. Îl trase de mîneca mantiei întunecate și îl rugă:

– Maestre Qadehar, vă rog...

Qadehar îi zîmbi afectuos.

– Ai prins gustul secretelor vrăjitoriei, Guillemot?

– Vorbiți-mi de semne, Maestre, îl imploră băiatul, de semnele ce permit deschiderea ușilor!

– Da, continuă Vrăjitorul, care se amuza văzîndu-l pe Guillemot notînd cu grijă tot ce-i spunea în carnetul lui cel nou. Gîndește-te la un soi de alfabet, ale cărui litere au o anume semnificație și o putere specială. Acum, imaginează-ți aceste litere unite între ele în cuvinte, apoi cuvintele legate în fraze! Iată-te în posesia unui flux de energie necesară pentru a vizualiza, a pătrunde și a modifica Wyrd! Acesta este secretul, Guillemot, secretul practicării magiei: să stabilești și să controlezi legătura dintre lucruri foarte diferite!

– Genial! exclamă Guillemot. Adică datorită acestor semne poate fi controlat întregul univers!

– Încetișor, încetișor, încercă Maestrul să tempereze entuziasmul Ucenicului. Nu este atît de simplu! Mai întîi, vrăjitoria nu este o știință exactă, ci rezultatul unor încercări și a-l unor experiențe mereu noi. Apoi, Wyrd are propriile legi ce nu trebuie schimbate, altfel totul se prăbușește. În fine, aceste semne, pe care noi Vrăjitorii le numim Grafeme, sînt energii neutre al căror impact depinde numai de cel care le folosește... Ce zici, Guillemot?

– Ei... că trebuie multă atenție? Că nimic nu se face la întîmplare?

– Bravo, fiule! răspunse Qadehar bătînd băiatul pe umăr cu un aer mulțumit. În așteptarea vîrstei cînd omul devine înțelept, prudență și umilință trebuie să fie cuvintele de ordine pentru un Vrăjitor!

– Mai vorbiți-mi despre semne... despre Grafeme, Maestre!

– Guillemot, aș vrea mai întîi să-ți vorbesc despre ceea ce vor însemna următorii tăi ani de studiu al vrăjitoriei. Și, dacă asta nu te va descuraja, o să-ți vorbesc și despre Grafeme!

– De acord! acceptă Guillemot încîntat.

– Va trebui să studiezi materii ce ți se vor părea foarte departe de magia propriu-zisă, cum ar fi geologia, geografia sau istoria. Să înveți hărțile vînturilor, ale curenților terești și marini; alcătuirea rocilor și a metalelor, comportamentul animalelor, proprietățile plantelor, psihologia umană, pe scurt, tot ceea ce privește cele cinci elemente! Pentru că a înțelege lumea înseamnă să stăpînești Wyrd.

Guillemot suspină. Magia părea dintr-odată mai puțin nostimă decît își imaginase el! Totul i se amesteca în cap. Qadehar continuă:

– Îți vei fortifica și mlădia trupul prin exerciții: a face magie înseamnă putere și rezistență! Îți vei controla respirația: respirația este motorul principal al practicării magiei. Nu-ți neglija niciodată trupul, Guillemot; este singura ta sursă de energie.

– Forța unui Vrăjitor, Maestre, se neliniști Guillemot, depinde de cea a trupului său?

– Da și nu, fiule! Forța unui Vrăjitor stă, înainte de toate, în modul în care își stăpînește arta. Dar, în același timp, și în capacitatea lui de a se folosi de energiile elementare: dirijarea unui flux teluric cere să fii puternic,

crede-mă! În fine, unii Vrăjitori posedă într-un foarte mare grad forța interioară specială pe care noi o numim Önd și care dă forță magiei noastre. Te naști cu o Önd puternică, așa cum unii se nasc cu capacitatea de a alerga repede sau cu talent la desen!

– Această... Önd, Maestre, făcu o încercare Guillemot, are vreo legătură cu efectul Tarquin?

– Este foarte posibil, recunoscu Qadehar. Văd că pricepi repede. Să continui?

Guillemot aprobă insistent. Vrăjitorul reluă:

– În timp ce-ți antrenezi memoria și trupul, vei lucra și cu Grafemele. Trebuie mai întîi să le cunoști: numele, forma, ordinea în alfabet și puterea. Apoi va trebui să ți le însușești, să le redescoperi singur prin meditație, să devină parte din inima și spiritul tău. Odată Grafemele însușite, vei învăța cu ajutorul meu să le folosești: să le scrii sau să le gravezi, să le cînți, să le chemi în tine și să le reproduci. Datorită lor vei putea să te aperi de orice agresiune și să fii deasupra oricărui adversar sau să devii clarvăzător și chiar să prevezi viitorul! Ce zici de asta?

Guillemot rămase tăcut o clipă. Își spunea că oricum nu avea de ales! Și că o parte a studiului i se părea mai atractivă decît cealaltă... Se străduí să adopte o atitudine mulțumită, gîndindu-se la misterioasele Grafeme care îl fascinau.

– Genial, Maestre!

– Bine, bine, băiete! Acum ce vrei să știi?

– Grafemele... Cine le-a inventat?

– Nu se știe cine le-a inventat, Guillemot. Mai mult, nu se știe nici cine a scris *Cartea Stelelor*, nici chiar de cîtă vreme este în posesia noastră... *Cartea Stelelor* ne-a învățat Grafemele, dar probabil că ele se aflau din totdeauna la îndemîna oamenilor.

– Unde, Maestre, unde? întrebă Guillemot privind de jur împrejur.

– ... Acolo, fiule, spuse blînd Vrăjitorul arătînd spre stelele ce apăruseră pe cer rînd pe rînd, în timp ce se lăsa întunericul. În secretele nopții.

– Vreți să spuneți că...

– Vreau pur și simplu să spun că Grafemele ne vin din stele, mai precis din unele constelații a căror formă o reproduc. Din cauza asta ne-am numit cartea de farmece *Cartea Stelelor;* din cauza cerului nopții și a alfabetului pe care astrele, reflectînd Wyrd, este desenat cu puncte luminoase!

Guillemot era fericit. Cu privirea ațintită spre cer, i se părea că-și găsise locul în lumea asta: acolo sus, în mijlocul stelelor!

11

Răpirea

Guillemot, cu ochii închiși, se chinuia să vizualizeze al treilea Grafem din alfabetul stelelor. Desenul, simplu de altfel, îi apărea destul de greu în minte. Făcu un ultim efort de concentrare, apoi, din cauza insuccesului, abandonă și deschise ochii. Clipi din cauza luminii prea crude a soarelui de amiază, ce cădea pe nisipul plajei unde se așezase ca să lucreze.

Trecuseră trei săptămîni de cînd Qadehar deschisese pentru el *Cartea Stelelor* și trei săptămîni de cînd se străduia din greu să rețină semnele, aceste chei ce deschideau ușile magiei adevărate. Trei săptămîni pe care le-a petrecut în întregime, sau aproape, cu primele trei Grafeme, profitînd de relaxarea profesorilor care anunța apropierea iminentă a vacanței mari și lăsînd-o mai moale cu studiul celor cinci elemente. Și ce obținuse? Trei nenorocite de semne de care se ruga să-i vină în minte cînd închidea ochii. Maestrul lui îi dăduse forma și numele a douăzeci și patru de semne, considerînd că, înainte de a începe să studieze cu adevărat, trebuie să se antreneze pentru a simți puterea Grafemelor...

Guillemot era cuprins de mînie. El, Ucenicul talentat, ales datorită efectului Tarquin, claca în fața unor desene idioate! Își puse carnetul pe nisip. Apoi respiră adînc, închise din nou ochii și începu să se concentreze din

răsputeri. Primul Grafem se întrezări ca prin ceață în noaptea minții sale: Féhu care îi evoca, fără să știe de ce, o vacă grasă. Al doilea se adăugă primului: Uruz, care îl făcea să se gîndească la ploaie. În sfîrșit li se alătură și al treilea: Thursaz, care părea că rîde ca unchiul său, un rîs de uriaș. De data asta, a mers! Jubila. În această clipă o voce îl smulse din meditație:

– Crezi că doarme? Hei, Guillemot Somnorosul, dormi?

Guillemot tresări recunoscînd vocea lui Thomas de Kandarisar. Deschise ochii: nu era vis; roșcatul era chiar în fața lui și, alături de el, cu mîinile în șolduri și cu un zîmbet răutăcios întipărit pe față, Agathe de Balangru. Spera totuși să fi scăpat de ea și de banda ei cu formula magică pe care o scornise!

– Trebuie să stăm de vorbă, stîrpitură, scrîșni lungana care nu lăsa impresia că se teme de el.

– Mda, se băgă și Thomas, ai făcut mișto de noi data trecută, nu-i așa?

– Să nu negi, piticanie, continuă Agathe. L-am întrebat pe tata. Mi-a spus că un Ucenic nu poate face magie.

– Absolut deloc, da! adăugă Thomas. Se pare că este nevoie de ani ca să fie capabil de vreuna!

– Așa că s-ar zice, încheie fata pe un ton amenințător, că este nevoie să verificăm chiar noi. Thomas, e rîndul tău!

Thomas se aruncă asupra lui Guillemot, care se ridicase într-o rînă, gata să-și ia picioarele la spinare. Numai că pentru asta ar fi trebuit să-și abandoneze prețiosul carnet; așa că nu făcu nici un gest și se chirci așteptînd șocul.

Dar șocul nu veni. Thomas înțepenise, paralizat de frică, cu ochii holbați, întorși spre mare. Agathe privi în

aceeași direcție și urlă de groază: ieșind din apă, doi Gommoni se îndreptau în grabă spre ei.

Gommonii, creaturi uriașe cu ochii sticloși, cu părul din alge și pielea acoperită cu solzi vîscoși, semănau ca alură cu oamenii, dar prin comportament erau mai mult animale: animale feroce... Se simțeau la fel de bine în apă, pe nisip sau printre stîncile de pe coastă, unde își aveau lăcașul, și, în vechime, erau considerați cei mai mari dușmani ai pescarilor din Ys. Asta a făcut ca, în urmă cu cîteva secole, să fie exilați în Lumea Incertă, datorită eforturilor conjugate ale Guildei și ale Confreriei!

De atunci, în Ys nu se mai știa de existența lor decît din cărți și din legende.

Numai că Gommonii care se îndreptau grăbit acum spre ei erau, vai, cît de poate de adevărați...

– Fugi, fugi, Agathe! urlă la rîndul lui Thomas către lungana care, paralizată de groază, părea incapabilă să schițeze vreun gest.

Înjurînd, băiatul o luă de braț și o forță să îl urmeze. Guillemot îi îndemna să se grăbească. O luară la goană toți trei spre dunele acoperite de ierburi, ce păreau a le oferi mai multă siguranță și deci o șansă în plus să scape de Gommoni.

Guillemot alerga cît putea de repede, dar începuse deja să gîfîie. Se înfunda în nisip, și simpla mișcare de a pune un picior în fața celuilalt însemna un efort epuizant. Avea sentimentul foarte neplăcut că fiecare pas îl trăgea cîte puțin înapoi! Era ca în acele coșmaruri pe care le avea uneori, în care era urmărit de o creatură oribilă, și atunci își simțea picioarele ca lipite de pămînt și nu putea să înainteze! Guillemot nu se putea opri din

tremurat. N-o să ajungă niciodată pînă la dune! Aruncă o ocheadă în spate: Thomas și Agathe nu se descurcau mai bine și, mai grei, se chinuiau și mai tare. Cei doi monștri erau destul de aproape.

Thomas se întoarse și el. Zări creaturile, acoperite de solzi, la doar cîțiva pași. Îl cuprinse un sentiment de panică și strigă. Apoi lăsă brațul lui Agathe, pentru a înainta mai repede. Dezechilibrată, fata se împiedică și căzu. O secundă mai tîrziu, primul Gommon era deasupra ei. Agathe urlă și se zbătu în toate direcțiile pînă cînd mîinile puternice o imobilizară. Monstrul o ridică ca pe un fulg, o aruncă pe umăr, se întoarse și o duse spre ocean, fără să țină cont de țipetele și de strigătele de ajutor ale victimei. Al doilea Gommon se apropie de cei doi băieți care, atenți la scenă, se opriseră din fugă. Rictusul lui dezveli niște dinți ascuțiți, iar cuțitul pe care îl ținea într-o mînă vorbea despre intențiile creaturii: nu vor fi răpiți, ci uciși!

– AHAAAAA!

Scoaseră amîndoi un strigăt de groază și o luară la sănătoasa.

– Mai repede! Mai repede! gîfîia Guillemot îndemnîndu-l pe Thomas, care pierdea teren.

Gommonul, obișnuit să se miște pe nisip, cîștiga teren. Dunele erau foarte aproape: puteau încă să ajungă, era cît pe ce! Acesta fu momentul cînd Thomas se poticni și se trînti pe nisip, gemînd de durere. Guillemot se opri din fugă și veni în ajutorul tovarășului său.

– Ridică-te, Thomas! Haide, în picioare!

Băiatul, întins pe nisip, îl privea cu ochii măriți de frică pe urmăritorul care se apropia. Încercă să se ridice, dar glezna pe care și-o răsucise în fugă nu mai rezistă; căzu la loc.

– E prea tîrziu! gemu Thomas. Du-te, pleacă!

Guillemot ezită.

Se simțea capabil să-l alunge pe Gommon dacă ar fi fost în stare să ajungă printre ierburile de pe dune.

Primele case nu erau decît la zece minute de acolo: ar fi putut trimite imediat ajutoare. Dar nu suficient de repede pentru a-l salva pe Thomas. Îi dorise moartea de mii de ori cînd roșcatul se agățase de el la școală! Dar de la a dori ceva la mînie și pînă la realizare... Soarta care îl aștepta pe Thomas nu se compara cu porcăriile pe care i le făcuse el. Nu, va lupta pînă la capăt alături de el și nu-l va abandona. Orice s-ar întîmpla! „Hotărît lucru, gîndi Guillemot, nu se poate scăpa de propria natură;" faptul că devenise Ucenic Vrăjitor nu-l scutea de periculoasele sarcini cavalerești.

Gommonul era acum la cîțiva pași: fuga nu îi mai putea ajuta cu nimic. Thomas de Kandarisar, înnebunit de groază, se tîra pe pămînt și se ținea de gleznă ajutat de Guillemot, într-un ultim efort. Creatura nu trebuia decît să întindă mîna ca să-i apuce. Știa asta și părea că-și lasă timp, poate din plăcere. Lama cuțitului pe care îl ținea în mînă strălucea și mai tare în lumina soarelui.

Atunci s-a întîmplat ceva ciudat.

În capul lui Guillemot, fără să-l invoce, al treilea Grafem își făcu apariția, mult mai limpede decît în timpul exercițiilor. Rapid, imaginea puse stăpînire pe mintea băiatului, crescu și se mări, răspîndind în el o căldură dulce la început, apoi insuportabilă. I se părea că Grafemul îl arde, îl consumă în interior. Guillemot îl lăsă pe Thomas și se întoarse, ajungînd față în față cu urmăritorul. Își prinse capul cu mîinile și se chirci de durere, gemînd.

Surprins, Gommonul înțepeni și îl privi cu ochii lui sticloși. Atunci, singura soluție care i se păru lui Guillemot că-i poate potoli durerea era să strige numele Grafemului, sperînd din toate puterile să scape astfel de focul ce îl devora.

– THUUURSAAAAZ!!!!

Gommonul se dădu imediat înapoi, ca și cum ar fi primit o lovitură puternică de pumn. Mormăi, îi privi pe cei doi băieți fără să înțeleagă ce se întîmplă, apoi se cufundă, trăsnit, în nisip.

– Gata! exclamă Thomas ridicîndu-se. Cum ai făcut?

Imediat ce a strigat numele Grafemului, Guillemot s-a simțit ușurat. S-ar fi zis că semnul magic ar fi acționat asupra lui pentru a-l obliga, pe el, care-l ignora, să-l folosească așa cum trebuia! Îl observă pe Thomas pe jos, fără să-și creadă ochilor, la fel de uimit ca Thomas, care se apucase de umărul lui.

– Cum ai făcut, spune, cum ai făcut? repetă Thomas cu o voce tremurătoare în care se citea admirația.

Amîndoi aveau încă picioarele rănite. Niciodată, în viața sa, lui Guillemot nu-i fusese atît de frică! Chiar mai rău ca atunci cînd unchiul Urien l-a fugărit prin castelul din Troïl, ca să-l pedepsească pentru că, împreună cu Romaric, îi strecurase un șobolan în pat...

Înainte de a răspunde respiră adînc.

– Învăț vrăjitoria... Nu ți-am spus?

Thomas de Kandarisar nu găsi nimic de adăugat și se mulțumi să aprobe din cap cu seriozitate. Apoi își aminti dintr-odată de dispariția lui Agathe, și scena răpirii ei, de care uitase din cauza bucuriei de a fi în viață, îi reveni brutal în memorie.

– Să ne grăbim să anunțăm Confreria, îi spuse Guillemot lui Thomas, care, încă sub șocul groaznicei

aventuri, îndurerat de dispariția complicei sale, nu-și putu stăpîni un suspin.

Guillemot se întoarse la locul unde își lăsase carnetul pe nisip și îl strecură în traistă. Apoi, susținîndu-l cît de bine putea, îl conduse pe băiatul cel voinic, care șchiopăta, spre Dashtikazar.

12

În palatul Înaltului Magistrat

Răpirea lui Agathe făcu mare vîlvă.

Mai exact, provocă un adevărat cutremur ce zgudui întreaga Țară Ys! Mai întîi, pentru că domnul de Balangru, lăsîndu-și soția să plîngă pentru amîndoi dispariția fiicei lor, făcu scandal tunînd și fulgerînd împotriva Confreriei care, după părerea lui, nu-și făcuse datoria. Apoi, pentru că și Confreria, ca să se reabiliteze, răscoli țara în lung și-n lat de pomană. În al treilea rînd, pentru că prezența Gommonilor pe coaste însemna că Ys nu era la adăpost de amenințările Lumii Incerte. În fine, pentru că fiecare se temea mai mult sau mai puțin că Umbra ar fi putut fi în spatele acestei noi provocări.

Erau încă foarte prezente în amintire ororile pe care Umbra le comisese deja: distrugerea în întregime a unui oraș de către bandele de Orki sîngeroși (echivalentul terestru al Gommonilor, cu diferența că ei erau produsul pur al Lumii Incerte), o tentativă aproape reușită de a incendia Dashtikazarul cu bule de foc malefice. Au ratat de fiecare dată, pentru că Vrăjitorii și Cavalerii le-au respins atacurile!

Populația din Ys își amintea mai ales de ziua cînd însăși Umbra s-a făcut văzută bîntuind în preajma unui cătun din Munții Auriți, pe care monștrii ei se pregăteau să-l distrugă. Mai mult decît cadavrele nenorociților de

orășeni răspîndite pe drumul ce ducea spre înălțimile unde se aflau armatele de Orki, prezența nebuloasă și rece a Umbrei a îngrozit escadrila Cavalerilor Vîntului venită să-i întîmpine pe dușmani.

Țara era în fierbere. Qamdarii s-au reunit în adunare generală și, în cartiere, orașe și sate, omenii formau grupuri care făceau de gardă. Drumurile răsunau de galopul cailor Confreriei și nu se mai văzuseră de mult atîtea mantii întunecate bătînd în lung și-n lat orașele și satele. În fine, astăzi era o zi specială: nu pentru că era prima zi a vacanței școlare, ci pentru că Înaltul Magistrat îi convocase în palatul său pe Reprezentanții Clanurilor, pe Marele Mag al Guildei, pe Comandorul Confreriei și pe Delegatul Corporațiilor Comerciale și al Artizanilor. Locuitorii Țării Ys așteptau mult de la această reuniune a tuturor somităților.

– Așadar, cum te simți, fiule? îl întrebă Maestrul Qadehar pe Guillemot în timp ce înaintau amîndoi pe lungul coridor al Înaltei Magistraturi, ce ducea în sala de consiliu.

– O să fie mai bine cînd totul se va termina, răspunse Guillemot cu o grimasă.

Întîlnirea cu Înaltul Magistrat și, în același timp, cu cele mai importante personalități din Ys l-ar fi făcut să se teamă și pe cel mai curajos băiat! De altfel, Guillemot nici nu acceptase invitația decît după ce primise asigurarea că poate fi însoțit de Maestrul său.

– Lasă! răspunse Qadehar oferindu-i unul dintre acele zîmbete cu care știa să-i încălzească inima, după cele prin care ai trecut, întîlnirea asta nu e cine știe ce!

– Mda, mormăi băiatul, mă întreb dacă n-ar fi fost de preferat să mă lupt cu o întreagă bandă de Gommoni!

Qadehar izbucni în rîs, urmat imediat de Guillemot. După aventura de pe plajă, cînd s-a aflat față în față cu monștrii ieșiți din valuri, devenise un erou pentru oamenii din Ys, cu excepția tatălui lui Agathe, care îi reproșase pe față că nu i-a salvat fiica, și a unchiului Urien, care s-a mulțumit să mormăie că a avut norocul să poată fugi și că nu este cazul să se facă din asta o întreagă poveste.

După ce i-a trecut spaima, mama lui s-a manifestat ciudat, stăpînită fiind atît de neliniște, cît și de mîndrie. Dar cel pe care acest episod l-a marcat cel mai tare a fost Thomas; de cînd Ucenicul Vrăjitor îl scosese din ghearele Gommonului, moștenitorul clanului Kandarisar se uita la el cu o privire pierdută plină de admirație și se ținea după el peste tot, așa cum făcea înainte cu Agathe. La început, asta l-a enervat pe Guillemot, dar, văzînd că nu reușea în nici un fel să-i schimbe comportamentul, sfîrși prin a-l accepta.

Au ajuns în fața sălii. Qadehar ciocăni în ușa de stejar masiv. Un gardian veni să le deschidă și îi pofti înăuntru. În fața lor, așezați în jurul unei impozante mese rotunde, se aflau Înaltul Magistrat și iluștrii săi invitați.

– Bună ziua, bună ziua, Maestre Qadehar, ce plăcere să vă revăd! îl întîmpină seniorul pe Vrăjitor.

Înaltul Magistrat era un bărbat la vreo șaptezeci de ani, cu o privire ascuțită și cu voce fermă. La vremea lui fusese un șef de clan corect și cu experiență, ceea ce a făcut să fie ales în acest post cu o majoritate confortabilă; era cunoscut ca fiind priceput în afaceri și totodată un diplomat abil, știind să aprecieze sfaturile corecte, deși era foarte sever în luarea deciziilor. Pînă în prezent, nu aveau decît să se felicite pentru alegerea lor.

La masă mai era Comandorul care conducea Confreria, un colos în puterea vîrstei, cu fața acoperită de cicatrice care spuneau totul despre numeroasele bătălii la care participase. Fusese cel mai bun Cavaler al generației lui, și pairii îl aleseseră în unanimitate pentru a-l înlocui pe predecesorul lui, mort în timpul unor lupte sîngeroase, pe care le purtaseră în Munții Auriți cu hoardele de Orki dezlănțuite de Umbră.

Alături de ei, cu pîntecele rotund și cu privirea ascuțită, stătea Delegatul care veghea la interesele artizanilor și ale comercianților care îl aleseseră. Deși mai puțin prestigioasă ca a celorlalți patru, funcția lui era poate cea mai importantă, pentru că de corporațiile al cărui deputat era depindea supraviețuirea materială a întregii țări. Era destul de des în conflict cu Înaltul Magistrat pe tema produselor pe care Ys le importa din Lumea Reală, dar asta era regula jocului, și opoziția lor nu depășea acest cadru. Ceva mai departe, stătea un bărbat pe care Guillemot îl cunoștea bine și care îi făcea semne prietenoase: era Utigern de Krakal, tatăl lui Ambre și al lui Coralie, pe care Qamdarii îl aleseseră să-i reprezinte. Ceea ce frapa cel mai mult la acest personaj era faptul că era foarte scund și slab, cu părul brun și ochi albaștri, pe care fetele îi moșteniseră. Dintre toate personalitățile prezente, era cel a cărui autoritate părea cel mai ușor de contestat, cunoscute fiind rivalitățile ce divizau clanurile.

În fine, în fruntea mesei, cu capul acoperit de gluga mantiei sale întunecate, Charfalaq, Marele Mag al Guildei, un bătrîn descărnat și aproape orb, cu urechea îndreptată spre cel care vorbea. „Nu te lăsa păcălit de aparențe, îl avertiză Qadehar. În pofida vîrstei sale, Marele Mag rămîne un mare Vrăjitor!“

– Ah! iată-l, desigur, pe Guillemot de Troïl, autorul întîmplărilor de săptămîna trecută, spuse Înaltul Magistrat întorcîndu-se spre băiat. Apropie-te, nu-ți fie frică!

– În timp ce Guillemot înaintă timid, Înaltul Magistrat i se adresă lui Utigern de Krakal, pe care îl observase făcînd semne de complicitate adresate băiatului:

– Îl cunoști pe tînăr, Utigern?

– Sigur, Înălțimea Voastră. La mine în casă ar trebui să fii surd ca să nu fi auzit de el! Adevărul este, adăugă el aruncînd o privire spre Guillemot, că tinerelul pare să aibă mare succes la fetele din Ys!

Deși situația era foarte gravă, toată lumea zîmbi. Guillemot, roșu ca racul, și-ar fi dorit cu ardoare să posede în clipa aceea, dacă ar fi existat, formula care să-l ajute să intre în pămînt... În cele spuse recunoscu imediat una dintre glumele răutăcioase ale lui Ambre, care profitase de neplăcerile lui cu Agathe pentru a-i transmite tatălui ei acest zvon! Își promise să regleze cu ea această afacere, cu prima ocazie.

Înaltul Magistrat redeveni serios și îl întrebă pe Qadehar:

– Ai vreo idee cum a reușit băiatul să-i joace acest renghi Gommonului?

– Nu prea, Înălțimea Voastră, răspunse Vrăjitorul, după ce a aruncat o ocheadă spre Mag. Se pare că Guillemot are totuși ceva înclinații spre magie, în orice caz suficiente pentru a declanșa efectul Tarquin. Fără îndoială, combinată cu această natură receptivă, frica a activat rudimentele de vrăjitorie pe care am început să i le predau...

Înaltul Magistrat se întoarse spre Comandor.

– Aveți ceva noutăți despre fiica lui Balangru, Cavalere?

– Vai, nu, Înălțimea Voastră, răspunse Cavalerul. Un singur lucru este sigur totuși: fata nu se află în Ys...

Răspunsul colosului îi reduse pe toți la tăcere.

Înaltul Magistrat se adresă Magului.

– Mare Mag Charfalaq, cum stați cu cercetările? Gommonul prizonier a mărturisit ceva?

– Este prea devreme, Înălțimea Voastră, răspunse bătrînul cu o voce răgușită, dar calmă, întreruptă de lungi accese de tuse. Cei mai buni Vrăjitori ai noștri lucrează la acest mister. În ce-l privește pe Gommon... Este de neînduplecat! Dar va sfîrși prin a vorbi.

Cuvintele bătrînului înțelept au fost din nou urmate de liniște. Delegatul fu cel care rupse tăcerea:

– Se știe măcar de ce a fost răpită fiica lui Balangru? S-a primit vreo cerere de răscumpărare?

– Nu, răspunse Comandorul care era responsabil cu siguranța țării. Nimeni n-a contactat încă familia...

– Și, în concluzie, explodă Utigern de Krakal, căruia nu părea să-i ardă de glumă, ce este de făcut? Concetățenii noștri sînt îngroziți, așteaptă niște răspunsuri!

– Nu este nimic altceva de făcut, îi răspunse calm Înaltul Magistrat. Trebuie să rămînem la posturi și să așteptăm rezultatele anchetei...

– ... Sau chiar următoarea răpire, ricană reprezentantul Clanurilor.

– Eu am două fete, dar și voi aveți copii, și chiar copii mici! Nu știu ce credeți voi, dar eu n-am nici un chef să-i văd dispărînd!

– Calmează-te, Utigern, reluă Înaltul Magistrat. Nimeni nu dorește o nouă dispariție! Dar am mai spus-o: trebuie să fim răbdători. Pentru moment, ne preocupă

însă alte lucruri. Tu, de exemplu, adăugă el întorcîndu-se spre Guillemot.

– Eu? se bîlbîi el. Dar de ce? Ce am făcut?

– Tu ești unul dintre cei doi martori ai răpirii, îi explică Comandorul. Și tu ești cel care l-ai învins pe Gommon. Celălalt poate te-a văzut acționînd. În orice caz, este nevoie să te punem cît mai repede la adăpost. Într-unul dintre forturile Confreriei, de exemplu.

Marele Mag ridică mîna pentru a cere cuvîntul; Guillemot, ca toți ceilalți, de altfel, se întoarse spre el. Bătrînul răspîndea o aură specială, și Ucenicul înțelese imediat ce a vrut Maestrul să spună recomandîndu-i să nu se ia după aparențe: la Marele Mag nu magia se hrănea din corp, ci corpul se hrănea din magie! Nu putea să nu nutrească față de el respect și chiar admirație, făcînd abstracție de o antipatie instinctivă pe care o simțea pentru acest bătrîn, care nu avea deloc un aer simpatic.

– De ce să nu-l ascundem într-una dintre mănăstirile noastre? sugeră Charfalaq. Nicăieri în altă parte n-ar putea fi mai la adăpost!

Era exact de ce se temea Guillemot! Să se vadă închis undeva, tocmai cînd începea vacanța! Se strîmbă. Dar, pentru a-l liniști, Qadehar îi puse o mînă pe umăr și ceru cuvîntul:

– Foarte amabil din partea dumneavoastră că-i purtați de grijă elevului meu... Totuși, cred că Guillemot va fi în siguranță cu mine. Lăsați-l în Troïl: mă voi instala și eu acolo și voi veghea asupra lui. În același timp, aș putea să-mi continui lecțiile.

Membrii Consiliului discutară un moment. Marele Mag se arătă cel mai reticent la propunerea Vrăjitorului. În cele din urmă, toți au fost de acord cu ideea lui Qadehar, care părea cea mai rezonabilă. Nu era el cel

care cunoștea cel mai bine Lumea Incertă și creaturile care o locuiau și chiar, se spune, singurul om capabil să țină piept Umbrei, teribilul lor dușman?

Qadehar remarcă ușurarea lui Guillemot cînd îl auzi pe magistrat confirmînd decizia Consiliului de a-l încredința Vrăjitorului și îi făcu cu ochiul complice. Băiatul se întrebă de unde știe maestrul lui că Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie trebuiau să sosească a doua zi la Troïl pentru toată vacanța de vară!

13

Regăsiri

– Povestește, mai povestește o dată! insistă Romaric foarte incitat de povestea pe care Guillemot o spunea a zecea oară pentru prietenii lui.

– Ho, pisălogule, interveni Ambre, nu vezi că e sătul pînă-n gît?

– Mă rog, replică blondul, totuși, n-ai chiar în fiecare zi ocazia să asculți un erou adevărat povestindu-și aventurile!

– Numai eu pot să înțeleg cum vine asta, interveni și Gontrand în glumă: cazul meu, dacă aș fi un nimeni, mi-aș dori să mă aflu în prezența unor ființe excepționale, cum ar fi un ucigaș de Gommoni sau un muzician genial.

– Uau, mormăi Romaric dîndu-i una lunganului care protestă, o să vezi ce-o să-i facă viitorul Cavaler muzicianului genial!

Tocmai în acest moment Coralie intră ca o vijelie în camera lui Guillemot, unde se retrăseseră ca să scape de orele fierbinți ale după-amiezii, ținînd în mîini un platou pe care se aflau pahare cu oranjadă rece. Toată lumea aprobă inițiativa. Cocheta luă aerul că acceptă complimentele și se maimuțări făcîndu-i pe toți să izbucnească în rîs.

Cu siguranță, vara începuse bine!

De cînd se regăsiseră pentru vacanță în casa lui Guillemot, așa își petreceau ei vremea, amuzîndu-se, și nici n-ar fi observat cum zboară tmpul, dacă mama lui Guillemot nu i-ar fi chemat la masă.

În Ys era un obicei: părinții erau foarte exigenți cu copiii în timpul anului școlar, dar, în schimb, le lăsau o libertate aproape totală în cele două luni de vacanță de vară. Inutil de spus că toți școlarii din țară așteptau acest moment cu nerăbdare!

Călătoriile prin țară alternau cu întrecerile sportive ce aveau loc pe plaja din orașul Troïl, cu jocurile de cărți din camera lui Guillemot și cu serile de conversație ce aveau loc în salon, după ce văzuseră un film.

Guillemot era adesea sufletul petrecerilor. Nu-i displăcea deloc să-și povestească aventurile; adesea, se surprindea înflorind și adăugînd de la el diferite elemente, prins fiind de plăcerea jocului, și era măgulit de privirile admirative pe care i le aruncau prietenii. În privirea vărului Romaric citea admirație, ceea ce îl umplea de mîndrie mai mult decît orice!

Astăzi profita și mai mult de aceste clipe pentru că obținuse de la Qadehar, care fusese găzduit de unchiul Urien, o zi de repaus complet: de mîine, va trebui să-și petreacă din nou o parte din vacanță cu Maestrul.

– Mergem pe faleză? propuse Ambre după ce-și sorbiseră ultima picătură din pahare.

– Genial! aprobă Gontrand țopăind, urmat imediat de ceilalți.

Coborîră în goană scările și ieșiră în strada pavată, ce străbătea în serpentină orașul Troïl.

Casa în care locuia Guillemot era situată la marginea orașului și era destul de izolată.

De-o parte se întindea cîmpia ce ducea spre mare, iar în cealaltă parte începea pădurea de stejari și de fagi, ce se întindea pînă departe, în interiorul țării. Dar mica bandă alese să se îndrepte spre falezele de pe coaste, pe care le preferau.

Guillemot încetinise pasul și mergea cot la cot cu Ambre.

– De ce i-ai spus tatălui tău toate poveștile alea?

– Ce povești? întrebă Ambre surprinsă, întorcîndu-se spre el.

– Știi tu foarte bine, se înroși băiatul, legate de mine și de fetele din Ys...

– Ah! da, recunoscu Ambre pe un ton natural, habar n-am. Mi-a trecut ideea prin cap și m-a amuzat!

– Ei, bine, nu e nimic amuzant în asta! se supără Guillemot.

Ambre mimă surpriza.

– Zău? Atunci nu este adevărat?

Guillemot se posomorî. Era imposibil să discuți serios cu fata asta.

Conștientă că mersese cam departe, fata încercă să reia discuția:

– Mama ta este foarte drăguță că ne suportă pe toți patru timp de două luni!

– Da, este adevărat, aprobă Guillemot. Pentru nimic în lume nu și-ar dori să fiu nefericit; și asta s-ar întîmpla dacă mi-aș petrece vara departe de voi.

– Lingușitorule! spuse Coralie, care se apropiase de ei, lăsîndu-l pe Romaric, care îi explica lui Gontrand, cu gesturi largi, ce antrenamente trebuie să facă pentru a intra în Confrerie.

– Mama are întotdeauna un aer atît de trist! S-ar zice că se simte vinovată că l-a lăsat pe tata să plece și că nu mi-a făcut niște frați și surori... suspină Guillemot.

– Și eu care aș fi dat orice ca să fiu copil singur la părinți! exclamă Ambre, pe care sora ei o fulgeră cu privirea.

– Principalul este că te iubește, nu? conchise amabilă Coralie.

– Da, da, ai dreptate, spuse Guillemot evaziv, ca și cum ar fi vrut să-și alunge gîndurile negre ce ar fi putut să-i strice plăcerea vacanței.

Imediat apărură falezele de calcar alb ce se înălțau deasupra oceanului, uriași fragili, schimbîndu-și mereu înfățișarea sub acțiunea mării, a vînturilor și a ploii, erodîndu-se încet sau zdrobindu-se în bucăți mari. Erau mai puțin spectaculoase decît cele de pe coastele Landei Triste sau cele din Munții Auriți, acolo unde s-a produs ruptura cînd uraganul a smuls Ys de continent. Totuși, erau impozante.

Merseră pe drumul spre plaja acoperită cu galeți[1], după ce aruncară o privire spre Guillemot, care îi asigură cu un surîs: era ca și cum niciodată Gommonii nu l-ar fi atacat și ca și cum niciodată n-ar fi trebuit să fugă de pe plaja din Ys!

Pe drum, Guillemot le povesti prietenilor săi, care îl ascultau mirați, despre viața ce însuflețea faleza, la prima vedere inospitalieră: pentru că panta era lină, creștea pe ea iarba presărată de flori de mac și coada-șoricelului, care atrăgeau fluturii și adesea aricii. În spărturile pereților abrupți își făceau cuib multe specii de păsări, de la pescărușii argintii la șoimi.

---

[1] Fragment mic de rocă cu muchiile rotunjite de acțiunea mării sau a torenților și care prin cimentare formează conglomerate. (n.tr.)

– Nu-mi spune că toate astea le-ai învățat la școală! i-o tăie Gontrand, în timp ce înaintau spre mare.

– Nu, Maestrul Qadehar este cel... Asta face parte din studiul meu, îi lămuri Guillemot.

– Și ce treabă are magia cu asta? întrebă Coralie curioasă.

– V-am mai spus, răspunse el, absolut niciodată nu trebuie să abordez acest subiect, nici măcar cu voi. Am promis...

– Cunoaștem, cunoaștem, bombăni Romaric. Coralie a vorbit fără să se gîndească, asta este tot.

– Asta este specialitatea ei, o trînti Ambre, înainte de a propune: să facem puțină ascensiune! Cine acceptă provocarea?

Propunerea ei nu produse prea mare entuziasm. Toți știau că le este imposibil să se cațere la fel de bine ca ea. Ca de obicei, Romaric a fost singurul care a acceptat.

– Sigur, un reflex idiot de viitor Cavaler! îl spuse în bășcălie Gontrand.

Se așezară ca să asiste la spectacol.

Romaric se cățăra din răsputeri și fiecare gest îi provoca un geamăt. Ambre se mișca grațios și se urca fără un efort vizibil. S-ar fi spus că dansează pe perete, căutînd să se agațe de pietre cu mîinile și cu picioarele, prin ușoare mișcări de balansare. A ajuns imediat în vîrful stîncii pe care o alesese, în aplauzele celorlalți, care rămăseseră jos. Deși era încă puțin supărat pe ea, Guillemot era emoționat. Se întreba dacă mai văzuse un spectacol atît de frumos ca acela pe care îl oferise Ambre.

Romaric, suflînd greu și transpirînd, abia a ajuns-o din urmă. Ea i-a întins mîna ca să-l ajute pe ultimii metri, și el acceptă cu mare plăcere. Cățărați amîndoi pe

aceeași stîncă își anunțară victoria ridicînd brațele. Gontrand, Coralie și Guillemot le răspunseră de jos. În clipa aceea Ambre scoase un urlet:

– ACOLO! ACOLO! GUILLEMOT! ATENȚIE!

Albă la față, arăta cu mîna, agitîndu-se, spre tufișurile din apropierea mării. Romaric începu și el să strige și să gesticuleze. Cei trei, rămași pe plajă, se întoarseră. Văzură o umbră care se strecura spre ei pe plajă, nu departe, o umbră mare și îndesată.

Coralie începu să urle. Guillemot, înțepenit, fu tentat, un moment, să apeleze la Grafemul lui, cel care îl salvase ultima dată, dar abandonă imediat ideea: Thursaz venise singur, nu el îl făcuse să apară. Își lăsă capul în jos, rușinat de a se fi lăudat în fața prietenilor, apoi se ridică, gata să se apere plin de curaj. Îl văzu pe Gontrand tremurînd și scoțînd din buzunar un fluier ciudat în care, deși nu reușea să scoată nici un sunet, sufla ca și cum ar fi vrut să-și scuipe plămînii.

Dintr-odată, cu un zgomot asurzitor și într-o jerbă de scîntei, o rocă din apropiere păru că se deschide și își făcu apariția Qadehar. Clătinîndu-se, se interpuse între Guillemot și umbra care rămase nemișcată, luînd poziția magică de apărare. Timpul parcă înghețase. Nimeni nu mișca și nici nu îndrăzneau să respire. O clipă mai tîrziu, Vrăjitorul se destinse și izbucni în rîs.

– Apropie-te! Nu te teme!

Din tufișurile în care se ascundea ieși cel căruia soarele îi proiecta umbra pe plajă.

– Nu mi-e frică, mormăi o voce pe care toți o recunoscură cu stupoare.

Apăru imediat, cu mîinile în buzunare și foarte mirat, Thomas de Kandarisar! Băiatul, lat în umeri și îndesat, înaintă spre grup șchiopătînd și tîrîndu-și picioarele.

14

Trăiască vacanța!

– Cum se ține ca scaiul ! sări Coralie după ce se întoarse și zări scăfîrlia roșcată a lui Thomas, care îi urma de la distanță.

– Adevărat, admise Romaric, dar ne-a explicat ieri, cînd ne-a speriat atît de tare pe plajă: s-a jurat să-l apere pe Guillemot, care i-a salvat viața!

– Voi ați observat de mai multă vreme că se ține după mine? întrebă Guillemot.

– Nu, răspunseră ceilalți într-un glas.

– Se pare că locuiește la hanul din Troïl, adăugă Coralie, care le știa pe toate. Hangiul este prieten cu tatăl lui.

– Asta nu mă miră, taică-său are prieteni peste tot, conchise laconic Gontrand, ridicînd din umeri. Ce prostănac, Thomas ăsta, să ne bage atît de rău în sperieți!

– Și tu, cu fluierul tău magic! glumi Romaric ciufulindu-l pe Gontrand.

– Și ce-i cu asta? N-aveam de unde să știu! se apără el aranjîndu-și părul cu palmele.

– În orice caz, știi să păstrezi un secret, aprecie Ambre ciufulindu-l din nou.

– Terminați, ce naiba, e enervant! mormăi el aranjîndu-și încă o dată părul. Qadehar mi-a încredințat fluierul la începutul vacanței, pentru a-l putea avertiza dacă

Guillemot este în cel mai mic pericol! Mi-a cerut să nu vă spun nimic. A avut încredere în mine.

– Cred că acum își mușcă mîinile! îl tachină Romaric.

– Oh! Destul, a făcut ce trebuia să facă, interveni Guillemot. În orice caz, îți mulțumesc! Pentru că n-aș fi fost decît eu cel care să vă apere...

– N-ai de unde să știi, îl asigură Coralie; poate că, dacă ar fi fost un Gommon adevărat, puterea ta s-ar fi făcut simțită.

– Da, poate, spuse băiatul. Bine, prieteni, acum vă las. Pe diseară!

– Pe diseară! îi răspunseră, privindu-l cum dispare pe cărarea ce ducea spre luminișul dintre stejari, unde îl aștepta Vrăjitorul Qadehar pentru lecția zilnică.

Episodul cu umbra de pe plajă, deși avusese loc numai cu două zile înainte, li se părea deja de domeniul trecutului. Din cauza obligațiilor pe care Guillemot le avea față de Maestrul său, vacanța nu mai era la fel. Petrecea cu ei dimineața și seara, dar după-amiaza era consacrată învățării tainelor magiei. Dintr-odată, Romaric se hotărî să-și petreacă jumătatea de zi rămasă făcîndu-și antrenamentele de viitor Cavaler, iar Gontrand făcînd game la chitară și privindu-l cum transpiră. Ambre și Coralie nu erau mulțumite decît pe jumătate de acest nou fel de a petrece timpul, și acum, după ce le făcuseră băieților toate farsele ce le trecuseră prin minte, se plictiseau. Din fericire, se vor aduna toți cinci seara și se vor culca noaptea tîrziu.

Guillemot ajunse imediat în luminiș. Qadehar îl aștepta așezat pe pămînt, cu ochii închiși și rezemat de trunchiul unui stejar. Ca să-i atragă atenția, băiatul își drese glasul.

– Vino alături de mine, îi spuse vrăjitorul care nu se mișcă din loc.

Guillemot se conformă. Se așeză lîngă Maestru, avînd grijă să-i imite poziția.

– Relaxează-te și lasă-te învăluit de energia copacului, ce urcă de la cele mai adînci rădăcini pînă la cele mai de sus frunze...

Guillemot închise ochii și încercă să se concentreze. Nu simțea nimic... Cum îi ghicise gîndurile, Qadehar continuă:

– Este un medicament lent, fiule. Dar te asigur, coloana ta vertebrală se va simți mai bine fără ca tu să fii conștient de asta! Dar să stăm puțin de vorbă; parcă ieri voiai să mă întrebi ceva?!

Își petrecuseră după-amiaza din ajun recitînd, iar și iar, cele douăzeci și patru de Grafeme, deși Guillemot încercase să îndrepte discuția spre episodul de pe faleză.

– Da, Maestre, răspunse el bucuros, aș vrea să știu...

– Nu schimba poziția, spatele bine lipit de copac! Bine, te ascult.

Guillemot își corectă poziția și apoi continuă:

– Cum ați făcut, Maestre, să ieșiți dintr-o stîncă?

Vrăjitorul rîse.

– Pentru că nu eram cu adevărat înăuntru, băiete! Am folosit, ca să ajung la tine, căile oferite de Wyrd. Mai întîi, mi-am calculat traiectoria, așa cum pregătești un itinerar pe o hartă cu ajutorul unei busole; apoi am pătruns în Wyrd strecurîndu-mă într-un stejar, din care am ieșit traversînd o stîncă. Asta este tot!

– Asta este tot? sări Guillemot surprins, crezînd că n-a auzit bine. Dar cum se poate călători așa? Ești în pădure, apoi ciocăni la ușa unui copac, el deschide, a-

lergi pe o potecă, se deschide o fereastră într-o piatră și, buf, apari pe o plajă? Este incredibil!

– Nu este chiar așa de incredibil, Guillemot. Este numai epuizant și, apoi, asta presupune o mare măiestrie în folosirea magiei, precum și o bună cunoaștere a Wyrd. Hai, mai bine spune-mi cum ai face tu!

– Eu, se miră Ucenicul, cum adică?

– De exemplu, cum ai face să deschizi copacul și stînca pentru a intra și a ieși din Wyrd?

– Eu... eu aș...

– Gîndește-te! spuse Qadehar destul de dur. Aștept.

– Ei... Aș... Aș chema Raidhu! Carul, Grafemul Călătoriei!

– Și apoi, întrebă Vrăjitorul, a cărui față se luminase, pentru a-ți calcula traiectoria și a te orienta în Wyrd?

– Aș cere ajutor de la Perthro, Grafemul ce seamănă cu un cornet pentru zaruri și care este ghid pentru Wyrd, răspunse Guillemot, care devenise mai sigur pe el.

Simți cum mîna Vrăjitorului i se așază afectuos pe umăr.

– Bravo, bravo, fiule. Începi să înțelegi multe lucruri! Dar rămîi la nivelul teoretic: practica este infinit mai dificilă și mai periculoasă! Recită poemul înțelepciunii Ucenicilor vrăjitori.

Guillemot se conformă:

– Știi cum trebuie gravat? Știi cum trebuie interpretat? Știi cum trebuie colorate Grafemele? Știi cum trebuie verificate? Știi cum trebuie căutate? Știi cum trebuie distruse? Știi cum trebuie oferite? Știi cum trebuie păzite? Mai bine nu le cauți decît să le distrugi; un dar este întotdeauna recompensat. Mai bine nu le oferi decît să le păstrezi prea mult...

– Într-o zi, fiule, reluă Qadehar, vei înțelege din plin sensul acestor fraze! Pentru moment, este de știut că în fața vrăjitoriei trebuie întotdeauna să rămîi umil și prudent... Da, vrei să pui o altă întrebare?

Guillemot se agită așa cum avea obiceiul să facă de cîte ori ardea de nerăbdarea de a-i pune o întrebare Maestrului.

– Maestre Qadehar, ce reprezenta acea poziție pe care ați luat-o împotriva umbrei lui Thomas, pe plajă?

– Bună întrebare, copile! Era o Stadha, o poziție ce reproduce forma unui Grafem pentru a-i da mai multă putere atunci cînd îl invoc... În cazul cu pricina, epuizat de drumul meu prin Wyrd, am adoptat poziția Naudhiz, Grafemul Pericolului, ce folosește la fel de bine atît pentru a neutraliza atacurile magice, cît și pentru a rezista agresiunilor fizice. Mai este și altceva ce ai vrea să știi?

– Nu, Maestre, răspunse gînditor Guillemot, apreciind dintr-odată distanța pe care o mai avea de parcurs pe calea vrăjitoriei.

– Atunci, lasă-mă. Astăzi sînt obosit... Așa cum nu există război fără suferință atunci cînd ești Cavaler, nu se poate practica magia fără riscuri atunci cînd ești Vrăjitor! Haide, du-te, fiule! Și, pe mîine!

Guillemot nu așteptă să i se spună de două ori și o luă la fugă pe drumul ce ducea spre Troïl.

Își găsi prietenii încîntați să-l vadă venind mai devreme decît fusese prevăzut. În entuziasmul lor, hotărîră să pregătească un picnic pentru seară și să meargă să-și petreacă noaptea sub cerul liber, în landă, în jurul unui mic foc de tabără.

– Sînteți siguri că nu riscăm nimic cu Korriganii? întrebă pentru a cincea oară Coralie, înspăimîntată de toate poveștile care circulau despre ei.

– Absolut nimic, îi răspunse Romaric prinzîndu-și sacul în spate. Mai spune-i și tu Gontrand, că eu m-am săturat pînă-n gît.

– În această perioadă a anului, frumoasă prințesă, Korriganii nu dansează în jurul menhirelor și a dolmenelor: este suficient să alegi un loc în cîmp unde Korriganii nu au ce căuta! Mai mult, adăugă el, în seara asta vom fi însoțiți de un Cavaler curajos și de un Vrăjitor puternic!

– Ha, ha, ha... Foarte nostim! îi aruncă Romaric. Hei, cine duce sacul cu mîncare? În orice caz nu un sfrijit care se îndoaie la prima adiere de vînt!

– Destul, arțăgosule! interveni Ambre, trăgînd ușa de la bucătărie.

Apoi, pocnind din palme și imitînd vocea autoritară a unei profesoare, ordonă:

– Atenție, grupă, la drum!

Ca s-o facă să tacă, se aruncară cu toții pe ea.

Noaptea se lăsa încet.

Au mers multă vreme pînă au găsit locul care li se păru ideal, lîngă un crîng de frasini, printre bolovani ruginiți de licheni. Au aprins focul, au pus cartofii în cenușa fierbinte, au înfipt cîrnații în țepușe și i-au așezat deasupra jăraticului. Se desfătau, povestind istorioare nostime ce le stîrneau rîsete nebune. Apoi au cîntat vechi cîntece din Ys, ce supraviețuiseră din generație în generație. Romaric și Coralie se lansaseră într-o conversație aprinsă despre timpurile de altădată din Ys, el extaziindu-se în legătură cu actele de bravură ale

Cavalerilor Vîntului și ea în legătură cu bijuteriile femeilor din epocă, așa cum erau ele reprezentate în tapiserii. Gontrand își scoase chitara din husă.

– Cît este de bine, suspină Ambre, lungită pe spate, pentru a savura mai bine notele melancolice ce ieșeau din instrumentul lui Gontrand.

– Păcat că nu poate fi așa toată viața, adăugă Guillemot, care stătea lîngă ea, cu mîinile sub ceafă și cu privirea pierdută printre stele.

Întunericul le ascundea fețele și numai ochii le străluceau. „Da, își spuse Guillemot, surprins că se simțea tulburat de prezența fetei, păcat că viața nu poate fi pentru totdeauna ca în acest moment!“

15

Atacul

– Ce facem după-masă? întrebă insinuant Coralie.

Vremea era închisă și toți erau foarte obosiți din cauza nopților nedormite și a zilelor prea agitate. Tolăniți pe covorul din camera lui Guillemot, își petrecuseră dimineața fără să facă nimic și s-ar fi putut întîmpla același lucru tot restul zilei, dacă nu acționau într-un fel.

– Pe bune, ce facem, continuă ea, dacă tot este Guillemot cu noi!

Quadehar, chemat de urgență la una dintre mănăstirile Guildei, a fost nevoit să plece, și elevul lui se bucura de o după-amiază liberă nesperată.

– Dacă am merge la film? propuse Gontrand.

– Bună idee! aplaudă Ambre. Ce rulează în Troïl săptămîna asta?

– Cred că este un film mai vechi despre mașina timpului, răspunse Coralie.

– Bine, reluă fata, cine este pentru?

Mîinile se ridicară una după alta, fără prea mare entuziasm.

Dar cum nu știau ce să facă și cum erau decișI să-și piardă timpul, mai bine se aruncau pe prima idee acceptabilă!

– Ce fel de înghețată vrei, Ambre? întrebă Gontrand.

– De vanilie, te rog!

– Și tu, Guillemot? continuă el întinzînd înghețata lui Ambre.

– La fel, mulțumesc!

– I-auzi, același gust, Guillemot! exclamă fata, destul de tare ca să audă toată lumea. Este un semn!

Ochii verzi ai băiatului îi aruncară săgeți, în timp ce Gontrand și Romaric rîdeau pe sub mustață. Guillemot era aproape convins, din noaptea pe care o petrecuseră în landă, că între el și Ambre se crease un fel de armistițiu! De fapt, de cîteva zile, Ambre nu-l mai provoca pe față, și asta era ceva foarte plăcut... Se pare că pacea luase sfîrșit, și Guillemot suspină. Oare fetele nu aveau altceva mai bun de făcut în viață decît se lege de băieți? De nervi, se mută de pe scaun.

– Șttt, făcu cineva din sală, începe!

Lumina se stinse. Lui Guillemot îi veniră în minte, pentru o clipă, privirea răutăcioasă a lui Agathe și zîmbetul batjocoritor al lui Ambre. Apoi decise să-și alunge gîndul, pentru a privi filmul. Tocmai era pe cale să se concentreze, cînd simți o mînă ce o căuta discret pe a lui. Își simți inima tresărind. Ambre se afla lîngă el. De ce voia să-l ia de mînă? Nimeni nu putea să-i vadă – deci nu voia doar să-l facă să se simtă prost față de alții. A! Era altceva la mijloc! Era oare... era oare din întîmplare? Simțea oare cu adevărat ceva pentru el? Inima îi bătea mai tare. Ce-ar fi trebuit să facă? Cum de n-a observat nimic? Să-i șoptească să înceteze? Încercă să-și păstreze calmul. Un viitor Vrăjitor, așa cum era el...! Incapabil să controleze o situație atît de jenantă! Nu se putu împiedica să nu roșească. Ar fi vrut să-i spună ceva. Dar ea ar fi rîs de el. Ce să facă, ce să facă?

Ambre, renunțînd să mai insiste, își puse mîna pe mînerul scaunului, iar Guillemot răsuflă ușurat.

– Crezi că este posibil să călătorești în timp, ca în film? îl întrebă Romaric pe vărul lui.

După film, hotărîră să se întoarcă acasă făcînd un ocol prin pădure, pentru a se bucura de soarele ce se arătase din nou și strecura printre frunze o lumină minunată.

– Da, ar putea fi posibil, răspunse Guillemot. Nu știu cum, dar în orice caz nu cu o mașină!

– Chiar poți să crezi că în Lumea Reală nu au habar despre magie?! exclamă Romaric.

– Poți fi sigur de altele și mai și, răspunse Gontrand. Uite, de exemplu, n-au Cavaleri!

– Nici cinci minute nu poți să fii serios, Gontrand! îl bombăni Romaric, care, din cauza razelor de soare, părea și mai blond. Nu știu dacă te uiți la jurnalele de la TV, dar sînt pe cale să-și arunce lumea în aer.

– Tata spune întotdeauna, schimbă vorba Ambre, care, la fel ca Guillemot, se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat la cinema, că principalul merit al Țării Ys este de a fi ales ce a fost mai bun din Lumea Reală.

– Da. În orice caz, nu-i invidiez pentru aerul lor poluat și pentru apa lor care pute a clor, continuă Romaric. Dar accept că mi-ar plăcea să urc într-o mașină! Un Porsche sau un Ferrari!

– Și eu să urc pe trepte la festivalul de la Cannes! adăugă Coralie, clipind.

– Nu e nimic de văzut acolo, se bosumflă Romaric.

– Și ce dacă? se supără fata.

– Pst! îi întrerupse dintr-odată Guillemot. N-ați auzit nici un zgomot ciudat?

Au încremenit. Se aflau în mijlocul pădurii și, de jur împrejurul lor, natura fremăta de zgomotele familiare: triluri de păsărele, adierea vîntului care mișca frunzele, insectele care zumzăiau.

– Nu, n-am auzit nimic, răspunse Romaric.

– Curios, mormăi Guillemot. Totuși, mi s-a părut... E ceva ce nu pare normal!

Părăsi cărarea și înaintă cîțiva pași. Scrută pădurea. Era sigur că a auzit un mormăit, un mormăit înfundat, la fel cu acela al unui urs. Nu se vedea nici un animal și nici un tufiș în care să se fi putut ascunde. Nimic altceva decît copaci prea subțiri ca să se poată piti cineva după ei.

– Vezi ceva, Guillemot? șopti Gontrand.

– Nu, eu...

Într-un vîrtej de frunze, o creatură colosală răsări din pămînt și se ridică drept în fața lui Guillemot, provocînd un urlet general de mirare și de teamă.

Era un Ork! Unul dintre acei oribili monștri din Lumea Incertă, pe care îi folosea Umbra în armatele ei.

Veri cu Gommonii, Orkii erau dăruiți cu o statură impunătoare, cu putere și cruzime; se deosebeau de primii pentru că erau pregătiți să trăiască pe pămînt, nu în mijlocul mării. Părul lor, cenușiu și țepos, era ținut strîns la ceafă cu o bandă de stofă unsuroasă; în mijlocul unei fețe dure și acoperite de riduri, ce aminteau de pielea unei șopîrle, luceau doi ochi mici și pătrunzători, de prădător; epiderma lor, groasă și care se scorojea sub îmbrăcămintea grosolană din pînză și piele, semăna cu cea a elefantului; văzîndu-le membrele anormal de lungi, se putea ghici excepționala lor aptitudine pentru alergat.

Orkul i-a așteptat, ascuns într-o groapă săpată în pămînt, la marginea drumului, acoperit de crengi. Pe moment, nemișcat, ținea în mîini o bîtă și își plimba privirea crudă peste grupul mut de uimire.

– Suflă, suflă din răsputeri! urlă dintr-odată Romaric, observîndu-l pe Gontrand care scosese disperat din buzunar fluierul de apel și-și scuipa plămînii încercînd să scoată un sunet.

– Păi suflu, suflu!

Qadehar însă nu se făcea văzut. Un fior de panică cuprinse grupul, care se pregătea s-o ia la fugă. În acea clipă, un al doilea Ork își dădu drumul cu ușurință dintre crengile unui copac, unde stătuse ascuns, și le bară retragerea.

Ca și cum n-ar fi așteptat decît intervenția tovarășului său, primul Ork țîșni de la pămînt răsucind arma și, grohăind, se aruncă asupra lui Guillemot.

Nu i se păruse că aude un mormăit! Așa că Guillemot o luă la sănătoasa și se strecură printre copaci, sperînd astfel să scape de creatura din Lumea Incertă. Trebuia să gîndească repede. Al doilea Ork îi urmărea prietenii, învîrtind măciuca în aer. N-o să reziste multă vreme în fața unui asemenea adversar! Maestrul lui, dintr-un motiv sau altul, nu se arăta. Dar, de data asta, deși se afla într-un pericol real, Thursaz nu interveni de la sine, dintr-odată, așa cum făcuse împotriva Gommonului de pe plajă.

Guillemot se aplecă instinctiv și scăpă la mustață de uriașa mînă cu gheare ce dădea să-l apuce de păr. Încercă să alerge și mai repede.

– Ambre! urlă Coralie. Ambre!

La fel ca Guillemot, Coralie încerca în zadar să se distanțeze de Ork, care se luase după ea și aproape o ajunsese din urmă. În ciuda dimensiunilor lui, se deplasa foarte ușor, și crengile pe care fata le împingea spre el în timp ce străbătea tufișurile nu reușeau să-i încetinească fuga. Cum o zări, Ambre se aruncă în ajutorul surorii ei.

– Destul, nenorocitule! strigă ea, aruncîndu-i în față un pumn de țărînă care, pentru o secundă, îl orbi pe Ork, suficient totuși ca fata să se distanțeze.

Monstrul urlă de furie și își îndreptă atenția asupra fetei îndrăznețe. Romaric și Gontrand, la rîndul lor, încercară să-l atragă pe Ork către ei, înjurîndu-l și aruncînd în el cu lemne. Cauză pierdută: creatura furioasă se aruncă pe Ambre, care, din ce în ce mai sufocată, încerca din răsputeri și cu toată îndemînarea de care era în stare să evite loviturile de măciucă ce se năpusteau asupra ei...

Guillemot se albi la față. Ar fi trebuit să-i sară în ajutor! Era singurul care avea puterea s-o ajute împotriva acestor monștri! Din fericire, Orkul care îl urmărea, poate ceva mai bătrîn decît celălalt, obosise, și Ucenicul reuși să ia inițiativa. Schimbă direcția pentru a se apropia de prietenii lui. În același timp, se străduí să se concentreze și să-și aducă aminte toate Grafemele. Cînd ajunse la Ingwaz, al douăzeci și doilea, acesta începu să crească ușor. Din instinct, Ucenicul Vrăjitor îl chemă. În același moment, o întîlni pe Ambre, iar cei doi monștri Ork se găseau față în față. Monștrii schimbară între ei o privire și se opriră din alergat. Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre și Guillemot făcură la fel și, gîfîind, încercară să-și recapete suflul. Pentru o clipă, timpul se opri în loc.

Apoi, răcnind și învîrtind și mai repede armele deasupra capetelor, cei doi Orki atacară grupul, care o luă din nou la fugă, urlînd. De data asta, Guillemot nu se mișcă. Închise ochii. Trebuia să se concentreze, să-și golească mintea, să uite de monștrii înalți de aproape doi metri, cu dinții ascuțiți și cu arme amenințătoare! Ingwaz strălucea în întunericul de sub pleoapele sale.

Adoptă Stadha, poziția Grafemului, deschise ochii și, în momentul cînd cei doi Orki se apropiară de ei, strigă:

– INGWAAAAZ!

Primul Ork se opri imediat, ca și cum și-ar fi prins picioarele într-o capcană cu dinți puternici. Brusc, fixat la pămînt, scoase un răcnet puternic și se zbătu în toate direcțiile, dar îi fu imposibil să mai înainteze! Tovarășul lui continuă să alerge spre băieți.

Guillemot se îngrijoră. Grafemul de Fixare nu funcționase decît pe jumătate! Era prea tîrziu să mai cheme un altul; în orice caz, nu se simțea în stare. Singura scăpare era s-o ia la fugă! Ceea ce se și pregătea să facă în momentul în care o formă țîșni dintre copacii cei mai apropiați și-l lovi pe Ork, chiar cînd acesta se arunca asupra lui Guillemot.

– Thomas!

Era chiar Thomas, care intervenise miraculos și care se lupta din răsputeri cu monstrul! Revenindu-și în simțiri, Guillemot se agăță de o creangă și îl lovi pe Ork de mai multe ori, de fiecare dată avînd grijă să nu-l rănească pe Thomas. Romaric, Ambre și Gontrand le săriră în ajutor. Totuși, înfruntarea nu era egală, și Thomas pierdea deja sînge și își pierdea puterile, din cauză că era rănit la braț. Orkul se îndreptă, furios, mormăind, ridicîndu-și tînărul adversar pe care-l prinsese de gît, în timp ce Qadehar își făcu apariția gîfiind, din cauza drumului pe care-l străbătuse pentru a veni.

Cînd îl zări, monstrul rămase pironit locului, scoase un strigăt de groază, îl lăsă pe Thomas și încercă să fugă. Vrăjitorul aruncă imediat asupra lui puterea Grafemului Ingwaz, și Orkul se opri alături de tovarășul său, zgîriind pămîntul de neputință.

Qadehar se apropie de Thomas, care zăcea la pămînt, fără suflare.

16

Mănăstirea de la Gifdu

Animalul – un uriaș cal sur – pe care Qadehar îl împrumutase de la unchiul Urien, mergea prudent pe cărarea îngustă ce șerpuia pe văile spre Gifdu. Guillemot, așezat pe crupă, în spatele Vrăjitorului, contempla peisajul impresionant. Plecaseră din Troïl în zori, și acum se apropia seara. Băiatul rupse tăcerea ce se instalase de cînd se așezase în șa, după ce prînziseră la un han de pe marginea drumului, la miezul zilei.

– Maestre, credeți că Thomas va scăpa?

– Poți să fii sigur, Guillemot. A fost foarte grav mușcat de Ork, dar acum este în afara oricărui pericol. Dacă n-aș fi ajuns la timp...

– Este de necrezut, Maestre, cum cineva a putut să vă interzică să intrați în Wyrd ca să ajungeți la noi!

– Nu cineva, băiete, Umbra! De fapt, se pare că și-a sporit considerabil puterile dacă a ajuns să-mi taie orice acces la Wyrd timp de zeci de minute! Acesta este motivul pentru care mergem la Gifdu, Guillemot: să raportăm Marelui Mag, în amănunt, ultimele evenimente.

– Mare noroc că ați ajuns în apropiere de Troïl cînd ați auzit fluierul de apel!

– Cel mai mare noroc, Guillemot, e că am alergat foarte repede!

Pătrunseră într-o strîmtoare foarte îngustă și abruptă.

Guillemot se gîndea cît este de necesar pentru un Vrăjitor să aibă o bună condiție fizică. La început, fusese destul de mîndru că l-a ținut la distanță pe Ork, în pădure. Apoi însă și-a dat seama că, în realitate, efortul l-a epuizat: atunci cînd a vrut să cheme al doilea Grafem, i-a fost peste puteri, așa cum îi fusese și s-o ia la fugă din nou! Nu, numai lui Thomas și numai lui i se datorează faptul că era încă în viață. La întoarcerea la Troïl, o să vorbească cu Romaric: ar putea să se antreneze împreună.

– De fapt, felicitări pentru vraja ta de imobilizare, fiule, reluă Qadehar. Cum ți-a venit ideea?

– Aproape mi s-a impus, Maestre. Nu în același fel ca Thursaz, pe plajă, împotriva Gommonului, dar a venit aproape singur! Spuneți-mi de ce Ingwaz n-a acționat asupra celui de al doilea Ork?

– Ingwaz este un Grafem selectiv, ce nu acționează decît asupra unei singure persoane. Ar fi trebuit să-l invoci de două ori pentru a-i opri pe cei doi agresori.

Guillemot își promise să țină minte. Dacă ar fi știut... Thomas nu și-ar fi riscat viața!

Copitele calului făceau să alunece pietrele de pe drum.

– Pot să vă întreb ceva, Maestre?

– Nu asta ai făcut pînă acum?

– Eh... da! Pot, Maestre?

– Dă-i drumu' Guillemot, îl încurajă Qadehar.

– Prima dată, pe plajă, cu Agathe și Thomas... Agathe mi-a spus că Ucenicii nu pot face vrăji... De ce mie mi-a reușit?

Se lăsă un moment de tăcere.

În cele din urmă, Vrăjitorul sfîrși prin a răspunde laconic:

– Pentru că tu ești deosebit de dotat, Guillemot.

Treceau printr-o strîmtoare periculoasă. Qadehar trebui să coboare pentru a îndruma calul. Cînd urcă iarăși în șa, Guillemot îl întrebă din nou:

– Maestre...

– Da, fiule.

– De ce s-au temut de dumneavoastră cei doi Orki?

Qadehar schiță un zîmbet ușor.

– Pentru că, din momentul cînd am început să mă afirm, m-am făcut cunoscut în Lumea Incertă. Cunoscut și... temut!

– Maestre, Grafemele au aceleași puteri în Lumea Incertă ca aici?

– Și da, și nu, Guillemot. Puterea Grafemelor este aceeași, numai că se comportă diferit. Nu pot să-ți explic asta mai exact acum. Este nevoie să cîștigi propria experiență în materie... Pentru a simplifica, reține că noi, Vrăjitorii, ne păstrăm și, adesea chiar, puterile noastre sînt mai mari în Lumea Incertă.

Guillemot nu mai avu nimic de zis. Rămase tăcut pînă cînd ajunseră la mănăstirea Gifdu, mîndria Guildei, locul celor mai înalte instanțe ale vrăjitoriei din Țara Ys.

Mănăstirea se ridica pe vîrful unui deal, în mijlocul văii Gifdu, care se lărgea în acest loc, înainte de a se opri la poalele abrupte ale Muntelui Vrăjitorilor. Zidurile, cenușii și groase, împrumutaseră atît de bine formele reliefului, încît ar fi putut fi confundate cu stîncile, dacă n-ar fi fost presărate cu sute de ferestre. Din cauza vîntului ce sufla fără încetare în acest loc al văii, acoperișurile nu erau făcute nici din paie, nici din țiglă, ci din pietre plate, ce făceau ca edificiul să se confunde cu peisajul dezolant.

Era pentru prima dată cînd Guillemot vedea mănăstirea altfel decît în cărți, și simți cum i se taie răsuflarea. Întregul Troïl ar fi putut încăpea între zidurile uriașei construcții! Qadehar observă cît de surprins era elevul său.

– Ei, Guillemot? Cum ți se pare Gifdu?

– Este imensă, Maestre! exclamă băiatul. Cîți Vrăjitori trăiesc în ea?

– Oh, foarte puțini. Vreo cincisprezece, poate. Dar nu asta este esențial: cea mai mare parte din mănăstire este ocupată de biblioteci și de săli de studiu. Vrăjitorii care locuiesc aici au ca principală sarcină să se ocupe de ele. Restul clădirii adăpostește dormitoare și refectorii ce îi găzduiesc pe membrii Guildei care vin să studieze.

– Deci învață magia? întrebă Guillemot oarecum decepționat.

– Magia nu se învață nicăieri, Guillemot, pentru că ea se învață peste tot! Nu este nevoie decît de un Maestru și de un Ucenic. Dar, mai tîrziu, atunci cînd vei avea nevoie de răspunsuri la întrebările tale, aici vei putea veni să le cauți...

– De la Gifdu a furat Yorwan *Cartea Stelelor?*

Fața lui Qadehar se întunecă.

– Da, de aici. Dar trebuie să știi că este mai bine să nu amintești de această poveste în mănăstire. A lăsat prea multe amintiri triste.

Guillemot își mușcă buzele.

– Iertare, Maestre!

– De ce iertare? Nu aveai de unde să știi. Acum știi.

Coborîră de pe cal și, ținîndu-l de hățuri, urcară de-a lungul unui drum mai larg, tăiat în stîncă. Ajunseră repede în fața singurului loc prin care se putea intra în

mănăstire: o poartă mare de stejar, ghintuită cu nituri și acoperită cu plăci de fier.

– Uau! făcu Guillemot admirativ. Trebuie să fie strașnic de solidă poarta asta!

– Mai puțin decît ai crede! răspunse Qadehar. Adevărata sa rezistență constă în Galdr, incantațiile, asocierile de Grafeme ce sînt gravate pe ea. O să mai avem ocazia să vorbim despre asta.

Vrăjitorul trase de clopotul mare ce se afla la intrare.

După cîteva minute, un omuleț care purta ochelari, rotofei și aproape chel, îmbrăcat precum Qadehar într-o mantie întunecată, veni să le deschidă. Descoperindu-i pe vizitatori, zîmbi cu toată gura.

– Qadehar!

– Mă bucur să te revăd, Gérald. A trecut ceva timp!

Cei doi bărbați și-au dat salutul Vrăjitorilor.

– Gérald, ți-l prezint pe Guillemot, elevul meu...

– Încîntat, dacă-mi pot permite, răspunse în glumă Gérald, strîngînd viguros mîna tînărului.

– Guillemot, continuă Qadehar, dînsul este Vrăjitorul Gérald.

– Este portarul? întrebă candid băiatul, decepționat că omul responsabil cu o asemenea sarcină nu este un colos.

Cei doi Vrăjitori rîseră.

– Aici nu există portari, tinere Ucenic, explică Gérald. Poarta de la Gifdu se descurcă singură!

– Gérald este Vrăjitorul informatician, precizează Qadehar.

– Și sper să te văd cît mai des în sala calculatoarelor pe timpul sejurului tău, îl preveni omulețul. Sub pretextul că Grafemele sînt mult mai amuzante, Ucenicii neglijează magia microprocesoarelor!

Îi încredințară calul lui Gérald, care îl duse la grajduri, și ei porniră pe un culoar larg. În spatele lor, poarta se închise singură.

– Marele Mag nu ne poate primi mai devreme de mîine. Să mergem deci să ne plimbăm prin mănăstire!

Qadehar veni să-și întîlnească elevul în cămăruța ce le fusese repartizată, în aripa sudică, la etajul trei. Era simplă și curată: două paturi, o masă și două scaune. Într-un colț, o ușă dădea în mica sală de baie. În sfîrșit, o fereastră, apărată cu un oblon solid, oferea asupra văii o priveliște ce îți tăia respirația.

Ieșiră din cameră și o luară pe nesfîrșitele coridoare ale mănăstirii.

– Aici sînt bucătăriile... Acolo, biblioteca de Istorie... Aici, o sală de lucru... Acolo, camera în care se află calculatoarele lui Gérald... Deschiseră uși, traversară săli, străbătură interminabile galerii. Toate stilurile arhitectonice erau prezente, de la cele mai vechi la cele mai moderne, dar precumpănitor era cel medieval, ceea ce conferea ansamblului nu numai unitate, dar și o senzație de seninătate. Guillemot deschise ochii mari și își ciuli urechile. Totul sfîrși prin a se amesteca și a se confunda în mintea lui, atîtea locuri erau de văzut.

– Aici este patio[1], singurul loc din mănăstire unde sînt acceptate conversațiile zgomotoase... Acolo, biblioteca Lumii Incerte, ce conține toate informațiile de care dispunem pe marginea subiectului... Aici, sala de gimnastică...

– Gimnastică, Maestre?

---

[1] Curte interioară pavată, înconjurată de arcade (n.tr.)

– Bineînțeles! Ai uitat de importanța exercițiilor fizice?

Își continuară vizita în impozanta mănăstire, Qadehar făcînd pe ghidul lui Guillemot prin labirintul de culoare ce semănau toate între ele, și noaptea se lăsă înainte ca ei să-și termine turul. Se îndreptară spre bucătării, unde Vrăjitorul comandă o masă zdravănă, pe care o duse pe un platou pînă în cameră. Mîncară cu poftă, admirînd totodată uimitorul spectacol al văii, peste care încet, încet se lăsa noaptea.

– O să-ți continui vizita prin Gifdu de unul singur. Mîine eu am multe de făcut. Să ne culcăm, băiete!

– Noapte bună, Maestre Qadehar. Vise plăcute!

– La fel și ție, Guillemot, la fel și ție!

17

Ucenicul se joacă de-a hackerul

Guillemot era morocănos. Erau aproape două săptămîni de cînd stăteau la mănăstirea Gifdu, cel mai important loc al Guildei Vrăjitorilor. Îl întîlniseră deja de două ori pe Marele Mag, și băiatul îi spusese bătrînului descărnat tot ce știa. Nu pricepea de ce Maestrul său prelungea atît șederea... Gommonul capturat pe plajă nu spusese nici un cuvînt. Și ce legătură avea cu el? Cît îi lipseau Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie! Avea impresia că i-a trădat stînd departe de ei; și, mai ales, cîte momente minunate a ratat! Figura lui Ambre îi revenea în minte fără să vrea. Iată că a ajuns să regrete glumele celei mai exasperante fete din Ys! Sigur, acesta era un semn că singurătatea îl apăsa cu adevărat. Aruncă un ochi pe o Piatră Vorbitoare pentru a verifica dacă o luase în direcția potrivită. Mări pasul pe scara ce ducea spre parter.

Qadehar îl lăsase singur cea mai mare parte a timpului. Îi permisese încă din primele zile – cu o voce ciudat de ironică – să hălăduiască după pofta inimii prin clădire. Guillemot plecase să descopere mănăstirea. Bineînțeles, ca toți Ucenicii care stăteau pentru prima

oară la Gifdu, la început s-a rătăcit și a fost nevoie să bîntuie îndelung pe coridoare pînă cînd vreun Vrăjitor venea să-l caute și să-l ducă în camera lui!

Spre uimirea generală, Guillemot, pus în gardă de Maestrul său, pricepuse într-o singură zi ceea ce novicii descopereau într-o săptămînă: în unele locuri, în pereți, existau pietre gravate (pe care Vrăjitorii le numeau Pietre Vorbitoare) ce ofereau indicații despre direcția ce trebuia urmată! N-a avut nevoie decît de o zi pentru a descifra semnele de pe ele. Atunci porni în cercetarea mănăstirii și ajunse repede la concluzi că a făcut turul complet.

În lipsa unui alt Ucenic cu care să împartă plăcerea descoperirilor sale, Guillemot se apucă imediat să cerceteze cu asiduitate numeroasele săli de lucru din mănăstire. În acest fel, în afară de Gérald, la care aprecia mai ales umorul fin, sfîrși prin a se împrieteni cu mai mulți Vrăjitori. Qadwan, responsabil cu gimnastica, era unul dintre ei. Era un bătrîn solitar, surprinzător de suplu și de puternic pentru vîrsta lui, care reușise să și-l apropie povestindu-i nefericitele lui aventuri cu Orkii.

În fiecare dimineață îl ajuta și pe Eugène, angajat la poșta mănăstirii, să trieze sacii cu scrisori ce soseau la Gifdu din cele patru colțuri ale Țării Ys: simpli cetățeni, șefi de clanuri, uneori chiar Korrigani (Guillemot recunoștea scrisul lor mărunt și alambicat), numeroși erau cei care solicitau sfaturile sau arbitrajul Guildei!

Și Vrăjitorii de la Gifdu, la rîndul lor, se atașaseră de Guillemot, rîdeau la glumele lui și se amuzau de seriozitatea cu care se plimba cu sacul cu și carnetul de Ucenic de la bibliotecă la sala de studiu.

Băiatul învață multe. Dar această situație începu să-l nemulțumească. Era vorba de vacanța lui pe care și-o

petrecea aici. Departe de Troïl și de prietenii lui! Va avea berechet vreme să se întoarcă la Gifdu mai tîrziu, în octombrie sau în noiembrie, în vacanța de Samain.

Suspinînd, se opri lîngă o Piatră Vorbitoare, care îi propunea trei direcții diferite. O luă pe un culoar prost luminat pentru a se îndrepta spre sala calculatoarelor.

După ce îl salută pe Gérald, care părea foarte ocupat cu munca de clasare, se instală în fața unui monitor liber. La această oră a zilei – ora siestei! – gazdele de la Gifdu erau puțin active; cu atît mai mult cu cît, de cîteva zile, căldura era sufocantă și sala calculatoarelor nu avea reputația de a fi foarte răcoroasă! Guillemot își așeză sacul pe un colț al mesei și puse calculatorul în funcțiune.

Nu era foarte priceput în acest domeniu, dar, ca majoritatea școlarilor din Ys, învățase destulă informatică ca să se distreze. Începu să se uite prin calculator în căutarea unui joc. Cum nu găsea, dădu o căutare în plus, pentru a vedea dacă sistemul calculatorului nu conține vreun joc pe care Gérald n-ar fi dorit să-l lase la îndemîna Ucenicilor. În timp ce motorul de căutare îi ceru parola indispensabilă pentru investigația lui, tastă cuvîntul „joc". Primi răspunsul imediat: „Nu există". Evident, ar fi fost prea simplu. Tastă „divertisment", cu același rezultat. Încercă imediat alte sinonime, apoi diferite nume de jocuri care îi plăceau. Fără succes. Era pregătit să plece, dar, în timp ce scria „Maestrul Donjonului", un joc care îi plăcea mai mult decît toate, motorul de căutare îl duse în fața unei pagini de prezentare serioase, pe un fond de cer înstelat, ce afișa simplu, scris de mînă, „parola".

– Hopa! Asta devine interesant, murmură Guillemot.

Urmară douăsprezece simboluri identice, cerînd fiecare o literă sau o cifră; o parolă atît de lungă, încît lui Guillemot nu i-ar fi ajuns o viață ca să o găsească.

I se păru curios că un simplu joc beneficiază de o asemenea protecție. Entuziasmul îi scăzuse, dar lăsă loc unei teribile decizii.

– Între noi doi, joc misterios!

Încercă să tasteze parola plimbîndu-și degetele pe tastatură, dar încercarea nu avu nici un rezultat. Cunoștințele lui erau prea modeste pentru a pirata sistemul. Reflectă un timp. Dintr-odată, îi veni o idee! Cu ajutorul mouse-ului, desenă cu precizie o imagine copiată de sute și sute de ori pentru Maestrul său; Elhaz, Grafemul Lebedei, cel care deblochează situațiile și deschide încuietorile!

Odată terminat, mută desenul pe pagina înstelată pe locul unde trebuia înscrisă parola. Apoi așteptă. Nu se întîmpla nimic.

– Trebuie să lipsească ceva, mormăi din nou Guillemot, gînditor.

Cuprins de o bruscă inspirație, branșă microfonul calculatorului și activă sunetul. Apoi își apropie buzele și murmură:

– Prin puterea Străbunilor și a Curcubeului, tu care trosnești cînd arzi, Elhaz...

Pe ecran, Grafemul începu să strălucească, apoi păru că se evaporă înghițind simbolurile parolei. Pagina tremură, și imediat dispăru, cedînd locul unui nou meniu.

– Daaaaa!

Guillemot strînse pumnii în semn de victorie. Despre ce joc o fi vorba? Parcurse meniul: „Contabilitatea mănăstirii", „Membrii Guildei", „Prieteni și dușmani presupuși ai Guildei", „Proiecte în curs de derulare"...

Lista era lungă. Era greu de crezut, dar intrase în inima sistemului central! Acolo unde, cu siguranță, nu avea dreptul să ajungă. Aruncă o privire în direcția lui Gérald, dar acesta era în continuare ocupat cu inventarierea discurilor.

„Calm, calm. Oricum, nu ai intenții rele. Obiectivul tău n-a fost să prejudiciezi Guilda. Deci ceea ce ai făcut nu este atît de grav. Este suficient să părăsești programul, să închizi calculatorul și să pleci calm..."

În timp ce încerca să se încurajeze, lui Guillemot îi păru rău să renunțe la dosarele ce i se oferiseră, tot atîtea invitații pentru a-și satisface curiozitatea!

– „Planul mănăstirii Gifdu." Să vedem, nu e o crimă dacă arunc o privire pe el.

Dădu un clic, și mănăstirea îi apăru în plan tridimensional. Plimbînd mouse-ul pe locurile care îl interesau, văzu ivindu-se planul detaliat al locurilor, însoțit de comentarii. Crezuse că vizitase totul! În realitate, Gifdu era la fel de întinsă sub pămînt ca și la suprafață.

Guillemot și-ar fi dorit să meargă peste tot! Totuși, ora siestei trecuse și cîțiva Vrăjitori începură deja să intre în sală. Ucenicul consideră mai înțelept să rămînă pe loc.

Dădu un print cu planul general al mănăstirii, ezită și, în cele din urmă, tipări și lista dosarelor disponibile în program. Închise apoi cu atenție toate ferestrele pe care le deschisese și stinse calculatorul. Îndesă documentele în sacul lui și părăsi sala salutîndu-l din nou pe omulețul rotunjor și ocupat, care se mulțumi să-i facă un semn cu mîna.

18

Uneori, curiozitatea se plătește

Mai trecuseră cîteva zile. În această dimineață, Guillemot rămăsese în pat mai mult timp decît de obicei. Îi plăcea, uneori, să stea întins și să lase gîndurile să zboare pradă visării. Tocmai punea în scenă unul dintre scenarii. Ambre și el, în landă, lîngă foc; ea îi cerea iertare pentru toate răutățile pe care i le făcuse! El, generos, o ierta pe fată și chiar o lua în brațe, ca să-i arate că nu este supărat... Era plăcut să viseze. Dar, în cele din urmă, nu făcea altceva decît să alunge plictiseala, cum, tot pentru a-și alunga plictiseala, accesase și calculatorul central, sau cum rătăcea de la sala de gimnastică la bibliotecă, de la bibliotecă în camera lui.

Îi lipseau Romaric, Gontrand, Coralie și Ambre.

Oare ce făceau ei în momentul acesta? Ce făceau în serile sub cerul înstelat cînd el nu era acolo? Se ridică și sări din pat. Trebuie să acționeze! Să vorbească cu Qadehar! Vrăjitorul îi venise în ajutor, prima dată, în fața Înaltului Magistrat, ca să-i salveze vacanța; o va face cu siguranță și a doua oară! Își luă sacul de pînză și plecă să-și caute Maestrul prin mănăstire.

Gérald, pe care îl întrebă, îi spuse că pe Qadehar îl găsea în biroul Marelui Mag, dar regreta că nu poate să-i indice drumul: Ucenicii nu aveau acces acolo. Cum insistențele lui nu îl impresionară pe Vrăjitorul infor-

matician, Guillemot fu lăsat singur. Cînd rămase singur, scoase din sac planul mănăstirii, pe care îl furase din calculator și pe care încă nu avusese timp să-l studieze temeinic. Va găsi fără probleme, datorită indicațiilor precise pe care le ofereau legendele, biroul lui Charfalaq, în turnul de nord, sus de tot, la capătul unei scări în spirală.

Se hotărî să se îndrepte într-acolo, se lipi de perete, făcînd cît mai puțin zgomot, pășind ușor, ca o pisică.

Pe măsură ce urca treptele din turn, pe care le găsise fără dificultate, băiatul devenea tot mai nehotărît. Își dădea seama că punea sub semnul îndoielii corectitudinea demersului său și, în același timp, simțea că voința îi scade. Era oare teama de a se apropia de Marele Mag? Sau să fi fost un Galdr, o vrajă? Nesigur, Guillemot apelă în gînd Naudhiz, pentru a neutraliza o eventuală vrajă, și apoi, mult mai intens la Isaz, Grafemul de Gheață, ce crește voința. Acesta din urmă strălucì și îl întări sufletește; simți cum energia i se concentrează. Apoi își reluă urcușul.

Guillemot ajunse în cele din urmă în fața ușii ghintuite ce ducea spre apartamentele Marelui Mag. Tocmai se pregătea să ciocănească, dar auzi vocea Marelui Mag și pe cea a Maestrului său, care străbăteau din încăpere. Îi veni ideea să tragă cu urechea:

– ... Starea de spirit a Ucenicului tău nu atîrnă prea greu în balanță, dragul meu Qadehar. Puștiul va rămîne aici cît timp va fi nevoie. O lună, un an dacă va fi cazul! Mi-am luat această sarcină față de Înaltul Magistrat.

– Gîndiți-vă, Mare Mag, recunosc că am subestimat puțin pericolul, dar...

– Puțin? continuă vocea dogită. Puștiul a fost la un pas să fie răpit, și tu îndrăznești să spui: „puțin"?

Marele Mag avu un acces de tuse. Cînd îi trecu, reluă:

– Nu, nu va fi niciodată în siguranță decît la Gifdu. Am încheiat discuția. În cele din urmă, Qadehar, știi că Umbra îl vrea pe acest băiat, nu? Și tu ai vrea să-l dai?

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Din acest motiv l-am luat sub aripa noastră atît de repede. Totuși, sînteți convins că Umbra va veni să-l caute și aici?

– Îl vrea cu orice preț, asta este sigur. Faptul că noi l-am salvat pentru moment se datorează prostiei Gommonilor. Cel pe care l-am făcut să vorbească a recunoscut că a fost trimis la Ys pentru a recupera un copil care poartă un pandantiv în formă soare. Cred că această indicație este singura pe care putea s-o priceapă! Cine știe cum a reușit această fată să intre în posesia lui? În orice caz, confuzia ne lasă un timp, și băiatul este principalul nostru atu împotriva Umbrei. Dacă rămîne aici, ea va fi obligată să vină personal să-l ia: pentru că nici un Gommon, nici un Ork nu vor risca niciodată să intre în Gifdu!

– Raționamentul dumneavoastră este corect, suspină Qadehar. Mă tem numai că asta nu va fi pe placul lui Guillemot...

– Prostii! Este cel mai bun lucru ce i se poate oferi. Nu are la dispoziție aici cele mai mari biblioteci din Ys? Oamenii cei mai savanți?

– Nu vă mai amintiți ce înseamnă să fii copil, Mare Mag. La vîrsta asta nu gîndește ca un adult. Și asta e cu atît mai valabil în cazul în care copilul despre care vorbim este Guillemot.

– Absurd. Îngrijorează-te pentru elevul tău din cauză că nu vom înțelege niciodată cum Umbra a ajuns să-și trimită monștrii sau să vină chiar ea personal și să treacă de Poartă!

Vocile se apropiară. Guillemot nu auzi mai mult. Făcu cale-ntoarsă și se năpusti pe scară străduindu-se să facă zgomot cît mai puțin.

Ce-o fi însemnînd asta? În cele din urmă, Gommonul a vorbit, și Guilda chiar nu-l informase pe Înaltul Magistrat! Țara Ys era în pericol, Umbra ar fi vrut să îl ia pe el, pe Guillemot, din motive neclare, și, din greșeală, Agathe zăcea undeva în Lumea Incertă... Pe de altă parte, el era ținut prizonier în mănăstire, o auzise chiar din gura lui Charfalaq! Pentru siguranța lui era tot ce se dorea: nu conta că era cu adevărat captiv. Guillemot nu putu să-și stăpînească lacrimile. Și Maestrul său nu putea face nimic... Inima îi bătea și mai tare. Din cauza bunătății lui, pentru că l-a lăsat liber la Troïl, Qadehar era certat, și acest oribil bătrîn avea chiar îndrăzneala să-l mustre! Afacerea asta mergea cu siguranță prea departe. Sentimentul că toată lumea din jurul lui îl mințea îl umplea de amărăciune. Acum avea două posibilități de a acționa: să facă întocmai ce i se spunea și ce se aștepta de la el, ca un băiețel cuminte, sau să nu se supună și să-și urmeze propria intuiție.

Guillemot trecu fără să se oprească prin fața bibliotecii Naturii. Sărea treptele patru cîte patru, îndreptîndu-se spre hulubăria mănăstirii. Era tratat ca un captiv? Atunci va acționa ca un captiv!

Se apropie fără zgomot de marea încăpere pătrată stăpînită de fîlfîitul aripilor și de uguitul sutelor de

porumbei care străbăteau toată țara ducînd corespondența secretă a Guildei. Vrăjitorul Eugène îi explicase cum funcționează sistemul, într-o zi cînd îl ajuta să trieze scrisorile...

Din fericire, încăperea era goală!

Guillemot se apropie de biroul Vrăjitorului, scrise repede un mesaj pe o hîrtie specială, foarte ușoară, și o strecură într-un tub mic de metal, pe care îl pecetlui cu ceară albastră. Luă o etichetă pe care scrise: „Romaric de Troïl, casa Aliciei de Troïl".

Supraveghind în permanență culoarul, prinse o pasăre care stătea în nișa purtînd numele „Troïl", o mîngîie și apoi fixă tubulețul și eticheta pe gheruța ei. În fine, se apropie de fereastră și dădu drumul porumbelului în aer. Acolo, la hulubăria din Troïl, cineva va recepționa mesajul ce purta pecetea secretă a Guildei și se va duce, fără să pună întrebări, să-l pună în mîna vărului său.

Pasărea își întinse aripile și, curînd, nu era mai mult decît un punct pe cer.

19

Evadarea

Se scurseseră cîteva zile de cînd Guillemot pătrunsese în hulubăria mănăstirii. Nimeni nu dădea semne că l-ar fi văzut, și pentru el viața continua la Gifdu așa cum începuse. Qadehar nu găsise niciodată curajul să-și anunțe elevul de decizia Marelui Mag în ceea ce-l privea. Ori avea treabă în altă parte, ori, cînd voia să scape de privirile întrebătoare ale băiatului, lipsea toată ziua și se întorcea în cămăruță foarte tîrziu. Guillemot își petrecea timpul răscolind prin diferite biblioteci ale mănăstirii în căutarea unor informații misterioase, pe care le nota în carnetul lui cu aerul unui conspirator. Mergea cu sfințenie la sala de gimnastică, și Qadwan îl învățase Salutul Zilei, ce consta într-o serie de exerciții făcute dimineața, la sculare. Îl inițiase și în mișcările de bază din Quwatin, antica artă marțială din Ys.

Sosiseră în mănăstire alți Ucenici însoțiți de Maeștrii lor, dar Guillemot se mulțumea să-i salute de la distanță. Puțin îi păsa că băieții vedeau în indiferența lui o îngîmfare; nu avea puterea de a-și face noi prieteni. Cei pe care îi avea păreau să-l fi uitat, și certitudinile ce însoțiseră gestul lui din hulubărie se spulberaseră de mult. Se întreba chiar cum de putuse să creadă că prietenii lui își vor abandona viața amuzantă și lipsită de

griji de la Troïl ca să vină pînă la Gifdu și să-l ajute în nebunească lui încercare!

Ideea că Romaric și ceilalți îl puteau lăsa pradă tristei lui sorți îl umplea de furie; se străduia să uite făcînd din papier mâché un fel de Piatră Vorbitoare, care să-i facă pe novici să se rătăcească în spălătoriile din subsol! În cele din urmă, de ce ar fi fost numai el cel care să-și vadă vacanța distrusă? Manevrele răutăcioase declanșară împotriva lui furia Intendentului general de la Gifdu, un Vrăjitor înalt, bărbos și sever, care l-a pedepsit însă doar lipsindu-l de desert și pe care, de altfel, l-a calmat cu ajutorul complicității cu Gérald.

Și în dimineața asta Guillemot se întindea leneș în pat. O privire aruncată spre patul lui Qadehar îi spuse că acesta plecase deja. Suspină: o nouă zi departe de Troïl... Se ridică și se duse la baie. Se freca bine cu prosopul, cînd auzi în cameră o lovitură surdă: ca un zgomot de piatră ce cade pe podea. Se grăbi spre lucarna din baie. Îi zări, la temelia mănăstirii, prost mascați de rocile din jur, pe Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie! Aruncau cu pietricele în direcția ferestrei de la camera lui, care era deschisă și care, în afara ei, avea atîrnată acum o batistă roșie.

Cît de prost fusese! Au răspuns la chemarea lui! Cum și-a putut imagina că prietenii lui nu vor veni? El însuși n-ar fi străbătut, oare, munții pentru unul dintre ei? Îi venea să plîngă că s-a îndoit de loialitatea lor!

O altă piatră se lovi de podea.

Se îmbrăcă repede, își luă sacul de Ucenic, mare cît un rucsac, și îl puse pe umeri. Scoase de sub saltea o coardă pe care o luase de la un aparat din sala de gimnastică și o fixă bine de mînerul oblonului. Apoi încălecă fereastra sub privirile îngrijorate ale micului

grup. Se legănă ușor și începu să coboare cu gesturi nesigure. Își trecuse coarda peste spate și în jurul coapsei și alunecă, de bine, de rău, în gol, cu tălpile proptite de zid. De mai multe ori, Ambre, Coralie, Gontrand și Romaric îl încurajau temători: Guillemot, cînd evadezi, e mai bine să nu atragi atenția! Vîntul ce sufla în rafale îl obliga pe Ucenic să desfacă larg picioarele pentru a-și păstra echilibrul. Din fericire, pietrele erau uscate și șlefuite și ofereau tălpilor o bună aderență! Făcu totuși greșeala de a se uita în jos și trebui să se oprească un timp destul de lung din cauza amețelii. Cu ochii închiși, prinse curaj și-și stăpîni tremurul mușchilor. Apoi își reluă coborîrea ce părea fără sfîrșit. Văzută de jos, Gifdu părea impunătoare, dar, din locul în care se afla el, era în alt fel impresionantă! Locurile unde coarda se freca ardeau; strînse din dinți și reuși să atingă pămîntul, spre marea ușurare a prietenilor lui.

– Repede, să ne grăbim! le aruncă Guillemot, cu o voce seacă, după ce îi întîlni.

Ucenicul își simțea picioarele ca de cîrpă. Totuși, nici nu se punea problema să se lase descoperit. Romaric îl susținu de brațe și o luară la fugă în direcția văii, oprindu-se ca să-și tragă răsuflarea în spatele unei stînci mari, ce nu putea fi văzută din mănăstire.

– Uf! răsuflă evadatul, am crezut că n-o să ajung niciodată... Ce chin!

– Chin a fost să ajungem pînă aici! obiectă Gontrand.

– Da, este, pe bune, la capătul lumii! adăugă Coralie.

– Ați primit mesajul meu? se interesă Guillemot, care își recăpăta încet, încet suflul.

– Ei, bravo! mormăi Romaric. Cum am fi fost aici dacă nu?

– Ce surpriză cînd l-am văzut pe stăpînul hulubăriei îndreptîndu-se spre Romaric și întinzîndu-i un mesaj din partea Guildei! exclamă Coralie. La început am crezut că te-au răpit.

– Într-un fel, așa a și fost, comentă cu ironie Guillemot.

– Și nu-ți mai spun cînd a fost citi mesajul! continuă frumoasa brunetă. „Ținut prizonier în mănăstirea Gifdu. Veniți să mă scoateți de aici. O să pun o batistă roșie la fereastra camerei mele. Să nu uitați să luați provizii..."

– Ați luat sau nu? se neliniști Guillemot.

– Nu fi îngrijorat, îl liniști Ambre, am ascuns proviziile puțin mai jos, în vale. Iartă-ne că am întîrziat, dar a trebuit să inventăm o poveste pentru mama ta și să ne pregătim...

– A mai trebuit și să găsim mănăstirea asta de la capătul lumii! interveni Gontrand. Vrăjitorii ăștia sînt cu adevărat într-o ureche ca să vină și să se instaleze într-o fundătură ca asta!

– Deci asta este mănăstirea Gifdu? întrebă Coralie, cu ochii strălucind de curiozitate. Rămîne unul dintre locurile cele mai misterioase din Ys! Povestește-ne!

– Da, povestește, Guillemot!

– Luați-o încet... Uitați că, așa evadat cum sînt, am obligația să păstrez secretul Ucenicilor! Ar fi mai bine să nu întîrziem aici: Qadehar nu-și va da seama de dispariția mea decît diseară. Trebuie să cîștigăm timp.

– Se poate măcar să știm unde mergem? mormăi Romaric.

– O să aflați cît de curînd... Hai să plecăm!

Toți cinci porniră la drum pe cărările înguste ale văii.

Au ajuns la Dashtikazar tocmai cînd se lăsa seara. Un bărbat avusese amabilitatea să-i ia în căruță la ieșirea

dintre văi și un altul i-a condus pînă aproape de capitală. În timpul verii, nimeni nu se mira de prezența grupurilor de puști care bîntuiau drumurile: doar era perioada vacanței mari.

– Și acum unde mergem? întrebă Romaric, care accepta din ce în ce mai greu să nu fie pus la curent cu planurile lui Guillemot.

– La Porțile celor Două Lumi, anunță Ucenicul cu voce calmă.

Toată lumea înțepeni.

– La... la Porțile celor Două Lumi? exclamă Coralie cu ochii cît cepele.

– Ai înnebunit? se neliniști Romaric, privindu-și vărul ca și cum era vorba despre o altă persoană.

– Calm, calm! interveni Gontrand. Poate ne spui și de ce am face-o?

Guillemot se gîndi și apoi se învoi.

– De acord. Ca să nu vă ascund nimic, am în plan să merg în Lumea Incertă!

– Asta este, gemu Romaric, eram sigur: a înnebunit!

– Ascultați-mă, explică Guillemot. Am avut timp să mă gîndesc la Gifdu. Nu aveam intenția să rămîn prizonier pe viață în mănăstirea asta! Am aflat lucruri îngrozitoare acolo, cum ar fi că ar vrea să mă țină ascuns. Din cauza Umbrei și apoi a lui Agathe.

– Agathe? se miră Gontrand. Credeam că ești nebun de fericire că ai scăpat de ea!

– Sînt convins că asta poate să vi se pară o nebunie, urmă Guillemot, dar Umbra mă vrea pe mine! Tot pe mine mă voia și Gommonul de pe plajă! Agathe a fost răpită în locul meu. Din cauza mea este prizonieră în Lumea Incertă. Trebuie să fac ceva ca s-o salvez! Dar nu vă cer să înțelegeți, ci numai să mă ajutați.

– Ce aștepți de la noi? întrebă Coralie.

– Să băgați la cap tot ce voi face, pentru că, dacă ratez, veți merge la Qadehar ca să-i explicați totul... Cerîndu-i să mă ierte că l-am dezamăgit.

– Și cum o să te apropii de Porți? mai încercă să se opună Romaric. Este imposibil, sînt acolo Cavalerii care o păzesc în permanență!

– Am încredere în magia mea.

– Și cum vei face ca să le deschizi? Nu ești decît un pîrlit de Ucenic, nu un Mag, nici măcar un Vrăjitor!

– Am încredere în magia mea, repetă Guillemot.

Ambre, tăcută pînă atunci, se apropie de băiat și îl privi fix în ochi.

– N-o să pleci nicăieri singur, Guillemot. Fie că este vorba de o călătorie, fie că te duc legat de mîini și de picioare la Gifdu.

– Ești nebună? se miră Guillemot.

– Nu, are dreptate, spuse la rîndul lui Romaric, care încă nu știa cum trebuie să ia această poveste, dar care, pentru nimic în lume, n-ar fi ratat plăcerea unei mici aventuri. Nu-i așa, Gontrand? Coralie?

– Sîntem alături de tine. Ți-ai lăsat baltă amicii destulă vreme!

– Sînteți siguri că nu există nici un risc? se neliniști Coralie.

– Oare ai uitat, prințesă? Călătorim în compania unui Cavaler îndrăzneț și a unui Vrăjitor puternic! Se amuzară pe seama figurii neîncrezătoare a tinerei fete, apoi, formînd un cerc, își unir mîinile punîndu-le unele peste altele, cum au văzut că procedează cei care fac legămînt: „Toți pentru unul și unul pentru toți!"

– Este extraordinar ce faceți, spuse Guillemot emoționat.

– Puah! răspunse Romaric aruncîndu-i o privire. Pe viață și pe moarte, corect?

– Nu contează, repetă Ucenicul, a fost deja formidabil că ați venit să mă căutați la Gifdu. Nu sînteți obligați să faceți mai mult.

– Personal, îl luă peste picior Ambre, sînt curioasă să te văd jucînd rolul salvatorului acestei majorete de Agathe de Balangru! Mai trebuie să spun că, pentru nimic în lume, n-aș rata una ca asta!

Lăsară orașul în dreapta lor și, împreună, luară direcția colinelor, locul unde se înălțau Porțile celor Două Lumi.

20

Poarta Lumii a Doua

Porțile celor Două Lumi arătau într-adevăr ca niște porți. Foarte înalte și largi, din lemn de stejar, pe care erau gravate sute de grafeme, nimic nu le deosebea de porțile pe care Guillemot le trecuse pentru a pătrunde în interiorul mănăstirii Gifdu, numai că erau atît de vechi, încît nimeni nu știa cînd au fost construite și nu se deschideau către nici o construcție.

De fapt, de-o parte și de alta, nu se afla nimic. Porțile erau fixate acolo, singure, pe o colină la poalele căreia se întindea tabăra Confreriei Cavalerilor Vîntului. De obicei, pentru supravegherea locului existau numai două gărzi. Dar, din cauza recentelor incursiuni ale Umbrei în Țara Ys, în prezent erau zece cavaleri care aveau rol de santinele vigilente!

Asta constată grupul ajungînd lîngă colină.

– Începe neplăcerile! exclamă cu o voce joasă Gontrand, ascuns împreună cu prietenii lui în spatele unei stînci mari. Ce este de făcut acum, Guillemot?

– Ceea ce s-a stabilit, răspunse liniștit acesta. Este suficient să așteptăm pînă se schimbă gărzile.

– O să-i ucizi? întrebă Coralie neliniștită.

– Da, asta e, o ironiză Romaric, o să scoată un urlet, se va arunca asupra lor și o să-i distrugă unul după altul cu mînuțele lui!

– Remarcabil, continuă Gontrand pe același ton, prin elementul surpriză...

– Nu e deloc drăguț să vă bateți joc de mine, se supără Coralie.

– N-ai decît să nu mai spui ce-ți trece prin cap, îi aruncă sec sora ei.

– Liniște, spuse Guillemot, faceți prea mult zgomot. Nu, bineînțeles că n-o să-i omor. Vreau doar să arunc asupra lor o vrajă.

Intervenția lui readuse liniștea și toți așteptau nemișcați.

Romaric se întreba plin de curiozitate ce avea de gînd vărul său să facă.

– Spune, Guillemot, îl întrebă Romaric, odată ce vom fi acolo unde vom fi, vreau să zic în Lumea Incertă, ce se va întîmpla?

– Ne vom îndeplini misiunea, pur și simplu.

– Misiunea? Ce misiune? făcu Coralie încruntînd sprîncenele.

– O s-o smulgem pe Agathe din ghearele Umbrei, o să le ardem una la fund Gommonilor ticăloși care au răpit-o și o să smulgem părul din nasul nenorociților de Orki care ne-au atacat, îi comunică Ambre ridicînd din umeri.

– N-ai nici un haz, îi răspunse Coralie, cu buzele țuguiate. Voiam doar să știu care va fi planul.

– Planul, spuse Guillemot scotocind în sacul pe care îl căra în mod misterios încă de la Gifdu, planul va fi ca mai întîi să ne deghizăm. Dacă nu, nu vom face nici cincizeci de metri fără să avem neplăceri.

Băiatul aruncă pe jos un pachet de haine învelite în plastic vegetal, din acela care se folosea în Ys, și desfăcu ambalajul.

– Sînt haine de excelentă calitate și care sînt foarte scumpe acolo unde mergem, explică Ucenicul prietenilor săi, care îl priveau cu ochi uimiți. Sînt îmbrăcate de Omuleții din Virdu, care sînt bancherii din Lumea Incertă. Orașul lor, Virdu, se află foarte aproape de munții bogați în pietre prețioase. Cu multă vreme în urmă, au deschis acolo mine. Acolo, aceste pietre prețioase sînt folosite pe post de bani. Așteptați, o să înțelegeți mai bine.

Guillemot scotoci în sacul Ucenicului Vrăjitor și scoase o pungă din piele și o hartă, pe care le puse sub ochii celorlalți.

– Iată, anunță el mîndru înainte de a-și plimba degetele pe hîrtie: o hartă a Lumii Incerte! Mi-a luat o după-amiază ca s-o copiez fără să fiu văzut, la Gifdu! Aici este Virdu. Noi trebuie să ajungem aici, pe una dintre Insulele din Mijloc, unde stă scris „Poarta Lumii". Despre restul afacerii știu aproape tot atît cît știți și voi. Apoi deschise punga din piele în care scînteiau cam treizeci de pietre prețioase. Ăștia sînt banii noștri pentru călătorie, bani acordați cu generozitate de Guildă! Nu sîntem prea bogați, așa că de asta am adus aceste haine: ca să le vindem, în caz de nevoie.

– Chiar ți-au dat pietrele prețioase? se miră Gontrand jucîndu-se cu un diamant.

– Ei, nu chiar, se strîmbă Guillemot. Să zicem că este vorba mai mult de un împrumut. O să le împărțim, va fi mult mai sigur.

Ucenicul Vrăjitor împărți pietrele.

Le atrase apoi atenția asupra celor șase veșminte întinse pe pămînt.

– De ce să ne deghizăm în Omuleți Cumsecade din Virdu? întrebă Coralie cu îndoială, contemplînd o haină gri, lungă și moale.

– În Omuleți din Virdu, o corectă Guillemot. De ce? Mai întîi, pentru că oamenii din Lumea Incertă le știu de frică și îi disprețuiesc, așa că îi ignoră; asta va fi bine pentru ce avem de făcut! Apoi, pentru că sînt mici de înălțime, ceea e în avantajul nostru. În cele din urmă, pentru că este singurul costum din Lumea Incertă pe care l-am găsit în depozitele de la Gifdu.... Țineți, luați fiecare cîte o haină.

– Și ce limbă va trebui să vorbim? întrebă Ambre punîndu-și haina.

– Ska, bineînțeles, ca toată lumea de acolo. Sper că n-ați chiulit de la orele de ska.

– Nu, ar trebui să meargă, îl asigură Ambre pe care argumentele lui Guillemot părură s-o convingă. Spune, știi ceva despre Lumea Incertă?

– Am avut timp, la Gifdu, să citesc aproape toate cărțile în care se scria despre ea!

– Bun, și acum cu ce ne distrăm? întrebă Romaric, enervat că stă degeaba.

– Am putea să mîncăm puțin, propuse Coralie.

– Bună idee, surioară, aprobă Ambre. Dar va trebui să fim economi: am luat provizii numai pentru Guillemot, și noi sîntem cinci.

– Se va împărți mîncarea, anunță Ucenicul Vrăjitor punînd la loc în sac hainele rămase în plus. Apoi vă sfătuiesc pe toți să copiați harta Lumii Incerte pentru cazul în care aș pierde-o! Oricum, este timp: pentru a acționa asupra Cavalerilor, trebuie să se facă seară.

Mai mult au rontăit decît au mîncat, înfășurați în hainele lor confortabile de Omuleți din Virdu.

Guillemot mesteca privind cerul. Se gîndea la aventura în care a intrat și în care și-a antrenat și prietenii. Ce inconștiență! Sau, mai bine, ce îndrăzneală! Nu se recunoștea. Ce mai avea el astăzi în comun cu Guillemot de altădată? Se simțea puternic. Foarte puternic. Un gînd i se strecură în minte: și dacă Grafemele, pe care le chema cu regularitate în gînd, l-au transformat, puțin cîte puțin, fără să-și dea seama?

O mișcare de alături îi alungă gîndurile.

– Dragul meu văr, îi șopti Romaric la ureche, acum mărturisește-mi tot.

– Să-ți mărturisesc? răspunse pe același ton Guillemot, care rămăsese trăsnit. Dar ce să-ți mărturisesc?

– Ei bine, nu știu dacă în realitate ești în misiune secretă pentru Guildă, pentru Înaltul Magistrat sau pentru cine mai vrei tu! Dar spune-mi că mai știi și alte lucruri pe care noi nu le știm!

– Pe cuvînt, Romaric, nu pricep nimic. Nu sînt în misiune pentru nimeni! Nici pentru Guildă, nici pentru Înaltul Magistrat! V-am spus adevărul gol-goluț, așa cum este: a fost ideea mea și numai a mea să plec în Lumea Incertă.

– Vărul meu este în plin delir! gemu Romaric, care realiză că n-a fost niciodată vorba despre un joc. Dar atunci, dacă spui adevărul, sîntem terminați!

– Ce te-a apucat? se miră Gontrand, care se apropiase de ei, urmat de cele două fete. Faceți mai puțin zgomot, sau Cavalerii or să dea de noi!

– E vorba doar de o moarte amînată! anunță Romaric. Nu vă dați seama? Iuhu! Treziți-vă! E vorba de cinci mucoși, conduși de un sfrijit care face pe Vrăjitorul și care vrea să ne tîrască în cea mai rea dintre lumi posibilă...

– Domnul Cavaler-Curajos, continuă Ambre aruncîndu-i o privire feroce, are de gînd să se pună pe plîns ca o fetiță?

– Terminați, terminați, vă rog! imploră Guillemot. Un lucru să fie clar, o dată pentru totdeauna: nu vă oblig să mă însoțiți! Mai este timp să renunțați. Dar eu, eu am început și voi merge pînă la capăt!

– Bravo! îl aprobă Ambre bătîndu-l pe Guillemot pe umăr în stilul lui Urien de Troïl. Asta e, așa vorbește un bărbat!

– Surioară, puțin respect, interveni Coralie, cel pe care tocmai îl lovești este un Vrăjitor puternic.

– Bun, toți sînt nebuni, constată Romaric.

– Acestea fiind spuse, interveni Gontrand, trebuie să recunoaștem că plecăm cam la noroc.

– Ascultați, interveni Coralie. Încă nu-am plecat nicăieri! Trebuie mai întîi ca Guillemot să deschidă Poarta!

– Nici o problemă, răspunse acesta, frecîndu-se pe umăr. Sînt sigur de formula mea.

– Ai încercat-o deja? se interesă Coralie.

– Nu, dar totul îmi este foarte clar în minte.

– Îi e clar în minte... Atunci totul este în regulă... sîntem salvați, suspină Romaric cu o asemenea ciudă, încît nu putură să se abțină să nu rîdă.

21

Trecerea

Mai tîrziu, la căderea nopții, Cavalerii se adunară pe lîngă corturi pentru a-și lua cina. Momentul i se păru bun lui Guillemot, care se ridică. Verifică vîntul ce continua să bată în direcția taberei, apoi închise ochii și se concentră. Îl chemă pe Dagaz, Grafemul în formă de clepsidră, capabil, dacă era corect evocat, să modeleze și să suspende timpul.

Guillemot învățase de la Maestrul său, la Gifdu, în timpul unuia dintre rarele răstimpuri pe care l-au mai petrecut împreună, că nici un Grafem nu se cheamă strigînd și că, adesea, același Grafem, după cum este strigat sau murmurat, nu îndeplinește aceleași funcții.

Cînd Dagaz fu bine instalat în el, Guillemot îl șopti în vîntul ce îl duse spre tabăra Cavalerilor:

– Daaaagaaz...

Efectul nu fu imediat, dar se dovedi, în cele din urmă, spectaculos. Cavalerii continuară cîteva momente să miște, ațîțînd focul, curățîndu-și armele, amestecînd zeama din oale. Apoi, încet, încet, gesturile lor deveniră tot mai lente, ca și cum acești puternici războinici în armură ar fi amorțit; nimic de pe fața lor nu trăda panica; s-ar fi zis că nu-și dădeau seama de nimic!

În cele din urmă, înțepeniră pe deplin, împietriră, în felul oamenilor care au fost surprinși în activitate de cenușa fierbinte a unei erupții vulcanice.

Micul grup scoase un strigăt. Nu era pentru prima oară cînd îl vedeau pe Guillemot făcînd o vrajă; Ucenicul pusese deja la pămînt un Ork, sub ochii lor, în pădurea din Troïl. Dar vraja asta era cu mult mai impresionantă!

– Bună treabă! spuse Romaric uluit.

– De necrezut... reuși să bîiguie Gontrand.

Ambre, arătîndu-se surprinsă și ea, îl privea curioasă pe cel care lansase Grafemul. Acesta încercă să rămînă impasibil; este adevărat, făcuse progrese remarcabile în practicarea vrăjitoriei, dar să nu roșească în fața privirilor admirative ale prietenilor era o problemă mult mai complicată!

– I-ai transformat în statui? întrebă Coralie, care nu putea să-și dezlipească ochii de la siluetele imobile, măsurîndu-le de jos în sus..

– Nu... continuă să se miște, dar foarte încet, ceea ce lasă impresia că sînt imobili! În momentul acesta, timpul se derulează altfel pentru ei decît pentru noi. Astfel, vom putea trece prin fața lor fără să ne vadă. Vom fi mult prea rapizi pentru privirile lor...

– Ei bine, bătrîne, șopti Romaric, trebuie să-ți spun că m-ai dat gata!

– Da, ăăă... mulțumesc... în fine, să nu pierdem timpul, se lasă noaptea.

Traversară repede tabăra Cavalerilor, tremurînd, strecurîndu-se pe sub privirile goale ale oamenilor împietriți. Coralie se opri un moment să observe mai

atent un căpitan cu barba stufoasă, care își ascuțea sabia; Romaric veni s-o tragă de mînă.

– Stai un pic! Dar... e adevărat că se mișcă! exclamă fata. Uite, Romaric, dacă pun pietricica asta pe sabie, foarte aproape de gresia de ascuțit, o să cadă... Acolo! Ai văzut?

– Da, am văzut, fu de acord Romaric, care se simțea amețit printre mîndrii războinici neutralizați în cîteva minute de un mărunt Ucenic Vrăjitor.

– Haide, să-i prindem din urmă pe ceilalți; au și ajuns la Porți!

Coralie, care nu avea chef să rămînă singură, acceptă în silă să-și întrerupă experiențele. Se grăbiră să-și ajungă prietenii.

– Care dintre ele? întrebă Gontrand încercînd să descifreze semnele gravate în lemn.

– Acesta este, făcu Guillemot fără ezitare, desemnînd Poarta din dreapta, după ce aruncă o privire pe Grafemele ce erau înscrise în lemn.

– Ești sigur? întrebă Coralie. Pentru că nu am de gînd să mă trezesc în Lumea Reală!

– De ce? Ai putea merge la Cannes și să urci treptele festivalului! o tachină Gontrand.

– Idiotule, dă-i drumu', îi răspunse ea împingîndu-l.

– La naiba! spuse Guillemot sîcîit. Pentru a deschide Poarta, trebuie să mai fac o vrajă. E prima dată, vă amintesc! Am nevoie de liniște ca să mă concentrez.

– Așa e, e prima dată! se neliniști din nou Coralie. Ești sigur că...

– Sînt sigur de vrăjile mele, dar nu sînt sigur de rezultat.

– Dar ziceai, nici n-a trecut o oră de-atunci... se supără ea.

– ... Că voi deschide Poarta, și asta voi face. Apoi nu mai sînt sigur de nimic. Din cauza asta am avut nevoie de un martor, care să fie în stare, dacă iese prost, să meargă și să-i explice tot ce am făcut Maestrului Qadehar! Sperînd că acesta o să vrea să ne sară în ajutor.

– Un martor, reflectă rapid Ambre, nu contează ce martor?

– Da, nu contează cine.

– Atunci nu știu dacă despre asta este vorba, suspină fata, dar trebuie să fie tot imbecilul care ne urmărește cu discreția unei turme de elefanți. Thomas! Ieși din ascunzătoare și arată-te!

Spre stupefacția generală, Thomas de Kandarisar ieși dintr-un tufiș și se îndreptă greoi spre grup.

– Alta, acum! făcu Romaric furios. Spune, de cînd ne spionezi?

– Las-o baltă, îl sfătui Ambre. Oricum, eu sînt singura care și-a dat seama că ne urmărește, așa că nu are importanță. Și apoi, vezi, este nevoie de el, în definitiv...

– Ambre are dreptate, interveni Guillemot. Liniște!

Se adresă lui Thomas, care, în urma luptei cu Orkul, avea brațele bandajate și susținute de o eșarfă.

– Thomas, te simți în stare să reții tot ce voi face ca să ajungem în Lumea Incertă?

Thomas, care rămăsese indiferent la acțiunile de pînă acum ale grupului, dădu din cap. În privirea lui se putea citi o devoțiune totală pentru Gulliemot.

– Dacă observi ceva anormal, pleci în căutarea Maestrului Qadehar și îi povestești totul. Dacă lucrurile par normale, aștepți vești de la noi timp de o săptămînă;

dacă după asta nu se întîmplă nimic, te duci și-i explici. Dar nu înainte! Ai priceput?

Băiatul mormăi nemulțumit de faptul că va fi abandonat, dar dădu din cap în semn de aprobare. Scotoci prin buzunare, scoțînd un obiect ciudat ce părea din argint și ce reprezenta un fel de leu înconjurat de flăcări.

– Ia-l, Guillemot, spuse el înaintînd și întinzînd bijuteria Ucenicului Vrăjitor. Este pentru tine. L-am luat de la Ork în timp ce mă băteam, data trecută. Poate îți va folosi acolo.

Se adunară cu toții în jurul obiectului, studiindu-l cu curiozitate.

– Mulțumesc, Thomas, răspunse grav Guillemot, strecurînd bijuteria în sacul lui și apropiindu-se de Porți. Ah, mai e ceva: nu trebuie să întîrziem prea mult aici. Vraja asupra cavalerilor se termină într-o oră... Sînteți gata?

Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie se apropiară de amicul lor care se afla în fața Porții Lumii Incerte.

– Țineți-vă de mîini și nu le dați drumul sub nici un motiv.

Guillemot prinse mîna stîngă pe care i-o întindea Ambre. Apoi se concentră. Să fabrici un Galdr, o vrajă complexă, era ceva mult mai complicat decît să invoci un Grafem...

Îl invocă mai întîi pe Raidhu, Trăsurica, Grafemul Călătoriilor, apoi îl invocă pe Eihwaz, Bătrînul Arbore, ce stabilea comunicarea dintre diferitele Lumi. Totul părea să meargă normal. Așteptă ca acele două Grafeme să se contopească și le invocă împreună: asta îi luă mai mult timp. Tovarășii lui, care nu se simțeau în largul lor și cărora li se părea că durează prea mult, nu îndrăzniră nici să se miște, nici să vorbească și aproape nici să

respire! În fine, cu o voce tremurătoare, atingînd cu mîna dreaptă semnele de pe Poartă ce indicau Lumea Incertă, murmură incantația:

– Prin puterea Drumului, Nerthus, Ullr și a Dublei Ramuri, Raidhu dedesubt și Eihwaz deasupra, poartă-ne! RE!...

Auziră zgomotul unei porți ce se deschide. Fiecare strîngea cu putere mîna celuilalt. Uimiți, văzură cum se sting stelele. Brusc, fură aspirați prin Poartă și aruncați într-o gaură neagră, atrași de un vîrtej îngrozitor.

Sub ochii uimiți ai lui Thomas, Poarta Lumii Incerte fu luminată de un fulger, și Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie dispărură.

22

Colinele Mișcătoare

Lui Guillemot i s-a părut că a trecut doar o secundă. Cît a închis și a deschis ochii, peisajul în care se găseau o clipă mai devreme a lăsat locul unor coline ciudate acoperite de iarbă, ce se succedau la infinit, cu vîrfurile rotunjite ascunse în întuneric. Venise noaptea și o lună nouă, ca un corn, strălucea printre stele. În spatele lui, o singură poartă își înălța silueta într-o vîlcea, o poartă asemănătoare celei pe care o avuseseră în față la Ys. Nu era nimic altceva de jur împrejur. Nimic și nimeni, nimeni...

Guillemot simți că-l cuprinde o teamă cumplită. Ceilalți! Unde erau ceilalți?

Alergă ca un nebun de la dreapta la stînga, urcă pe mai multe coline, cercetă mai multe vîlcele, strigînd pînă își pierdu vocea. Ajuns la capătul puterilor, se trînti pe iarbă și izbucni în hohote de plîns. Ce s-ar fi putut întîmpla? Unde ar putea fi Romaric, Gontrand, Ambre și Coralie? Nu este posibil, se țineau cu toții de mîini, doar cu cîteva minute mai devreme! Lacrimile îi curgeau șiroi pe față. Ce făcuse cu toate sfaturile utile pe care i le dăduse Maestrul său? „Prudență și umilință trebuie să fie cuvintele de ordine pentru un Vrăjitor..." Fusese el prudent? Nu. Și umil? Nici atît... Păcătuise printr-un orgoliu exagerat. El, cel supradotat pentru vrăjitorie,

căruia nimic nu-i putea rezista, crezuse că Poarta i se va supune! Ce făcuse, Dumnezeule, ce făcuse?

Se calmă încet, încet și, în timp ce-și ștergea lacrimile, începu să se gîndească. Ce-ar fi putut să nu fie în regulă cînd a invocat Galdr? A deschis Poarta, s-a pomenit în Lumea Incertă, dar singur. Complet singur... Guillemot înțepeni. Dintr-odată, înțelese. Cum putuse să-l uite din incantația sa pe Wunjo, Steagul, a cărui principală menire era să-i adune la un loc pe toți cei care urmau același țel? N-ar fi trebuit să ajungă la RE, ci la WRE! Își recită în minte Galdr așa cum ar fi trebuit să-l construiască: „Prin puterea Generosului și a Drumului, Nerthus, Ullr și a Dublei Ramuri, Wunjo cel de sus, Raidhtu cel de jos și Eihwaz cel dinainte, purtați-ne! WRE!"

Se blestemă pentru că a uitat, dar, în același timp, simți și o mare ușurare. Grafemul pe care nu-l formulase avea doar puterea să-i țină pe indivizi uniți... Prietenii lui nu rămăseseră prizonieri în vîrtej, undeva între cele Două Lumi! La fel ca el, ceilalți ajunseseră, fiecare la rîndul lui, în Lumea Incertă. Dar unde? Scoase harta din sac și o cercetă, cît putu de atent, la lumina slabă a lunii. Nu ajunsese la Poarta principală; cea în fața căreia se afla era pe o insulă și – privi de jur împrejur – locul în care se afla nu avea nimic dintr-o insulă. Pe hartă, totul indica faptul că se afla aici, undeva pe Colinele Mișcătoare. Cel mai bun lucru de făcut era ca, în zori, să ajungă la cel mai apropiat oraș, adică... da, Ferghânâ, ce ar trebui să fie la una sau două zile de mers.

Guillemot suspină și se întinse pe iarbă, înfășurat în confortabila lui haină de Omuleț din Virdu. Ce idee grozavă avusese să împartă lucrurile și să le împărtășească prietenilor săi cunoștințele pe care le avea

despre Lumea Incertă! O speranță secretă începea să crească în el. Toți aveau o hartă și toți văzuseră bijuteria pe care Thomas i-o dăduse. Logic ar fi fost ca Gontrand, Romaric și cele două surori să urmeze acest indiciu! Oricum, el asta va face. Și apoi, în cel mai rău caz, Maestrul Qadehar, într-o săptămînă, va porni în căutarea lor!

Înseninat de acest gînd, Ucenicul își lăsă privirea să rătăcească în voie pe cer. Și, surpriză, recunoscu stelele, dar nu erau deloc plasate normal. Era ceva foarte ciudat. Totuși, aceleași constelații existau și în Ys; în același timp, aveau forme neobișnuite... Își promise să noteze toate aceste observații în carnet, la sculare, și, epuizat de evenimentele de peste zi, lăsă somnul să-l învăluie.

A doua zi, Guillemot o luă la drum, după o noapte rea, bîntuită de vise agitate în care Ambre îl chema în ajutor, înainte de a dispărea fără ca el să poată face vreun gest. Aceste coșmaruri, ce îl chinuiau încă de cînd se trezise, îi schimbară starea de spirit; lăsînd deoparte scenariile pe care le crease ca să se liniștească, știa că situația nu era deloc roz, ca să nu-i spună catastrofală, și că prietenii lui treceau, poate, printr-un pericol real, undeva în groaznica Lume Incertă.

Un animal, ce semăna cu un iepure, sări în apropiere. Fuga lui dezordonată și țopăită avea ceva caraghios, făcîndu-l pe băiat să surîdă. Guillemot își dădu seama imediat că i s-a făcut foame și soarele ce arăta că este miezul zilei dovedea că are și de ce. Scoase o bucată de pîine din sac și începu să mestece. Fără să-și explice cum, o i se luă o piatră de pe inimă. Respiră ușurat. Ideea de a urma pista indicată de bijuterie îi apăru ca o certitudine, iar alegerea orașului Ferghânâ – unica

soluție pentru începutul căutărilor sale! Porni din nou la drum, aproape vesel, cu inima încălzită de speranța de a-și regăsi repede tovarășii.

Guillemot mergea de două zile de-a lungul nesfîrșitului șir de coline. Înțelese în cele din urmă de ce purtau pe hartă numele de Colinele Mișcătoare: vîntul ce-i zburlea părul castaniu făcea la fel și cu iarba ce acoperea colinele și despre care se putea spune că se mișcă la fel ca valurile. Soarele se dovedea mai arzător decît s-a temut, iar nopțile erau mai mult răcoroase decît reci. Proviziile lui erau pe terminate și știa că, dacă nu reușea să ajungă curînd la Ferghână, situația nu va întîrzia să devină critică.

Cu toate astea, Guillemot nu era cu adevărat neliniștit. După măsurătorile pe care le făcea cu regularitate pe hartă, unde figurau coordonatele telurice, aerologice și astronomice pentru Ferghână, nu era foarte departe. În fiecare clipă îi mulțumea Maestrului său că l-a obligat să se aplece asupra acestor științe dificile! Datorită lor, experienței cîștigate la Troïl și cunoașterii curenților schimbători din Lumea Incertă, a căror poziție o fixase cu atenție în timpul studiilor de la Gifdu, știa cu exactitate unde se afla. Briza ce sufla, undele pe care le simțea sub picioare, soarele și stelele îl ghidau mai bine decît o hartă rutieră.

De fapt, puțin mai tîrziu, pe creasta unei coline mai înalte decît celelalte, descoperi zidurile de apărare ale orașului Ferghână.

23

Marea Meduzelor de Foc

În cele din urmă, Coralie deschise ochii pe care îi închisese în momentul trecerii prin Poartă și așteptă să se obișnuiască puțin cu întunericul.

Se afla culcată în mijlocul unui talmeș-balmeș de neînchipuit de stofe, vase prețioase, cufere și mobile sculptate puse unele peste altele. Își plimbă privirea peste ele, de jur împrejur; tavanul și pereții erau făcuți din pînză groasă, și fantele laterale lăsau să treacă prin ele lumina lunii. Coralie își dădu seama că se află într-un cort mare. Se așeză pe scîndurile de pe podea și întoarse capul. În spatele ei, o Poartă întoarsă era fixată între o masă joasă și un cufăr pîntecos din care ieșeau eșarfe de mătase ce păreau ținute multă vreme în apă.

Fata se ridică în picioare și păru foarte îngrijorată de faptul că nu-i vedea mișcînd pe ceilalți. Observă pe colțul unei mobile aflate aproape de intrare o lampă cu ulei al cărei corp de aramă lucea în penumbră. Aprinse fitilul cu ajutorul unei vechi brichete de cărbune, lăsată chiar alături, semn că, din cînd în cînd, se mai venea pe aici. Apoi începu să răscolească prin cort.

– Hei, băieți! N-are nici un haz să vă ascundeți ca să mă speriați! Haideți, ieșiți de-acolo... Ohhh!

Ridicînd o tapiserie care zăcea pe jos, descoperi o casetă de metal mîncată de rugină și plină cu bijuterii.

„Trebuie să fie nebuni, gîndi ea, ca să lase niște bijuterii într-un loc deschis, la îndemîna oricui. Sînt superbe!"

Alese cîteva dintre ele și căută o oglindă pe care o găsi pe o mobilă deformată de umezeală. Își atîrnă două pietre albastre la urechi, un colier de aur la gît și o brățară de argint la încheietura mîinii.

– Am o față de speriat, murmură ea.

Scoase o perie pe care avusese grijă să și-o pună în sac și se pieptănă cu grijă. Apoi începu să-i caute pe ceilalți.

După ce răscoli cortul fără nici un rezultat, își spuse că poate au plecat deja. Fără s-o aștepte! Își strînse buzele. N-ar fi fost pentru prima oară... Aruncă o privire spre haina Omulețului Cumsecade din Virdu și ridică din umeri. Hotărît, nu este posibil să înfrunți un lucru atît de îngrozitor! Oricum, afară se înnopta. Pătrunse prin deschizătura cortului.

– Ouau! Ia te uită!

Lui Coralie nu-i veni să-și creadă ochilor. Se afla în plină mare! De jur împrejurul ei, marea strălucea sub lumina lunii! Se afla pe o platformă încăpătoare, ca o plută imensă. Peste tot pluteau alte plute, legate între ele prin pasarele de lemn; valuri mici făceau să se audă clipocitul mării în timp ce apa se strecura printre butuci.

– Ambre! Guillemot! Gontrand! Romaric!

Fără să părăsească intrarea în cort, își chemă prietenii strigînd din răsputeri. Nu primi nici un răspuns... Se întoarse și se lungi în locul unde deschisese ochii prima oară, nu fără să ia în drum cîteva țesături groase pentru a-și face o saltea confortabilă și o cuvertură.

De ce era singură aici? Coralie n-avea nici cea mai mică idee. Guillemot le arătase pe harta lui o insulă spunînd – își amintea încă tonul lui plin de siguranță:

„Vom ajunge în Lumea Incertă aici..." Aici, zici! O plută era ceva frumos, așa înconjurată de apă, dar nu era o insulă! Era sigură, oricum, că nu se leagă! Nu le-a spus ea, le-a spus că n-o să meargă! Le plăcea o ia peste picior de cîte ori era îngrijorată, dar, de data asta, oriunde s-ar afla în acest moment, o să-și muște mîinile că n-au ascultat-o. Cu siguranță, avea ceva mai bun de făcut decît să se enerveze. Va vedea mîine... Se petrecuseră deja destule evenimente extraordinare!

Coralie se înfășură în cuvertura improvizată și încercă să adoarmă. Dar legănarea valurilor o deranja și zgomotul apei ce se lovea de plută o făcea mereu să tresară. Începu să se gîndească la mama ei, din orașul Krakal, la tatăl ei și la Ambre. Unde ar putea fi în acest moment? În seara asta ar da oricît ca să-i audă reproșurile! Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Clipocitul valurilor sfîrșiră prin a o legăna și somnul o cuprinse pe Coralie, tîrziu, în noapte.

– Privește, tată, ți-am spus că în noaptea asta am văzut lumină și am auzit zgomot în cortul cu obiecte!

Coralie deschise ochii. Era ghemuită în același loc, dar afară soarele înlocuise stelele. Cineva tocmai vorbea. Nu era un vis...

– Ce faci aici?

Coralie se ridică în capul oaselor pe saltea. Descoperi în fața ei o fetiță și un bărbat care o studiau.

– Repet întrebarea: Ce faci aici? Înțelegi limba ska?

Bărbatul nu-i vorbea cu răutate; părea doar intrigat. Coralie îl studie o clipă înainte de a răspunde. Nu era foarte înalt și purta doar un șort foarte larg. Pielea îi era tăbăcită de soare și scorojită de sare. Ceea ce o uimi pe

fata din Ys era părul lui, aproape alb, și ochii sticloși. Fetița îi semăna ciudat de mult.

– Da, domnule, înțeleg ska. Dar ca să vă explic ce fac aici...

Fetița, cu părul lung și alb, îmbrăcată cu o tunică largă ce părea a fi echivalentul unui costum de baie, îl trase pe tatăl ei de mînă.

– Las-o, tată, sigur este o Pachahn. Oh, te rog, pot s-o iau cu mine?

Omul surîse drăgăstos privindu-și fiica.

– Bine, Matsi. Dar numai pînă la prima coastă; știi regula!

Bărbatul cu pielea arsă de sare părăsi cortul. Fiica lui, care părea să aibă vreo zece ani, se apropie veselă de Coralie.

– Mă cheamă Matsi!

– Și eu sînt Coralie... Matsi, tatăl tău nu este supărat pe mine?

– Nu, răspunse fetița zîmbind-i cu toată gura. Se întîmplă deseori ca Pachahnii să urce pe plutele noastre ca să se ascundă, cînd se apropie de coastă. Dar îi găsesc întotdeauna!

– Pachahnii... Cine sînt ăștia?

– Pasageri clandestini, bineînțeles! Hai, vino să ne jucăm afară! Cînd vom ajunge pe lîngă o coastă, vei fi dusă pe pămînt și eu voi fi din nou singură.

O luă pe Coralie de mînă și o trase afară din cort.

– De ce sînt ochii tăi atît de limpezi? Ca și cum ar avea deasupra o peliculă transparentă.

Obosite să se fugărească rîzînd și să se bălăcească în apă, Coralie și Matsi se așezaseră pe marginea plutei și discutau uscîndu-se la soare.

– Ca să văd sub apă. Tata mi-a spus că toți copiii Poporului Mării se nasc așa.

– Sînteți mulți? întrebă Coralie care explora fascinată, din priviri, pontoanele a optsprezece plute ce erau în posesia celui de al Șaselea Trib al Poporului Mării, căruia îi aparțineau Matsi și tatăl ei.

– Sînt treizeci de triburi în total, spuse fetița cu mîndrie. Unii au patruzeci de plute. Pe vremea bunicului meu, ai mei aveau douăzeci și șapte! Este mai bine să ai mai multe plute. Sînt mai stabile pe mare. Și sînt mai multe locuri de joacă.

– N-ați fost niciodată pe uscat? se miră Coralie. Vă petreceți toată viața pe plutele voastre?

– De ce să mergem pe uscat? răspunse Matsi. Doar ne apropiem de coaste, atîta tot. Uneori, se desface o plută, care este trimisă pe o plajă pentru a schimba peștele pe alte lucruri. Pămîntul este periculos. Aici sîntem în siguranță! Dar, ce este... este că sînt foarte singură.

– Nu ai prieteni? Mai sînt și alți copii totuși pe plute.

– Este adevărat, răspunse cu seriozitate fetița. Dar tatăl meu este paznicul obiectelor, și ceilalți nu vor să se joace cu mine.

– Nu vor să se joace cu tine pentru că tatăl tău este un om important? se miră Coralie.

Matsi izbucni în rîs și bătu apa cu picioarele.

– Un om important, tata? Ei bine, nu, dimpotrivă, este cel mai puțin important dintre toți! Pachéiak, cel care conduce plutele noastre de la o coastă la alta cu ajutorul curenților, este un om important. Haléiak care pescuiește cei mai mari pești este un om important. Ousnak care navighează rapid și foarte departe este un om important. Dar tata, Wal, păzește doar obiectele pe care

marea ni le aduce sau pe care Ousnak le scoate de pe fund. De ce-ai vrea să fie important?! Păzește niște lucruri ce nu sînt bune de nimic.

Coralie rămase mută de uimire. Obiecte inutile? Dar cum este posibil...? Se gîndi la argumentele pe care să le folosească pentru a o convinge pe Matsi de importanța lor, fără să găsească vreunul. Evident, era imposibil, în acest loc unde toată lumea era aproape goală, să fie apreciate rochiile și bijuteriile! În cele din urmă, întrebă:

– Dacă sînt inutile, atunci de ce le păstrați?

– Pentru că întotdeauna au fost păzite. Așa cum întotdeauna a existat un ghid pentru plutele noastre, a existat și un paznic pentru obiecte, asta este tot.

– Și te deranjează că tatăl tău este paznic?

– Ce mă deranjează este faptul că nimeni nu vrea să se joace cu mine... Uită-te, acolo! Meduzele de foc!

Matsi întinse mîna în direcția unei uriașe pete întunecate, ce se unduia la suprafață în ritmul valurilor mării.

– Și sînt periculoase? se neliniști Coralie.

– Nu, atîta vreme cît rămîi pe plută și nu te duci în apă.

Plutele se întîlniră curînd în centrul imensei pete neliniștitoare. Nimeni din trib nu părea tulburat, dar fiecare avea grijă să nu se apropie prea tare de margine.

– Și seamănă... cu meduzele! exclamă Coralie, care studie dezgustată masa compactă și gelatinoasă. Ce oribil! Detest meduzele!

Un frison înghețat îi trecu pe spinare. Era ceva mai puternic decît ea: avea o aversiune pentru tot ce semăna cu o gelatină! Cînd era mică, din dorința de a o necăji,

Ambre umbla după ea cu un borcan de jeleu de afine; Coralie țipa pînă cînd mama ei îi sărea în ajutor. Era imposibil să spună de unde îi venea această groază. Dar persista și n-o părăsise niciodată.

– Ți-am spus, sînt Meduzele de Foc, insistă Matsi. Singure nu sînt periculoase, dar cînd se adună, pot ucide și balene! Altădată scăpau de Pachahni aruncîndu-i în mijlocul Meduzelor de Foc, adăugă ea rîzînd. Astăzi, e mai puțin hazliu: se mulțumesc să-i debarce cînd au de făcut vreun troc pe coastă!

– Brrr! tremură Coralie. Trebuie să fie groaznic să cazi acolo!

– Mori în cîteva minute, o anunță calm fetița. Singura șansă este să reușești să plonjezi și să scapi de ele înotînd pe sub apă.

– Și scapi?

– Da. Eu am făcut-o o dată.

Coralie îi aruncă o privire admirativă.

– Este mult mai ușor decît să scapi de un Gommon, în orice caz, precizează Matsi.

Coralie se cam îndoia și se întrebă dacă n-ar fi preferat să aibă mai degrabă de-a face cu acei monștri decît cu aceste bestii gelatinoase și respingătoare.

– Gommonii ajung pînă aici? întrebă ea.

– Nu. Cînd ne atacă, asta se întîmplă pe coaste sau pe plajă.

– Asta, asta știu... mormăi Coralie a cărei față se întunecă. Alungă meduzele din minte și își reaminti povestea cu capturarea Gommonului și cu răpirea lui Agathe, evenimente care erau la originea întregii aventuri. Gîndul îi zbură la sora și la prietenii ei și o cuprinse un sentiment de tristețe. Dar la ce bun să se lase pradă

necazurilor? Atîta vreme cît nu se afla pe uscat, nu putea face nimic.

– Ce se întîmplă cu tine? o întrebă Matsi observînd lacrimile din ochii noii sale prietene.

– Nimic, nimic, răspunse Coralie, scuturînd din cap. Să mergem la tatăl tău, ne face semn.

Mirosul de pește fript, ce plutea în aer de ceva timp, devenise mai ademenitor, și tatăl lui Matsi le chemă la masă.

24

Violetul Irtych

Trebuie să fi fost spre după-amiază. Cam de o oră, Ambre nu înceta să se tot uite în spate: i se părea că este urmărită. Simțea în spatele ei o prezență și avea sentimentul neplăcut că o urmărește cineva. Dar, de fiecare dată, nu vedea nimic. Continuă să meargă pe sub copacii groși, fără să reușească să scape de neliniște.

La fel ca Guillemot pe colină și Coralie pe plută, Ambre se pomeni înconjurată de noapte. Fără să se îngrijoreze, așteptă ca ochii să i se obișnuiască puțin cu întunericul. Ceva mai tîrziu, descoperi în jurul ei niște forme uriașe, nemișcate și deasupra, luna, acoperită de imense mase mișcătoare.

„Bine, sînt într-o pădure, s-a asigurat ea, apropiindu-se de un copac și atingîndu-i scoarța. Din cauza asta s-a făcut atît de întuneric."

Aruncă o privire scurtă în jur și constată că prietenii nu erau cu ea. Nu-și putu stăpîni un suspin. Ce se întîmplase? Nimic bun, asta era sigur. Poate că Guillemot s-a înșelat și existau mai multe Porți în Lumea Incertă!? Dar n-o fi avut o formulă care să-i facă să rămînă uniți în timpul trecerii?

„Ca să aflu, ar trebui să-l găsesc pe acest Ucenic Vrăjitor!" își zise ea.

Apoi și-o imagină pe sora ei. Singură și ea în fața unei Porți, complet dezorientată. Strînse din pumni.

„Dacă se distrează cineva făcîndu-i vreun rău! Oh! Guillemot, Guillemot! De ce?"

A avut o încredere oarbă și i-a împins și pe ceilalți să-l urmeze! Dar a se lamenta ori a se lăsa pradă regretelor nu folosea la nimic. Mîndră, își îndreptă bărbia și, cu mîinile în șolduri, începu să studieze locul unde se găsea.

În cele din urmă descoperi, sculptată în trunchiul unui stejar uriaș, Poarta ce o adusese aici. Cum se făcuse prea întuneric pentru a se aventura în explorarea pădurii, se cățără pe prima creangă mai groasă a copacului, unde se ghemui învelită în haina din Virdu.

„Aici măcar sînt păzită de fiarele periculoase, dacă ar exista!"

Ambre nu se temea. După ce se gîndi la sora ei, adormi, epuizată de eforturile și de tensiunea de peste zi.

La primele raze de lumină, a deschis ochii mari și albaștri. În timpul nopții s-a trezit de mai multe ori. Auzise un zgomot ciudat la rădăcina copacului și, mai tîrziu, a simțit că o atinge ceva. N-a intrat în panică știind prea bine că pădurea este mult mai vie sub razele lunii decît sub cele ale soarelui. Trilurile păsărilor i-au salutat trezirea și s-a întins leneșă, așezată pe ramura ei, cu picioarele atîrnînd. Era urcată sus, în stejar, și dintr-o privire pricepu că se află în mijlocul pădurii; arbori și iar arbori, cît vezi cu ochii. Imediat și-a dat drumul de-a lungul trunchiului, aterizînd ușor pe pămînt. O privire aruncată pe harta Lumii Incerte îi indică faptul că se

găsea în Violetul Irtych. Oriunde s-ar fi aflat, trebuia să se îndrepte direct spre vest!

„Primul lucru care trebuie făcut este să ies de aici și să găsesc o zonă locuită, unde aș putea să aflu una-alta, dar și să mă gîndesc la un plan de acțiune pentru a da de ceilalți", conchise ea.

Observă poziția soarelui și o luă la drum spre vest, pînă în momentul în care avu sentimentul că o urmărește cineva.

Mai merse un timp, fără să poată scăpa de această impresie neplăcută, printre stejarii bătrîni cu trunchiurile scorojite, ale căror ramuri se întindeau deasupra ei ca bolțile unei catedrale. Îi plăcea pădurea, care îi amintea de cea din Paimperol, din Țara Ys, unde mergea adesea cu tatăl ei. Ambre se simțea întotdeauna bine în mijlocul naturii și mai ales în pădure. În Țara Ys nu existau păduri amenajate de om, cum erau atîtea în Lumea Reală. Erau sălbatice, misterioase și populate de creaturi numeroase și stranii, și omul care se aventura într-o asemenea pădure nu era altceva decît o ființă printre atîtea altele. Exista un respect și în același timp o anume formă de complicitate între natură și locuitorii Țării Ys. Era ca un pact străvechi, încheiat cu atît de mult timp în urmă, încît memoria omenească nu-și mai putea aminti acel eveniment.

Ambre ajunse într-un luminiș. Resturi de lemn ars, ca rămășițele unei colibe, vorbeau limpede despre faptul că, de curînd, au poposit aici cărbunarii care făceau cărbune din lemnul copacilor. Mulțumită să descopere urme de om, Ambre înaintă spre un loc mai liber. În acea clipă intuiția îi spuse că trebuie să fie în gardă. Fata înțepeni. Cît fusese de proastă! Trebuia să se întoarcă în

pădure cît mai repede! Dacă era un animal care o urmărise de la început, de ce n-a atacat-o pînă acum? Sigur, datorită copacilor ce au protejat-o!? Copacii în care se putea refugia! Se întoarse din drum și o luă la fugă. Dar era prea tîrziu... Năvălind din pădure, un animal de o înălțime impresionantă se repezi spre ea grohăind; avea corpul și labele de porc mistreț, iar capul de cîine! Era urmat de o haită de creaturi de același fel. Ambre făcu cale-ntoarsă și se îndreptă spre fosta colibă a cărbunarilor. Se aplecă pentru a apuca o creangă și reuși să se cațere pe acoperișul din grinzi ce se mișcau.

Cîteva secunde mai tîrziu casa era încercuită de bestiile băloase care lătrau și își arătau colții.

– Haideți! Culcat! La coteț cu voi! ordonă Ambre cu voce tremurătoare, amenințîndu-i cu creanga.

O podidiră lacrimile. La ce bun? Singurul lucru important în acel moment era să-și apere cu orice preț viața.

– Haide, cuțulică, prinde bățul! Haideți, porci scîrboși, s-o terminăm! strigă ea într-un ultim elan ironic.

În acel moment, șeful haitei reuși să urce pe una dintre grinzi și să înainteze prudent pe copitele nesigure spre Ambre. Aceasta îi arse cu creanga o lovitură zdravănă peste bot, ce îl făcu să alunece printre ruine.

– Unu! Cine urmează?

Haita urla. În cîteva minute vor lua cu asalt coliba. Ambre o știa, dar, ciudat, nu-i era deloc frică. Era doar incitată, simțea o dorință sălbatică să se lupte pînă la capăt, pînă la limita puterilor ei! Dintr-odată, un sunet de corn răsună și cavalerii năvăliră în luminiș. Bestiile își manifestară nemulțumirea văzînd că le scapă prada, ezitară și, în cele din urmă, o luară la goană. Bărbații

călare se apropiară de coliba pe care Ambre era cățărată, tot cu creanga în mînă.

Erau vreo duzină, îmbrăcați în armuri din metal ușor, cu reflexe violete; pe creasta coifului era arborat craniul unui animal de pădure. Purtau în bandulieră o suliță de vînătoare și la șold aveau o sabie. Caii erau puternici. Pe crupa unora dintre ei atîrna corpul unui animal ce semăna cu un cerb. Cel care trebuie să fie fost șeful, coborî din șa, imitat imediat de ceilalți care, în fața lui, puseră un genunchi în pămînt.

El înaintă spre Ambre și își scoase coiful pe care era înfipt un craniu de urs.

– O femeie! exclamă fata care, de uimire, își pierdu și creanga.

De sub coif se revărsă un păr blond și lung, iar fața femeii era luminată de doi ochi strălucitori și verzi.

– Numele meu este Kushumaï. Kushumaï-Vînătoarea.

Își întinse mîna spre Ambre ajutînd-o să-și părăsească refugiul atît de nesigur.

– Eu mă numesc Ambre. Ambre de Krakal...

Vînătoarea îi surîse și continuă, tot în limba ska:

– Ei bine, Ambre, fii bine-venită în temuta pădure Violetul Irtych!

Tînăra, față de care tovarășii săi dovedeau un mare respect, a luat-o pe Ambre pe calul ei. Au călărit mai bine de o oră în liniște. Ambre decise să rupă tăcerea. Prea multe întrebări o hărțuiau!

– Scuzați-mă, doamnă, dar... unde mergem?

– Spune-mi Kushumaï. Doar ți-a spus cum mă cheamă. Ai voie să-mi spui pe nume.

– Scuze, ăă, Kushumaï... atunci, unde mergem?

– La mine, în castelul meu din Gor.

Răspunsul lui Kushumaï era laconic. Asta o deranjă pe Ambre care continuă să pună întrebări.

– Tocmai erați la vînătoare cînd ați auzit monștrii lătrînd?

– Nimic nu ți se poate ascunde. Acești monștri, care se numesc Roukhs, nu sînt niciodată foarte discreți!

– Și acești... Roukhs de unde vin?

– Din orașe, unde sînt antrenați pentru lupte. Învingătorii sînt răsfățați, perdanții sînt uciși sau abandonați și nevoiți să trăiască în pădure.

– Vreți să spuneți că nu sînt sălbatici?

– Sînt niște biete animale inventate de magicieni fără scrupule. Poartă în ele nebunia omului, din cauza asta sînt atît de răi. Lumea sălbatică este dură, crudă uneori, dar nu este rea. Natura nu este nici bună, nici rea: există în afara noțiunilor de bine și de rău.

Ambre reflectă un moment la ceea ce tocmai spusese Kushumaï, apoi continuă:

– În fine, din fericire, ați trecut pe acolo. Dacă m-ați fi văzut alergînd, complet pierdută, prin luminiș!

– Dar te-am văzut, răspunse Kushumaï calmă.

Ambre rămase mută.

– M-ați... m-ați văzut? Atunci voi erați?

– De la început, încheie la rîndul el călăreața.

– De ce? De ce? bîigui Ambre.

– Pentru că voiam să vedem dacă vei avea îndrăzneala să te aperi, explică Vînătoarea izbucnind în rîs. Dacă ai fi renunțat, dacă te-ai fi lăsat copleșită de Roukhi, aceștia s-ar fi bucurat de o masă strașnică, și asta ar fi fost bine pentru ei. Numai că tu nu ai renunțat,

te-ai bătut, și mi-a făcut plăcere să te ajut; asta a fost bine pentru tine.

– E monstruos! se indignă Ambre.

– Ți-am spus, încheie Kushumaï cu o voce caldă, dar fermă: asemenea naturii, mama mea, sînt deasupra de bine și de rău.

Kushumaï-Vînătoarea încălecă în șa și, curînd, porni călare printre uriașii arbori.

25

Plaja

Romaric simți nisipul sub tălpi. La fel ca și Guillemot, Coralie și Ambre în același moment, holba ochii în întuneric.

Primul lucru pe care îl observă fu o plajă mărginită de-o parte și de alta de stînci. Al doilea lucru, o poartă pe trei sferturi îngropată în nisip, pe care marea o spăla din cînd în cînd. Al treilea lucru, că era singur. O serie de înjurături oscilînd între decent și grosolan urmau una după alta, în timp ce se plimba în lung și-n lat, nervos, pe plajă, pentru a se calma. De cînd s-a lăsat pe mîna inconștientului său văr, îi trecuse cheful de orice vrăjitorie! S-a înșelat, de la început, din Țara Ys: Guillemot nu era numai nebun, era și periculos.

Dintr-odată, băiatul auzi un zgomot la marginea plajei. El blestema în timp ce prietenii lui erau acolo, la cîteva sute de metri, îngrijorați pentru el și, sigur, căutîndu-l! Se simți ușurat. Fericit, se grăbi să meargă spre ei, în timp ce instinctul îi spunea să se ferească. Oare chiar o fi vorba despre amicii lui? Cine alții, dacă nu ei, s-ar fi putut plimba noaptea, pe o plajă din Lumea Incertă? Își ținu respirația. Răspunsul îi păru simplu: Gommonii...

Gommonii se puteau afla, la ora asta, pe malul mării, în Lumea Incertă, din moment ce... din moment ce aici

era locul unde trăiau! Romaric își înăbuși o nouă înjurătură. Se străduí cît putu să șteargă urmele pe care pașii lui le lăsau pe nisip și merse pe malul mării, stropind cît mai puțin, spre stîncile din cealaltă parte a plajei. Drumul i se păru interminabil.

În ciuda temerilor sale, a ajuns la zona stîncoasă fără necazuri. Verifică dacă nu era nimeni în jur, apoi găsi o ascunzătoare, o mică grotă săpată într-o stîncă uriașă. Își scoase pantofii, ciorapii și pantalonii uzi pînă la genunchi. Se întinse pe pămîntul uscat și se înfășură în haina călduroasă din Virdu.

Valurile loveau coasta ceva mai jos, se retrăgeau lăsînd în urmă spumă, apoi reveneau neîncetat. Zgomotul mării nu-l deranja pe băiat. Nu reușea totuși să adoarmă. Era prea zbuciumat. Gîndurile i se buluceau în cap, fugind de la părinți la unchiul Urien, de la Urien la Guillemot și de la Guillemot la prietenii lui. Nu reuși să ațipească decît spre dimineață și dormi iepurește, trezindu-se la fiecare val mai mare ce lovea la baza stîncilor.

Cînd se trezi, soarele era deja sus. Își pipăi hainele încă umede, strîmbîndu-se. Apoi mîncă ceva; proviziile lui erau puține și trebui să se mulțumească să rontăie ceva, dar îi era imposibil să înceapă o nouă zi cu stomacul gol. Mai ales după o asemenea noapte. Apoi inspectă împrejurimile înainte de a-și părăsi ascunzătoarea și de a porni pe plajă.

Se îndreptă spre Poarta pe jumătate îngropată în nisip. Inima îi bătu mai tare: acolo pe unde bîntuise ca să-și calmeze nervii, în ajun, alt fel de urme se făceau văzute pe nisip. Urmele astea, mari și adînci, nu erau urme de om.

– Sigur au fost Gommoni, murmură Romaric.

Scăpase cu bine! Povești groaznice circulau în legătură cu acești monștri și obiceiurile lor alimentare; nu ezitau să se hrănească oricînd cu oameni, dacă se ivea ocazia. Începu să tremure. Încă o dată, instinctul lui îl salvase.

„Romaric, bătrîne, nu e de stat pe-aici!"

Întorcînd spatele mării, se cățără pe dune și, cîteva zeci de minute mai tîrziu, în fața lui se întindea un lan de grîu.

Ceva mai departe, întîlni sub un copac doi țărani bătrîni. Tocmai se pregăteau să bea dintr-o ploscă, feriți de razele soarelui, și îl priveau insistent, fără a părea prea uimiți de prezența lui.

Romaric își trecu mîna prin păr să dea impresia unui băiat prezentabil și începu o conversație în ska. Înțelese imediat că se află în nordul orașului de preoți, Yénibohor. Un oraș pe care ar fi mai bine să-l evite, cîtă vreme era tînăr și sănătos, pentru că, povesteau ei, preoții se pricepeau la convertiri rapide și la sacrificii ușoare.

– Dar tu ar trebui să știi asta mai bine decît noi, nu-i așa, băiete?

Omul îi făcu cu ochiul tovarășului său.

– De ce ar trebui s-o știu? întrebă cu candoare Romaric.

– Oh! răspunse al doilea țăran zîmbind, nu este prima dată cînd un novice scapă din acest oraș infernal ca să-și găsească refugiul pe coaste.

– Noi înțelegem, dar n-o să spunem nimic, îl încurajă primul. De ce i-am ajuta pe blestemații de preoți cărora deja le plătim dijmă? se adresă el celuilalt.

– Nu avem de ce să le spunem ce se petrece, confirmă al doilea dînd din cap. Dimpotrivă. Iar ție, băiete, nimic nu ne împiedică să-ți dăm un sfat: întoarce-te pe coastă, aproape de mare, și așteaptă să treacă un vapor căruia să-i faci semn.

– Dar Gommonii? obiectă băiatul din Ys.

– Gommonii sînt de preferat oamenilor din Yénibohor, explică primul țăran. Și vei avea mai multe șanse să te salvezi pe mare decît pe uscat; preoții cu haine albe controlează peninsula.

Bărbații îi oferiră să bea vin îndoit cu apă din plosca lor și să mănînce puțină pîine. Romaric nu refuză. Mestecînd bucata enormă pe care i-au dat-o, hotărî să asculte sfaturile țăranilor.

Se pregătea să plece după ce le mulțumi, cînd își aminti de bijuteria pe care le-o arătase Thomas chiar înainte de a trece prin Poartă. Desenă simbolul în praf. Cei doi oameni se priviră.

– Este blazonul orașului Yâdigâr, care se găsește la sud de Deșertul Vorace. Nu are o bună reputație. De acolo vii?

– Nu, acolo mă gîndesc să mă duc... Hmm, se miră Romaric, pentru niște țărani găsesc că știți o mulțime de lucruri!

– Este o insultă sau un compliment? răspunseră cei doi rîzînd. Crezi că este necesar să fii idiot pentru a cultiva pămîntul sau pentru a te ocupa de animale?

– Nu, se bîlbîi băiatul, nu... Voiam doar să spun că păreți să fi călătorit foarte mult, asta este tot!

– Nu este întotdeauna nevoie să călătorești ca să te instruiești! îl ironiză primul țăran. E nevoie de puțină școală, de multe cărți.

– Și apoi de poveștile celor care călătoresc! hohoti cel de-al doilea.

Romaric îi salută și își reluă drumul spre plajă.

Reveni fără tragere de inimă înspre plajă, nisipul și stîncile. Locul era tot gol. Prudența îi dicta să se ascundă între stînci, dar tenacitatea nu era punctul lui forte și nici răbdarea nu era principala calitate! Își alungă plictiseala făcînd exerciții fizice și repetînd mișcările pe care le cunoștea din Quwatin, arta marțială folosită în Ys; apoi merse puțin pe plajă. Din depărtare, zări o bucată de pămînt ce ar fi putut fi o insulă și, deasupra, un munte fumegînd, care trebuie să fi fost un vulcan. Niciodată nu și-ar fi dorit să-și toace nervii pe plaja asta. Oare cît timp va trebui s-o facă? Nu avea provizii decît pentru încă două zile. Pe loc, luă o hotărîre: îi dădea doar două zile unui vapor pentru a-și face apariția! Dacă pierde această ocazie, își va încerca norocul mergînd pe uscat. Și la naiba cu preoții din Yénibohor! Prefera să-și vîndă scump pielea făcînd ceva, decît să și-o piardă prostește, fără să întreprindă nimic.

Se întoarse în grota unde își petrecuse noaptea și se puse să studieze serios harta Lumii Incerte, copiată la adăpostul altor stînci, în acele vremuri minunate cînd încă se afla în iubita lui Țară Ys, înconjurat de prieteni.

26

Tur de forță

Torțe aprinse erau agățate în inele de fier fixate în ziduri și luminau cu flacăra lor zugrăveala roșie ca sîngele a unei camere mari și rotunde. Gontrand înaintă cîțiva pași. Locul era sufocat de mobile încărcate cu cărți și cu hărți, iar pe mese se amestecau eprubete și retorte; unele erau încălzite de o lampă cu gaz, și lichidul pe care-l conțineau fierbea în clocote mari.

– Fiți bine-veniți la Gargamel, gîndi cu glas tare Gontrand plimbîndu-și privirea de jur împrejur.

În mijlocul camerei se înălța o Poartă asemănătoare celei care îl scosese din Țara Ys.

„În fața Porții am fost cinci, și eu mă aflu singur, de cealaltă parte", își spuse băiatul.

Își încrucișă brațele, apoi se scărpină pe bărbie cu mîna dreaptă, cu un aer perplex, așa cum făcea întotdeauna cînd reflecta adînc.

Un lucru era sigur; vraja lui Guillemot a funcționat, pentru că a trecut de Poartă. Dar se petrecuseră și cîteva lucruri nefirești, pentru că se afla complet singur de cealaltă parte.

Magia nu poate fi prea diferită de muzică: e suficient un decalaj de un singur semiton față de partitură și se cîntă o altă arie decît cea dorită. Sau, la fel, cînd

se interpretează o partitură într-o altă cheie decît cea indicată pe portativ...

Deci, fără îndoială, asta s-a întîmplat: fiecare a abordat aceeași piesă (Lumea Incertă) într-o cheie diferită (o Poartă diferită)! El nu era Vrăjitor, dar știa că ar trebui reparată greșeala acordînd instrumentele, astfel încît să se cînte aceeași arie. Într-un cuvînt, să se regăsească.

Se îndreptă spre ușa de metal ce se deschidea spre o scară în spirală. Dintr-odată se opri. Urechea lui antrenată auzi un zgomot ce venea de pe scară, un zgomot ce creștea. Nu exista nici un dubiu: cineva, nu, două persoane urcau treptele.

Fără să se sperie, Gontrand căută o altă ieșire. Privind în jur, în întuneric, sfîrși prin a distinge, în peretele situat la cealaltă extremitate a camerei, o fantă făcută la înălțimea unui om. Părea să comunice cu exteriorul, judecînd după flacăra unei torțe agățate în dreapta lui, ce tremura din pricina unui ușor curent de aer. Fără să piardă nici o clipă, se apropie. Fanta era suficient de largă pentru a se putea strecura prin ea. Trebuia s-o facă repede: pe scară, zgomotul pașilor se apropia din ce în ce mai mult. Se pomeni într-un pasaj ce semăna cu un tub, atît de strîmt, încît nu putea să înainteze decît tîrîndu-se. Reuși să se deplaseze ajutîndu-se de asperitățile pietrelor, pînă ajunse, în sfîrșit, afară.

Era noapte. Stelele scînteiau pe cer și o lună palidă lumina o grămadă de bolovani... la vreo douăzeci de metri mai jos! Și mai jos, valurile mării se loveau la capătul unei faleze. Cuprins de amețeală, cu inima bătînd, Gontrand închise ochii; Ambre sau Romaric ar fi trebuit să fie în locul lui. Cățărători pricepuți, ei n-ar fi știut ce înseamnă amețeala!

Respiră adînc de mai multe ori pentru a-și recăpăta calmul înainte de a deschide din nou ochii. Cum era inutil să încerce să se salveze luînd-o în jos, se afla în fața următoarei alternative: fie rămîne ascuns acolo, așteptînd ca vizitatorii, ai căror pași i-a auzit, să părăsească sala – ceea ce ar fi putut lua ceva timp –, fie o lua spre vîrful turnului. Frica de a înfrunta amețeala îl determină să se întoarcă. Făcu deci drumul în sens invers și, protejat de întunericul ce îl înconjura, privi cu atenție sala. Era cineva înăuntru! Văzu un bărbat care se agita în fața unei mese pe care erau așezate diferite instrumente folosite la experimente chimice. Cum erau cu spatele, Gontrand observă numai că era înalt și slab. La un moment dat, bărbatul întinse o eprubetă spre lumina unei torțe, pentru a-i examina conținutul; îi lipsea un deget de la mîna dreaptă.

Pe scară, un alt zgomot de pași era acum foarte aproape. Un zgomot puternic, atît de neliniștitor încît Gontrand, fără să mai aștepte, luă decizia să-și încerce norocul prin partea de sus a turnului. Ajunse la capătul pasajului cît putu de repede.

Apoi, așezîndu-se pe spate, începu să se tragă, cu brațele ținute în sus, căutînd cu mîinile ceva de care să se agațe. Se pomeni în gol, cu tot corpul lipit de peretele exterior. „Sînt nebun de-a binelea!", gemu el.

Niciodată nu-i fusese atît de frică.

Agățîndu-se cu mîinile, avînd grijă să nu privească în jos, reuși să se strecoare încet și sfîrși prin a ajunge în vîrful turnului. Se agăță de creneluri, apoi, epuizat, se lăsă să cadă pe podeaua din dale.

„Oare ce plăcere poate găsi Ambre în escaladare..." gîndi el scuturînd din cap.

Acum era nevoie ca prin orice metodă să părăsească acest turn blestemat!

Cîteva secunde îi trebuiră pentru a-și recăpăta suflul și a-și recupera ceva din forțe. Pășind pe vîrfuri, inspectă platforma pe care tocmai aterizase. Singura ieșire vizibilă era capătul unei scări ce se cufunda în clădire. Dar nu intenționa s-o folosească, pentru că de acolo, ar fi jurat, provenea zgomotul de pași pe care îl auzise. Strîmbîndu-se, se aplecă peste creneluri și descoperi ceea ce căuta: o succesiune de grinzi fixate în ziduri, ce coborau în spirală pînă la baza turnului. Folosite, fără îndoială, în timpul construirii lui. Înarmîndu-se cu o doză mare de curaj, Gontrand puse piciorul pe prima dintre grinzi, ținîndu-se cum putea mai bine de perete.

Coborîrea i se păru fără sfîrșit, cu atît mai mult cu cît trebuia să se oprească des pentru a-și șterge cu mîneca sudoarea ce îi intra în ochi. Și acest tremurat din tot corpul, ce luă sfîrșit doar cînd puse piciorul pe pămînt...

În fața lui, o cărăruie ce se strecura printre bucățile mari de stîncă. O luă la fugă. Traversă ruinele a ceea ce fusese cîndva un sat fortificat: case părăsite, ziduri năruite. Alergă pînă i se tăie răsuflarea. În fine, cînd se simți în siguranță, se opri. Aranjîndu-și pe umeri haina din Virdu, se întoarse. Privi turnul ce se înălța spre cer, sumbru și înspăimîntător. Tremurînd, își reluă drumul.

27

False magii

Guillemot ajunse la poalele zidurilor orașului, ziduri pe care soarele apunînd le scălda într-o intensă lumină aurie. Ferghână era așezat în apropierea Mării Furtunilor și a Deșertului Vorace. Pentru populația care trăia acolo, era principalul centru comercial. Fost loc de oprire pe Drumul Lemnului, pe care se transportau, într-o perioadă mai fericită, bogățiile naturale din Violetul Irtych spre orașele din Sudul bogat, orașul își datora astăzi opulența pieților sale, care atrăgeau oameni din toată Lumea Incertă, și taxelor percepute de la cei care veneau pentru afaceri.

Ucenicul Vrăjitor ajunse, ascuns sub haina de Omuleț din Virdu, în fața uneia dintre porțile monumentale ale orașului-cetate. Pentru a putea intra trebuia să plătească o taxă de trecere – un smarald și două safire – unei gărzi ca un monstru, o încrucișare, fără nici o îndoială, între un Ork și o ființă umană.

Guillemot hoinări un timp pe străzile încîlcite peste care pluteau mirosuri puternice de tocană, leșie și urină. Se minună de mărfurile lucitoare etalate în fața dughenelor, de spectacolul dat de jongleri și de înghițitorii de flăcări care însuflețeau fiece străduță. Intră și mai adînc în oraș, ascuns sub haina lui cenușie, și întîlni cîțiva

Orki și alte creaturi stranii; totuși, marea majoritate a populației era alcătuită din oameni.

Pașii îl duseră pînă într-o piață largă, în care fojgăia o gloată zgomotoasă. Plăti cu o mică piatră prețioasă pentru a mînca la o masă jegoasă dintr-o dugheană improvizată. Masa era pusă într-un cort instalat în grabă între un dresor de urși și un șarlatan care făcea reclamă unui unguent miraculos. Mușcă dintr-o imensă pulpă de Batachul – un fel de fazan mare care trăia pe Colinele Mișcătoare – umplut cu Kutis, ciuperci piperate din munții din Virdu. Găsi umplutura teribil de condimentată și, pentru a mai stinge arsura, bău cîteva înghițituri de Sharap, un vin dulce din Insulele din Mijloc. Decise cu înțelepciune să-și încheie masa cu un Palaur, un măr roșu și dulce provenind din Estul Incert.

În sfîrșit sătul, se ridică și își continuă explorările.

Ceva mai departe, un grup de copii se îngrămădeau în fața unei căruțe în care era un om îmbrăcat extravagant: purta o robă lungă, albastră, plină de stele și pe cap avea o pălărie imensă, ascuțită.

– ... Și acum, eu, Gordogh Magnificul, cel mai mare magician pe care l-a cunoscut vreodată Lumea Incertă, voi face să dispară această minge!

Omul își mișcă mîna cu o viteză surprinzătoare, și mingea pe care o ținea dispăru. Copiii scoaseră un „Ohhhhh!" de stupefacție. „Un prestidigitator!" își spuse Guillemot amuzat. Omul era abil. Făcu să dispară mai multe obiecte, care își făcură apariția după sau din urechea vreunui spectator neîncrezător. Apoi, ridicînd mîinile în semn că dorește liniște, anunță:

– În clipa asta, Marele Magician Gordogh îl va face să dispară pe unul dintre voi...

Își căută victima din ochi printre copiii care întorceau privirea și încercau să se facă mici, cît mai mici posibil. Se opri asupra lui Guillemot.

– Tu, Omulețule din Virdu! Vino, vino lîngă mine în căruță!

Împins de ceilalți, ușurați de a fi scăpat să fie pradă magicianului, Guillemot se trezi în fața lui Gordogh. Acesta îl obligă să se dea cu un pas mai la stînga. Apoi, cu un aer mulțumit, se adresă publicului:

– Cu ajutorul Craniului ancestral, posed Forța atotputernică! Am puterea să te fac să dispari! Dispari!... Agitîndu-și mantia în așa fel încît să-l ascundă de ochii celorlalți, trecu în fața lui Guillemot și apăsă în același timp cu piciorul un buton. Guillemot auzi un „clic", apoi trapa pe care se găsea se deschise, și el căzu sub căruța acoperită cu o prelată. Se simți prins între doi indivizi.

– Haide, Omulețule, ne dai pietrele prețioase și haina sau îți iei adio de la viață!

Guillemot se zbătu puțin, dar în zadar. Chemă Grafemele în ajutor. Acestea avură nevoie de ceva timp pînă să apară și, atunci cînd Ucenicul îl chemară pe Thursaz, Muntele, veni în locul lui Isaz, Strălucitorul. Toate semnele tremurau, așa că Guillemot le recunoștea foarte greu. Totuși, nu avea timp să se gîndească la acest mister; deși ar fi preferat să invoce Grafemul Apărării, murmură, chiar cînd era pe cale să fie ridicat de agresori, numele Grafemului Imobilizării și al Autoapărării:

– Isaaaaz...

Simți că strînsoarea mîinilor agresorilor cedează imediat. Se strecură afară din haina din Virdu în care era legat... Cei doi tovarăși ai falsului magician erau întinși la pămînt, drepți ca niște statui și complet înțepeniți! Guillemot tremura. Deasupra, Gordogh continua să

amuze lumea cu șmecheriile lui menite, fără îndoială, să lase timp complicilor pentru a-și face treaba. Guillemot se tîrî pînă în spatele căruței și dispăru luînd-o la fugă pe străduțele din Ferghânâ.

Se întîmpla ceva cu magia lui! Pentru Trecere, de acord, își putea explica: uitase un Grafem din Galdr. Fusese o tîmpenie, n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată și, din cauza acestei greșeli, prietenii lui se aflau într-o situație delicată; dar știa de ce se întîmplase! Avea o explicație! În schimb nu avea nici o explicație pentru Grafemele pe care le-a invocat și care au venit pe dos; poate se întîmplă uneori din cauza oboselii sau a lipsei de concentrare. Dar n-a reușit nici să le stabilizeze, așa cum se întîmpla pînă acum! Și de ce îi venea greu să le recunoască? Toate erau deformate! Bine, l-a chemat pe Thursaz; acesta a refuzat să-și facă apariția, și în locul lui a venit Isaz. De ce? De acord, nu este pentru prima dată cînd Grafemele acționează independent de el. Dar acolo cum de au fost înțepeniți indivizii ăia? Isaz ar fi trebuit să acționeze asupra lui, nu asupra lor! Prin ce mister? Oh... Își aminti dintr-odată! Maestrul Qadehar l-a prevenit că Grafemele nu se comportă în Lumea Incertă la fel ca în Țara Ys! Da, dar atunci cum le poate controla aici?

Guillemot mai reflectă un timp la nereușita lui și își promise, în lipsa unui răspuns limpede, să evite folosirea magiei în Lumea Incertă.

Apoi se concentră asupra firmelor dughenelor ce dădeau în stradă.

Nu trecu mult pînă să găsească ceea ce căuta: pe o străduță, mai retras, un mic magazin de bijuterii

rămăsese deschis și era luminat de o lampă cu ulei, ce își arunca razele pe podea. Împinse ușa.

În fundul magazinului, la o masă, era așezat un bărbat, cu ochelarii pe nas, în fața unui vas în care se aflau ceasuri demontate. Era un bătrîn. Pe jos, chiar pe pămînt, stătea un tînăr care îi dădea instrumentele de care avea nevoie.

– Ce dorești? îl întrebă bătrînul pe un ton aspru.

– Aș vrea să știu proveniența acestei bijuterii, răspunse Guillemot, tot în limba ska, pe care o folosea și bărbatul, întinzîndu-i obiectul de argint pe care i-l încredințase Thomas în momentul în care se pregătea să treacă prin Poartă.

Bijutierul luă medalionul, îl suci și-l răsuci între degete.

– Nu cunosc. Acum du-te. Vreau să închid. Apoi se întoarse spre ajutorul lui. Kyle, însoțește Omulețul pînă la ușă și răsucește cheia de două ori.

Băiatul se ridică. Trebuie să fi avut aceeași vîrstă cu Guillemot. Era subțire, puternic, cu privirea albastră hotărîtă, cu păr închis la culoare și pielea arsă de soare. Picioarele goale îi erau legate cu un lanț gros, ce îl făcea să sufere și să meargă greu. Îl conduse pe Guillemot la ușă, așa cum îi ceruse bijutierul. Dar, în momentul în care se pregătea să iasă, îi șopti:

– Peste o oră. La canal, pe cealaltă parte a străzii... Te aștept.

Apoi ușa se închise, și Guillemot auzi un zgomot de cheie ce se răsucește în broască. Lumina se stinse aproape imediat, lăsîndu-l în întuneric.

28

Romaric se aruncă în apă

– Wal... aș vrea să-ți spun ceva.

Coralie se apropie de tatăl lui Matsi, care întoarse spre fată o față binevoitoare.

– În legătură cu bijuteriile pe care le port. În realitate, le-am găsit în cortul cu obiecte. Nu sînt ale mele. Aș vrea să le dau înapoi.

Scoase pietrele albastre, colierul de aur și brățara de argint și i le întinse bărbatului care nu făcu nici un gest să le ia.

– Ia-le, Wal. Mă simt ușurată! Ai fost atît de bun cu mine de la început. Mă simt vinovată că puțin... te-am furat.

Roși pronunțînd ultimul cuvînt. Paznicul obiectelor izbucni în rîs.

– Păstrează bijuteriile, fetițo. Stau mult mai bine la tine decît în cort! De altfel, numai eu și cu tine știm ce obiecte există acolo. Și chiar nu este cazul, cine ți le-a cerut? Eu nu împiedic pe nimeni să vină și să ia din cort, dar nu vine nimeni niciodată.

Coralie îl privi pe Wal drept în ochii lui aproape albi și văzu că nu glumește. Îi surîse și își puse la loc bijuteriile. Bărbatul o bătu pe braț, ca și cum ar fi vrut să spună că este în regulă și că nu va mai reveni asupra

subiectului. Imediat apăru Matsi, care se îndreptă spre tatăl ei.

– Coasta! Coasta! Acolo o să mă părăsească, vai, acolo?

Fetița plîngea cu lacrimi fierbinți.

– O dată am avut și eu o prietenă, o prietenă numai a mea!

Coralie observă surprinsă cum caravana de plute se apropia de mal. O plajă lungă se întindea sub ochii ei, presărată ici-colo de stînci. Wal își consolă fiica.

– Nu, Matsi, nu acolo. Debarcăm mai la sud. Coasta asta este plină de Gommoni și pămîntul pe care îl vezi în spate este al preoților de Yénibohor, cu care Poporul Mării nu întreține relații prea bune.

– De ce? întrebă Coralie, în timp ce Matsi țopăia de bucurie în jurul ei.

– Nu de mult, pe vremea cînd încă schimbam peștele nostru pe grîul lor, copiii dispăreau în timpul popasurilor. Asta ține de trecut, dar noi nu uităm. Și supărările noastre sînt la fel ca prieteniile: rezistente!

Wal se arăta astăzi neobișnuit de vorbăreț.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre poporul tău, Wal, sări Coralie profitînd de ocazia ivită.

– Pentru că nu este nimic de spus, fata mea. Mă rog, nimic care să difere de istoria tuturor popoarelor și a tuturor oamenilor; ne naștem, trăim și murim!

– Dar plutele, viața petrecută în întregime pe apă?

– A trecut multă vreme, continuă Wal, de cînd Poporul Mării trăia pe uscat, răspîndit pe coastele Mării Meduzelor de Foc. Eram numeroși și trăiam din pescuit și din vînzarea covoarelor de alge pe care le țeseam. Se poate spune că eram fericiți! Într-o zi, ca din senin, și-au făcut apariția Gommonii. Poate trimiși de un zeu rău

care nu iubea poporul nostru. Ne-am luptat cu acești monștri pentru a obține controlul coastelor. Ei sînt feroce, puternici și cruzi. Aveam puține șanse să învingem! Poporul meu a fost decimat.

Coralie păli și își mușcă buzele. Confreria și Guilda fuseseră cele care, la sfîrșitul Evului Mediu, îi capturaseră pe Gommoni pe plajele din Ys și îi alungaseră în Lumea Incertă, ca să scape de ei! Wal interpretă greșit tulburarea fetei.

– Da, a fost îngrozitor... Astfel că șefii satelor s-au adunat într-o zi pentru a discuta viitorul poporului nostru. Nu era cu putință să ne retragem în interiorul țării din cauza popoarelor războinice care ocupau zona. Dar am văzut că Gommonilor nu le face plăcere, deși sînt buni înotători, să se avînte în valuri din cauza bancurilor de Meduze de Foc ce mișună în marea noastră. Destinul ni se impunea de la sine: în Marea Meduzelor de Foc ne vom găsi salvarea! Deci fiecare sat a construit și amenajat plute imense. Pînă cînd le-au unit și le-au pus pe apă nici nu știau de existența mării! Încă nu se vorbea de Triburi, ci de Sate: ei bine, nu erau mai puțin de trei sute de Sate pe valuri și, pe plute, mii de săteni care nu știau încă nimic despre navigație! Astăzi, nu sîntem mai mulți de cîteva sute, repartizați în treizeci de Triburi. Ceilalți nu au supraviețuit furtunilor, monștrilor marini sau chemării pămîntului unde nu-i așteptau decît nenorociri...

Coralie rămase tăcută, îngrozitor de stînjenită. Dar, pentru nimic în lume, nu i-ar fi mărturisit lui Wal că poporul ei era, chiar dacă fără voie, la originea nenorocirilor alor săi...

– Nu e nevoie să spui nimic, fata mea. Te-am prevenit adineauri: un popor este la fel de muritor ca un om! Important este ca și unul, și celălalt să trăiască bine.

Uită-te la noi: ți se pare că sîntem de plîns? Nu! Nu suferim de foame niciodată, nici de frig și, mai ales, sîntem liberi ca briza mării, adică Bohik, ce plutește veșnic deasupra valurilor!

Coralie, emoționată, îi surîse recunoscătoare lui Wal, care o mîngîie pe obraz cu un gest părintesc.

Conversația încetă, căci Matsi, sătulă să aștepte, o luă pe fată de mînă și o trase la joacă.

Romaric ieși din grota în care se aciuase timp de două zile. Era amiază și soarele ardea cu putere. Își terminase proviziile și rezerva de apă. Și nici un vapor nu-și făcuse încă apariția în larg! Se va ține de planul lui: va părăsi plaja și va pleca să-și încerce norocul pe uscat.

Străbătu marea cu privirea. La stînga, în depărtare, i se păru că zărește o uriașă pată întunecată pe care valurile o legănau. Să fie o iluzie optică? Nu vedea prea bine, și strînse ochii din cauza strălucirii razelor de soare ce se reflectau în apă.

Apoi atenția îi fu atrasă de un obiect mai mare, la dreapta lui. Fără îndoială că erau trunchiuri de copaci în derivă sau poate epava unui vapor care naufragiase. Nu, erau plute, era sigur de asta! Băiatul părăsi stîncile și alergă spre plajă strigînd și agitînd mîinile. Se opri însă: nimeni de pe plute nu putea să-l vadă.

Spre deosebire de cei trei Gommoni care se îndreptau spre el, atrași de strigăte.

Băiatul ezită. Să se întoarcă la stînci nu i-ar fi folosit la nimic. Ar fi putut să fugă spre landă, dacă Gommonii nu i-ar fi tăiat drumul printr-o mișcare de încercuire. Nu-i rămînea decît o soluție, și aceea nesigură, pentru că monștrii erau excelenți înotători; să încerce să ajungă la plutele ce treceau în acel moment în larg! Fără să se

gîndească prea mult, începu să alerge și plonjă în mare. După ce trecu de zona cu valuri, începu să înoate energic, îndepărtîndu-se repede de mal. Bătea cu putere din picioare, urmărit de mîna mare a unui Gommon, care se îndrepta spre glezna lui și curînd avea să-l tragă la fund. Dar, cînd se întoarse, îi văzu pe cei trei Gommoni rămași pe plajă, nemișcați. Romaric simți o uriașă ușurare și încetini puțin ritmul. O luă la dreapta în direcția plutelor, fără să știe că imensa pată întunecată pe care o observase mai devreme se apropia periculos de el.

– Privește, acolo! strigă Matsi prinzînd-o de mînă pe prietena ei.

– Ce, ce s-a întîmplat? răspunse Coralie pe care soarele o orbea și o împiedica să vadă clar.

– Sînt Gommoni pe plajă. Îi vezi?

– Da, așa este, îi văd! Cît sînt de urîți! La noi se uită așa?

– Cred, mai degrabă, că se uită la băiatul care înoată spre noi. Sau poate spre Meduzele de Foc care vor să-l prindă.

– Un băiat? Unde asta, unde, Matsi?

– Acolo, arătă fetița cu degetul.

În cele din urmă, Coralie îl observă pe înotător și înțepeni. Nu era cu putință! Ba da, era.

– Oh, vai, vai! gemu fata mușcîndu-și mîinile. Este îngrozitor! Romaric...

– Îl cunoști? se miră Matsi.

– Da, bineînțeles, este Romaric! Este prietenul meu!

– Ei bine, prietenul tău o să moară, o anunță calm fetița.

Cînd Romaric o observă, pata întunecată era foarte aproape de el. Începu să înoate repede în direcția plutei,

care nu era la distanță mai mare de cîțiva metri, aruncînd priviri îngrijorate spre Arzătoare; corpul lor se umfla și se dezumfla rapid și filamentele translucide, de la capătul tentaculelor, fremătau sub efectul excitației.

– O să fie prins înainte să ajungă la plută. Ar trebui ca... Nu, n-o să îndrăznesc niciodată! murmură Coralie.

Închise ochii și se imagină plonjînd într-un uriaș borcan cu jeleu de afine. Tremură de silă. Nimic de făcut: n-ar fi putut...

Romaric scoase un strigăt gîtuit, ce o atinse pe Coralie ca o undă de curent electric și spulberă toate ezitările ei.

Împinsă de o inspirație de moment, se îndreptă spre bord.

– Ce faci? se neliniști Matsi.

– Vreau să demonstrez, o dată în plus, răspunse Coralie cu o voce egală și cu un zîmbet forțat, că băieții, hotărît lucru, nu se pot descurca fără fete.

Apoi plonjă, sub privirea stupefiată a fetiței.

Contactul cu apa o învioră și îi dădu curaj. Din cîteva mișcări de brațe își întîlni prietenul care dădea vădite semne de oboseală. Cînd a o văzu venind spre el, înghiți o gură de apă de surpriză și își pierdu răsuflarea. Coralie își trecu brațul pe sub bărbia lui și îl ajută să-și recapete suflul. În spatele lor, Meduzele de Foc pluteau la mai puțin de un metru, în masă compactă. „Nu trebuie să le privesc, nu trebuie să le privesc", murmură fata în gînd, tremurînd și întorcînd capul. Apoi i se adresă lui Romaric, care era extenuat:

– Ține-te după mine și fă exact ce fac și eu!

– Dar cum? Ce... ce este...?

– Mai tîrziu. Nu este timp. Ești gata?

Romaric aprobă. Ea luă o gură mare de aer și plonjă. El se grăbi s-o imite. Înotară pe sub apă atît cît rezistară, în direcția plutei. Cînd au ieșit la suprafață pentru a lua o gură de aer, au văzut că Arzătoarele, derutate de dispariția lor bruscă, nu mai înaintaseră.

– Funcționează! exclamă încîntată Coralie. Hai, Romaric, încă un efort!

Ea plonjă din nou, mulțumindu-i în gînd lui Matsi pentru sfaturile foarte precise.

Cîteva minute mai tîrziu, brațele puternice ale bărbaților din al Șaselea Trib îi traseră pe amîndoi la adăpost de Arzătoarele mării.

29

Un uriaș meloman

Gontrand se îndrepta spre sud. La fel ca prietenii lui, profită de prima oprire pentru a se cufunda în studiul aprofundat al hărții Lumii Incerte, copiată la Ys, pe colina de lîngă Porți. Turnul de unde scăpase punîndu-și viața în pericol era chiar cel din Djaghataël, a cărui schiță părea că sfidează șarpele de mare reprezentat în Oceanul Imens. Firește, Gontrand hotărî să urmeze pista oferită de bijuteria lui Thomas – singurul indiciu pe care îl aveau cu toții – și, sperînd că va întîlni pe cineva care să-i arate drumul, decise că era mai bine să se îndrepte spre Virdu, orașul de unde erau hainele pe care le purtau toți cinci.

Drumul trecu printr-un prim sat. Băiatul încercă să obțină de la puținii localnici pe care îi întîlni informații despre bijuterie, desenînd-o în praful de pe drum. Toți scuturau din cap transmițîndu-i că nu văzuseră niciodată ceva asemănător.

Același rezultat obținu și în al doilea sat, în care ajunse pe înserat. Oamenii scunzi, roșcați și cu pielea ca laptele nu erau prea vorbăreți, ceea ce nu îl ajuta prea mult. Își petrecu noaptea ghemuit în landă, lîngă o căpiță de fîn, după ce dădu iama în ultimele provizii.

Șansa îi surîse mai mult în al treilea sat, mai mare decît celelalte două, unde se opri dimineața. Intenția lui

era să-și umple sacul cu de-ale gurii, văzînd că locuitorii din împrejurimi nu erau foarte ospitalieri. Reuși să negocieze în ska prețul cîtorva mere ce ar fi ținut tovărășie în traista lui unui cîrnat gros și unei felii de pîine, cînd atenția îi fu atrasă de ușa deschisă a unui atelier de fabricat de viori. Abandonă fără să mai aștepte piatra prețioasă pe care i-o ceruse vînzătorul și se grăbi într-acolo. Era o adevărată peșteră cu comori! Pe pereți atîrnau viole, harpe și mandoline de toate felurile, de toate formele și de toate culorile.

Artizanul ridică ochii, își privi o clipă vizitatorul, apoi își văzu de treabă.

– Vrei să cumperi ceva?

Gontrand tresări. Bărbatul, înalt și blond, nu avea fizicul celor din regiune, caracterizați printr-o chică roșie și un trup îndesat. Era cu siguranță un străin, ținînd, din motive obscure, un magazin în acest sat uitat de lume.

– Ei... adică, răspunse băiatul ascuns sub haina lui din Virdu, să zicem că mai mult aș privi...

Lutierul zîmbi amuzat.

– De cînd Omuleții din Virdu se interesează de muzică?

– Și de cînd țăranii din zonă fabrică acest gen de instrumente? răspunse pe loc Gontrand, chiar înainte de a-și mușca buzele.

Omul începu să rîdă. Gontrand ezită, apoi îl imită. Își dădu jos gluga și se apropie de el.

– Aveți dreptate, nu sînt din Virdu. Dar nici dumneavoastră nu păreți a fi de pe-aici.

Omul i-o tăie cu un gest.

– Fiecare cu secretele lui, băiete! Mai bine mi-ai spune ce pot să fac pentru tine!

Gontrand luă o daltă și zgîrie pe marginea unei planșete de desen profilul bijuteriei lui Thomas: un soi de leu înconjurat de flăcări.

– Caut un loc unde s-ar putea purta această bijuterie.

Lutierul reflectă.

– Cred că desenul reprezintă blazonul orașului Yâdigâr. Este un oraș din sud-est, la capătul Deșertului Vorace. Am călătorit mult înainte de a mă stabili aici, dar n-am fost niciodată acolo. Știu totuși din auzite că este plin de brute și de hoți. Chiar vrei să te duci acolo, băiete?

– Da, suspină Gontrand. Am acolo prieteni care, cu siguranță, mă așteaptă.

– Ei bine, drum bun. Înainte, eu te sfătuiesc să te rogi la zeii tăi: vei avea nevoie.

Omul îl salută și se întoarse la munca lui.

– Stați, rosti băiatul, care, pe picior de plecare, rămase blocat în fața unei superbe chitare. Cît face minunea asta?

Gontrand își reluă drumul cu traista plină și cu noul instrument muzical pus în bandulieră. Din cînd în cînd se oprea, mîngîia pîntecul umflat al chitarei și ciupea cîteva coarde. Îl costase toate pietrele prețioase pe care i le dăduse Guillemot, dar nu regreta nimic. Oricînd ar fi putut să își cîștige pîinea cîntînd la chitară și cu vocea! Cu condiția să întîlnească un alt public decît cel format din țărani morocănoși.

Dorința i se îndeplini chiar în seara aceea. O luase spre sud-est, și noul drum pe care apucase părea mai umblat. Întîlni la căderea serii o tabără care era formată din vreo treizeci de căruțe goale, așezate în cerc pentru

a asigura protecție împotriva eventualelor atacuri ale tîlharilor.

Vînzătorii erau din Ferghânâ, un oraș comercial din est; își vînduseră marfa la Virdu și se întorceau cu buzunarele pline de pietre prețioase. Din acest motiv, cum era obiceiul în Lumea Incertă, care nu degeaba purta acest nume, făcuseră apel la mercenari ca să-i apere. Niște hibrizi, o încrucișare între oameni și Orki, care purtau pe trupuri și pe față semnele originii lor monstruoase.

Mercenarii încercară să-l alunge pe Gontrand în momentul cînd se apropie prezentîndu-se drept menestrel, cîntînd la chitară din sat în sat pentru a-și cîștiga existența. Cum vînzătorii insistară să-l aibă lîngă ei la focul de tabără, l-au cercetat cu un aer bănuitor și nu l-au scăpat din ochi.

Gontrand încercă să-și păstreze calmul, dar nu se putu împiedica să nu tresară cînd enormele mîini cu gheare se plimbară pe corpul lui. Își recăpătă imediat controlul, lîngă focul unde îl așteptau negustorii îmbrăcați în haine scumpe, care se adunaseră să petreacă o seară mai puțin monotonă decît altele. Cîntă în ska cîntecele hazlii compuse de el, ce îi făcură să rîdă cu lacrimi pe vînzătorii din Ferghânâ, și cîteva arii triste din Ys, ce îi determinară să devină melancolici.

Se făcuse tîrziu. Bărbații din Ferghânâ plecară unul cîte unul să se culce în căruțele lor. Curînd, Gontrand rămase singur lîngă foc.

– N-am mai auzit niciodată aceste melodii. De unde vii, tinere menestrel?

Era un mercenar care, așezat ceva mai retras, i se adresă lui Gontrand. Uriaș, probabil că-și depășea cu un

cap tovarășii cînd stătea în picioare, iar umerii îi erau cît roata carului de care se sprijinea. Nu era un hibrid. Era un uriaș, în genul lui Urien de Troïl.

– Eu... de... de fapt, bîlbîi Gontrand, le inventez!

– Ai talent. De ce te risipești pe drumuri, unde, de altfel, îți riști și viața? Uriașul se ridică și se apropie. Se deplasa cu o suplețe și o rapiditate care, după corpolența sa, nu putea fi ghicită. Nu vrei să răspunzi?

Avea o voce cavernoasă, gravă și profundă. Ochii lui cenușii nu erau răi, fața cu trăsături cioplite în piatră era plină de cicatrice. Țeasta rasă era tatuată cu dragoni. Trunchiul și brațele erau și ele acoperite de cicatrice.

– Pentru un menestrel nu există școală mai bună decît drumul și nici plăcere mai mare decît sa fii propriul stăpîn și să dormi sub cerul liber, minți Gontrand, care era scufundat în contemplarea flăcărilor.

– Răspuns de poet, murmură uriașul. Îmi placi, puștiule! La mine, în stepele din Nordul Incert, muzica este iubită. Cea a vîntului ce se strecoară printre mesteceni, cea a goanei cailor care galopează pînă își pierd respirația, cea a apei ce lovește pînza corturilor noastre... Ne place și muzicalitatea cuvintelor pe care le spun bătrînii înțelepții, copiii care scornesc, femeile care iubesc...

Rămase tăcut pentru un moment. Gontrand era liniștit. Instinctiv, simți dorința să îi facă mărturisiri acestui uriaș al cărui suflet părea atît de luminos.

– Numele meu este Gontrand. Gontrand de Grum.

– Iar eu sînt Tofann!

Uriașul zîmbi dezvelindu-și dinții de carnasier.

– Unde te duci, Gontrand?

– Merg la Yâdigâr să-mi întîlnesc prietenii.

– Ia te uită, tot acolo merg și eu. Imediat ce ajung la Ferghânâ îmi părăsesc stăpînii și mă îndrept spre orașul de foc. Se spune că seniorul Thunku își plătește generos oamenii care îl slujesc și că oferă șansa unor adevărate bătălii! Să mergem împreună, menestrelule: tu o să-mi cînți, iar eu voi alunga pericolele.

Își strînseră mîinile pentru a consfinți înțelegerea. Cu degetele zdrobite de cele ale uriașului, Gontrand regretă pumnul unchiului Urien, blînd prin comparație.

30

Kushumaï-Vînătoarea

Castelul din Gor – în realitate mai mult un fort rudimentar decît un castel –, unde Kushumaï a dus-o pe Ambre la capătul unei lungi cavalcade, își înălța crenelurile ascuțite pe o ridicătură de pămînt, artificial ridicată, așezată în mijlocul unui luminiș. Un pîrîu fusese strămutat și umplea șanțul adînc ce înconjura castelul înainte de a se întoarce la matcă. Un pod glisant, folosit ca acces spre poarta principală a castelului, permitea intrarea într-o curte spațioasă. De-a lungul ei, erau trei clădiri: una găzduia grajdurile, celelalte două, dormitoarele, bucătăria și o mare sală în care locuiau cam douăzeci de bărbați, care formau garnizoana castelului. Rondul se făcea pe acoperișul construcțiilor. În mijlocul curții, un turn pătrat, acoperit cu un acoperiș simplu de șindrilă, se înălța pe trei niveluri.

Aici totul era făcut din lemn.

– N-am pus să fie construit castelul pentru a mă apăra de oameni, i-a explicat Kushumaï lui Ambre, la sosire. Asta o face pădurea pentru mine! Castelul mă apără pur și simplu de animalele prea curioase sau prea înfometate.

Oamenii lui Kushumaï aflați în castel se ocupară de animale după ce își manifestară bucuria de a-și revedea șeful. Tînăra femeie și Ambre s-au îndreptat direct spre

turnul pe care Vînătoarea îl ocupa singură. Parterul servea drept depozit și loc de păstrare a rezervelor; în centru, un puț oferea apă proaspătă în permanență. La primul etaj, dulapuri cu lenjerie, un pat mare, două fotolii impunătoare și un dulap plin cu piese de armament decorau o cameră încălzită de un șemineu făcut din plăci din metal negru, groase, susținute de pietre. Peste tot erau întinse blănuri.

– Ultimul etaj este rezervat numai pentru mine, o preveni Kushumaï. Nimeni n-a intrat și nu va intra acolo niciodată.

– Un vînător veni să aprindă lumînările aflate într-un mare candelabru, în mijlocul camerei. Își schimbase armura cu haine din piele mai confortabile și înlocuise sabia cu un pumnal.

Kushumaï ceru să li se servească cina în camera aceea, și omul dispăru după ce primi indicațiile.

– E o întîmplare că mănînc aici, îi mărturisi tînăra lui Ambre, care, mirată de tot ce descoperea, prefera să tacă și să asculte. De obicei, mănînc cu oamenii mei. Le place să fim împreună.

Kushumaï îi povesti invitatei sale cum a ajuns în Violetul Irtych, forțată, vînată de călugării inchizitori ai cultului lui Yénibohor, pe care i-a sfidat practicînd ritualuri interzise pe teritoriul lor, dansînd, într-o noapte cu lună plină, pe acoperișul unuia dintre temple.

– E ciudat cum, uneori, îi mărturisi gazda ei, bărbații se tem de femei.

Pădurea a ascuns-o, a găzduit-o și a hrănit-o pe vrăjitoare.

Aceasta mărturisi apoi că și alte ființe trăiau la adăpostul pădurii: eremiți, bandiți fugari, magi falși urmăriți de adevărații magicieni... Ea știuse să-i cucerească și să-i

convingă de faptul că numai împreună vor reuși să suporte greutățile destinului lor. Aceștia erau oamenii pe care Ambre îi întîlnise în luminișul de la Roukhs și la castel. Ei schimbau blănuri pe arme și pe metal. Pentru restul se mulțumeau cu dărnicia pădurii. Și acești oameni o aleseseră regină, pe ea, pe Kushumaï-Vînătoarea! Regina pădurii din Violetul Irtych...

Ambre visa, lungită pe burtă, încălzită de o blană de Ohts – o specie de urs gigant –, cu bărbia sprijinită în palme și privind în gol. Era o poveste, una adevărată! Încerca un sentiment de admirație și de invidie pentru gazda ei care tăia, pe o farfurie fumegîndă ce le fusese adusă, bucăți de carne friptă.

– Ia, n-o să te las să mori de foame, îi spuse Kushumaï, întinzîndu-i o bucată înfiptă în vîrful cuțitului.

Ambre o luă, se fripse la degete, dar mîncă tot, cu poftă. Cînd sfîrșiră, Vînătoarea îi aduse o cuvertură groasă.

– Destul cu emoțiile pentru astăzi, declară gazda stingînd lumînările. Este timpul pentru odihnă! Noapte bună!

Ambre voi să protesteze și luptă o clipă cu somnul. Dar era atît de obosită, încît, cîteva minute mai tîrziu, dormea.

– Mai vorbește-mi despre prietenii tăi, îi ceru Kushumaï fetei din Ys în timp ce mergeau prin luminișul ce înconjura castelul, în căutare de ciuperci roz.

În ajun, în timp ce călăreau, Ambre se apucase să-i povestească viața ei. Fără să spună totuși ceva despre Țara Ys. Astfel, a povestit multă vreme despre mica ei gașcă, precum și despre unele dintre aventurile lor. S-a întrebat apoi, ceva mai tîrziu, dacă a făcut bine și dacă

n-ar fi trebuit să fie mai prudentă. Dar Kushumaï a ascultat-o, dacă nu cu interes, măcar n-a întrerupt-o, și astfel putea s-o distreze cu poveștile ei pe cea care a salvat-o! Și apoi, ce urmări ar fi putut să aibă? Kushumaï trăia închisă în Violetul Irtych, departe de treburile lumești.

– Mai întîi, Coralie. Ea este sora mea. Este cam copilăroasă și foarte sperioasă; nu se gîndește decît cum să se îmbrace și cum să se distreze. Dar este foarte drăguță, foarte devotată și... și reușește să facă tot ce vrea din băieți!

– Ție nu-ți reușește? se amuză Kushumaï. Ești foarte frumușică.

– Nu mă interesează frumusețea și nici să fiu pe plac băieților. Este mult mai amuzant să-i faci să se înfurie! Și să le arăt că sînt la fel de bună ca ei! Cu atît mai rău dacă se tem de mine. Ceea ce vreau este să mă respecte!

– De asta încerci să le semeni? După părerea mea, fetițo, ești pe un drum greșit. Crezi că sîcîind băieții ești mai respectată? Dimpotrivă: pune-te pe picior de egalitate cu ei și ești pierdută... Vezi tu, Ambre, eu mînuiesc arcul și sabia la fel de bine ca marea parte a bărbaților; este indispensabil pentru a mă face respectată. Dar este oare suficient pentru a le deveni regină? Nu. Pentru asta îi dezarmez cu fragilitatea mea. I-am cucerit cu iubirea mea... Dar vei descoperi toate astea tu însăți! N-ai dovedit tu că ai sentimente pentru unul dintre prietenii tăi, acel Guillemot despre care mi-ai vorbit ieri?

Cuvintele lui Kushumaï au tulburat-o pe fată. Simțea vag că era un strop de adevăr în ceea ce spunea.

– Cum? Ah! Guillemot... La început mă enerva că roșea și se bîlbîia din orice fleac. Întotdeauna a visat și a suspinat! Acum... S-a schimbat, e adevărat. A devenit

mai puternic, mai sigur pe el. Roșește mereu cînd se face băşcălie de el, dar nu mai este la fel: degajă siguranță, mister. Sigur, îmi place mai mult!

– Ai tot timpul să mai reflectezi, conchise Kushumaï cu un zîmbet ciudat. Vîrsta ta este cea la care îți întrebi inima! Să ne întoarcem, avem ciuperci cît pentru un regiment.

S-au întors la castel și au abandonat discuția despre prietenii lui Ambre. Kushumaï o invită să viziteze grajdurile; caii erau magnifici. Apoi îi puse în mîini o sabie ușoară și îi arătă cîteva mișcări, în curte, sub privirile amuzate ale bărbaților care făceau rondul.

Curînd, veni vremea să se aprindă focul și să aștepte cina, pălăvrăgind. Ambre avu ideea să aducă vorba despre bijuteria pe care Thomas le-o arătase. „Yâdigâr" doar a murmurat, ca pentru ea, Kushumaï. Fata din Ys încercă să afle mai multe, dar gazda ei rîse spunîndu-i, pe un ton misterios, că o să-i dea un răspuns la întrebare dimineață. Apoi un vînător intră cu băuturile.

– Ambre, anunță Kushumaï ridicînd cupa plină cu vin, beau pentru destinul ce mi te-a scos în cale!

– Și eu, o imită fata ametită de această zi excepțională, beau tot pentru destinul ce mi te-a trimis pe drumul spre luminișul din Roukhs!

Ciocniră paharele.

Imediat, Ambre simți că i se învîrtește capul.

– Dar ce... Kushumaï! Ce se...?

Luată de amețeală, se pierdu. Kushumaï nu se mișcă. Ridică din nou paharul și îl goli dintr-o înghițitură.

– Pentru destin, Ambre, pentru destin. Și pentru tine!

Ambre își recăpătă cunoștința pentru scurt timp, cînd Kushumaï o ducea pe brațe pînă la ultimul etaj al turnului, plin de cărți, de vase cu ierburi, de flacoane ce

conțineau poțiuni greu de descris. Se trezi a doua oară cînd Kushumaï o întinse pe o masă de lemn neșlefuită. O văzu, ca prin ceață, pe Vînătoarea care îi desena pe corp semne ciudate și o auzi murmurînd o litanie obsedantă. Apoi Ambre își pierdu din nou cunoștința.

Kushumaï punea mare pasiune în gesturile ei. Vraja pe care o imprima cît mai profund în Ambre era complicată. Îi luă o parte din noapte. Cînd termină, o privi pe fată și își simți durerea din suflet.

– Iartă-mă, micuță Ambre, murmură ea. Trebuia s-o fac... Mîine nu-ți vei mai aminti nimic.

Coborî din turn cu Ambre pe brațe și intră în grajd. Calul ei era gata înșeuat. Încălecă, ieși din castel și galopă în direcția pădurii, strîngînd fata la piept.

Ajunse în fața Porții sculptate în marele stejar, prin care Ambre intrase în Lumea Incertă, cînd se iveau zorii. Kushumaï o culcă pe Ambre, tot inconștientă, în fața Porții.

– Te vei trezi pe Colinele Mișcătoare, îi murmură Vînătoarea. Este cea mai apropiată Poartă de Yâdigâr. Îți vei regăsi amicii și pe Guillemot. Curajoasă Ambre, micuță Hamingja curajoasă...

Kushumaï își puse mîinile pe cîteva Grafeme gravate în lemnul porții și intonă cuvintele unui Galdr. Doar un fulger, și Ambre dispăru.

31

Deșertul Vorace

Ceva s-a mișcat la fereastră. Trecură mai mult de două ore de cînd Guillemot aștepta pitit în întuneric și începu să se întrebe dacă, în magazinul bijutierului, băiatul nu-și bătuse joc de el. Dar o mînă flutură în direcția lui dinspre canalul acoperit cu gratii. Se apropie în liniște. În spatele gratiilor, zări fața lui Kyle.

– Nu știu cine ești. Dar cunosc medalionul pe care i l-ai arătat bijutierului care este maestrul meu. Dacă mă ajuți să scap, o să-ți spun tot ce știu.

– Sînt un Omuleț din Virdu, răspunse Guillemot după o ezitare. Și de unde știu că-ți vei ține promisiunea? Odată eliberat, ai putea s-o ștergi!

– Dacă tu ești din Virdu, atunci eu sînt un Ork! În privința cuvîntului meu, îl ai, îți jur. Așadar?

– De acord, se decise Guillemot, după ce-și spuse că nu are nimic de pierdut. Dar cum să te ajut să ieși?

– Este simplu. Una dintre gratii este mîncată de rugină. Singur nu reușesc s-o rup. Dar dacă încercăm amîndoi...

Guillemot apucă de îndată ciocanul; Kyle făcu același lucru la rîndul lui. Traseră și împinseră cu putere pînă cînd bara de fier cedă brusc. Apoi îl ajută pe tînărul

sclav, ale cărui glezne erau tot în lanțuri, să se strecoare afară.

– Mulțumesc, oricine ai fi! Acum, să nu pierdem timpul. Trebuie să părăsim orașul. Și repede!

– Unde mergem?

– În Deșertul Vorace.

– În Deșert? se miră Guillemot.

– Doar dacă nu preferi să fii spînzurat. Asta este la Ferghânâ soarta ce îl așteaptă pe cel care ajută un sclav să fugă.

– Bine, atunci să nu pierdem timpul! cedă Guillemot. Să vedem partea bună a lucrurilor: în vara asta n-am avut timp să mă bronzez.

Pentru a-l ajuta să meargă, trecu unul din brațele lui Kyle pe după gîtul său.

Apoi se grăbiră spre o spărtură făcută în metereze, pe care o știa noul său prieten și pe care hoții o foloseau pentru a intra și a ieși din orașul bogat, fără să fie observați.

Părăsiră orașul cu destulă ușurință. Luna lumina foarte slab, și se pierdură în noapte. Ferghânâ dormea un somn destul adînc, așa cum dorm uneori oamenii prea mulțumiți de ei înșiși. Spărtura din zid, bine ascunsă, nu fusese, fără îndoială, niciodată descoperită de gărzi și nu era supravegheată. Se adînciră în deșert, mergînd direct spre sud. Înaintarea le era îngreunată de lanțurile pe care Kyle le avea legate de picioare și pe care, nici împreună, nu reușiră să le rupă. Merseră cît de repede putură pînă în zori, ca să mărească distanța dintre ei și orașul comercianților.

– Uf! răsuflă Kyle, care tocmai se trîntise pe nisip alături de Guillemot. Bun, spune-mi cine ești de fapt.

– Ți-am mai spus, un Omuleț din Virdu, răspunse Guillemot cînd își recăpătă suflul.

– Ei, da, asta e, îl ironiză Kyle. Îți atrag atenția totuși, așa, pentru tine, că oamenii din Virdu au vocea gravă, ar prefera să moară decît să alerge și vorbesc ska mult mai bine decît tine.

– Să rămînem la înțelegerea noastră, i-o tăie Guillemot pe un ton sec. Te-am ajutat, acum e rîndul tău; ce-ai să-mi spui în legătură cu bijuteria?

Kyle își fixă îndelung privirea pe Ucenicul Vrăjitor ascuns sub mantia lui și, cu o mutră disprețuitoare, se cufundă în tăcere.

– Bine, de acord, suspină Guillemot, care simți clar că nu va obține nimic în felul acesta. Să jucăm cu cărțile pe față.

Își scoase gluga groasă a mantiei din Virdu și își dezveli fața. Kyle rămase stupefiat.

– Dar eș... ești... un puști!

– La fel ca tine, replică Guillemot amuzat de mirarea lui Kyle.

– Voiam să zic... Mă rog, tu... Dar cum?

– Nu pui întrebarea potrivită, îl corectă tovarășul lui de fugă. Nu cum este important, ci de unde și de ce. Vrei să afli?

Kyle aprobă din tot sufletul, cu ochii cît cepele. Guillemot continuă:

– Nu sînt din Lumea asta. Vin din altă Lume, numită Țara Ys. Da, sînt un puști, mă rog, pînă la un anume punct. Și sînt aici... pentru că sînt într-o ureche! În orice caz, m-ar ajuta cu adevărat dacă mi-ai spune ce știi în legătură cu medalionul pe care i l-am arătat bijutierului. Mi-am pierdut prietenii și încerc să-i găsesc. Și poate că bijuteria asta...

Se lăsă liniștea. Sclavul evadat îl privi pe băiatul din Ys, apoi se decise.

– Mă numesc Kyle, așa cum știi. Cam acum un an, tîlhari de drumul mare au atacat poporul meu, care trăiește în deșert. M-au capturat și, la Ferghânâ, m-au vîndut bătrînului pe care l-ai văzut în magazin.

– Dar asta e ceva îngrozitor! îl compătimi Guillemot.

– Oh! Nu mi-a făcut niciodată nici un rău. Nu era chiar un dur. Ar fi putut fi și mai al naibii...

– Și... bijuteria? o scurtă Guillemot, care ar fi vrut să evite poveștile.

– Ajung și acolo: medalionul este al unuia dintre oamenii Comandantului Thunku, stăpînul din Yâdigâr. Îl cunosc pentru că tribul meu se deplasează adesea și trece uneori prin apropierea acestui oraș.

– Poți să-mi spui mai multe despre acest Thunku? întrebă Ucenicul.

– Este un om brutal și temut, care trăiește din tîlhării pe care le pune la cale în tot ținutul. Este în fruntea unei adevărate armate, alcătuită atît din oameni, cît și din Orki și alți monștri de aceeași teapă. Are mulți amici puternici. Cum ar fi Seniorul Sha, de exemplu.

Guillemot tresări. Auzise acest nume! Sau, mai curînd, îl citise undeva. La Gifdu poate, da, asta era, la Gifdu, într-o carte ce vorbea despre Lumea Incertă! Dar despre ce era vorba? Guillemot nu-și amintea mai multe.

– Mai e și altceva? insistă Guillemot.

– Ei bine, după știința mea, Thunku n-a dus niciodată război împotriva poporului meu. Sîntem legați cu Yâdigâr printr-un vechi tratat de pace: deșertul aparține Oamenilor Nisipurilor, iar Drumul Pietrelor aparține orașului!

Guillemot reflectă un moment asupra cuvintelor lui Kyle. Scoase harta Lumii Incerte din sac. Ferghânâ era aici, Drumul Pietrelor și Yâdigâr aici; ei se aflau pe undeva între. În deșert. Suspină.

Trecuse atît de mult timp de cînd trecuse prin Poartă! Oare și prietenii lui întîmpinaseră la fel de multe greutăți ca el? Și, mai ales, or fi la Yâdigâr, cum sperase el de la început? Măcar mai erau în viață?

– Ce e asta? întrebă Kyle, care, curios, se apropie.

– O hartă a Lumii tale. Vezi, sîntem cam pe-aici.

Kyle părea fascinat.

– Este prima dată cînd vezi așa ceva?

– Da... Și semnele astea, ce sînt?

Guillemot îl privi.

– Sînt litere și cuvinte. Nu știi să citești?

– Nu.

– Aici nu există școli?

– Există, dar rare și rezervate numai pentru unii.

– Nu știi ce noroc ai... Haide, plecăm, îl anunță Guillemot aranjînd harta. Ah! De fapt, adăugă el întinzîndu-i mîna lui Kyle, mă numesc Guillemot.

Își reluară mersul epuizant. Cîteva ore mai tîrziu, se iviră zorii. Kyle începu să se neliniștească.

– Trebuie să găsim o Bokth repede, înainte ca soarele să se înalțe.

– O Bokth? se miră Guillemot pe care panica tovarășului său începuse să-l îngrijoreze.

– Da, o piatră mare și plată... Trebuie cu orice preț să găsim una rapid, altfel Deșertul Vorace o să ne înghită.

Guillemot își amînă pentru mai tîrziu întrebările și îl ajută pe Kyle în căutările lui febrile. Din fericire, acesta scoase un strigăt de bucurie:

– Acolo, uite una!

Se grăbiră în direcția unei pietre uriașe, cît o barcă, și se instalară pe ea. Cîteva momente mai tîrziu, soarele își făcu apariția. Nisipul începu să clocotească și să freamăte în jurul lor. Sub piatra lată, simțiră deșertul cum se deschide. Apoi totul se calmă. În aparență... Guillemot ridică spre prietenul lui o privire întrebătoare.

– Deșertul Vorace este viu, îi explică Kyle lui Guillemot, care amuțise. Ziua înghite tot ce nu este piatră: ființe vii, metal, lemn! Dar noaptea doarme: poate fi traversat fără teamă...

– Și există oameni care trăiesc în acest infern?

– Da, Oamenii Nisipurilor. Simplă chestiune de adaptare.

Încetară să mai vorbească pentru a-și economisi saliva; plecaseră fără apă.

32

O întîlnire periculoasă

– Bine, și acum încotro?

– Lasă-mă să mă uit pe hartă...

– Prietenii tăi ne-au lăsat în locul ăsta; la stînga, drumul duce sigur spre Ferghânâ. Cred că pe aici trebuie s-o luăm. După Colinele Mișcătoare, ar trebui să existe o bifurcație și un drum să ducă în direcția Yâdigâr.

Coralie se aplecă peste umărul lui Romaric și aruncă spre hartă o privire fără prea mare interes.

– Dacă spui tu. Dar să ne mișcăm mai repede: sînt pe cale să mă coc la soare.

Al Șaselea Trib al Poporului Mării îi lăsase pe tinerii din Ys la un capăt de coastă, unde nu erau Gommoni, la distanță destul de mare de teritoriul sinistru din Yénibohor. Matsi vărsase rîuri de lacrimi cînd Coralie o luase în brațe.

– Nu te lăsa călcată în picioare sub pretextul că tatăl tău nu este decît paznicul obiectelor: tu singură hotărești cît valorezi!, îi murmură ea.

Romaric se mulțumise să îi strîngă mîna lui Wal și îi mulțumise pentru ospitalitate. La plecarea plutelor, îi salutară cu gesturi largi de adio și apoi se îndreptară spre interiorul teritoriului, unde fuseseră asigurați că vor găsi un drum...

– Sîntem deja doi, spuse Romaric, mergînd printre urmele lăsate de trecerea numeroaselor căruțe. Curînd, ne vom întîlni cu toții! E nevoie doar să ajungem la Yâdigâr. Nu mi-ai spus tu că bijuteria lui Thomas ți s-a părut imediat cea mai bună pistă de urmat?

– Da, am observat imediat. Știi că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru bijuterii!

Romaric o privi uimit. Pînă și Coralie a început să se autoironizeze!

– Dacă ne gîndim bine, spuse el împăturind harta pe care o păstrase în mînă, această bijuterie este singurul indiciu comun pentru toți. Și eu m-am gîndit imediat la ea. Să sperăm că s-a întîmplat același lucru și cu ceilalți.

Merseră un timp în tăcere. Romaric, nefiresc de serios, părea tulburat. Dintr-odată se decise.

– Coralie, eu... eu încă nu ți-am mulțumit cu adevărat pentru că mi-ai salvat viața, în ziua aia, cu meduzele... Ce ai făcut a fost foarte curajos. Nu știu dacă eu aș fi făcut-o. În orice caz, n-o să uit niciodată.

Coralie roși ușor, privindu-și prietenul cu recunoștință.

– Sînt sigură că ai fi făcut exact același lucru în locul meu!

– Dimpotrivă, eu cred că aș fi incapabilă s-o mai fac o dată.

– Ah, da? Și de ce?

– Pentru că am o scîrbă teribilă de meduze! Dar teribilă!

– Și totuși ai plonjat?

Romaric rămase fără grai. Curajul de care dăduse dovadă Coralie căpăta alte dimensiuni! Fata, flatată, savură admirația pe care o simțea din partea tovarășului ei. Dar nu putu să se abțină de la o ironie:

– Trebuia neapărat să-ți arăt noii mei cercei! Și cum nu te hotărai să urci pe plută...

– Ești... ești incredibilă!

– Mulțumesc! încheie discuția Coralie, făcîndu-i cu ochiul.

Nu s-au oprit din drum decît la căderea nopții, la poalele Colinelor Mișcătoare.

Romaric aprinse un foc din ierburi uscate și amîndoi se așezară lîngă el ca să-și mănînce peștii afumați pe care îi primiseră de la Wal, la plecare. Apoi se înfășurară în hainele din Virdu și se ghemuiră unul lîngă altul. Viitorul Cavaler al Vîntului își găsi cu greu somnul.

La miezul zilei ajunseră la bifurcația despre care vorbise Romaric: un drum o lua drept spre sud. Au pornit-o pe el.

– Dacă totul merge bine, ar trebui să zărim Yâdigâr chiar mîine, anunță băiatul.

– Mă întreb cu ce ar putea semăna orașul acesta!

– Dacă ar fi să-l credem pe Wal, cu nimic plăcut! După el, acolo este locul de întîlnire al tuturor pungașilor din Lumea Incertă.

– Încîntător! Și cînd mă gîndesc că acum aș putea fi acasă, pe terasă, sorbind un ceai cu gheață! suspină Coralie.

Drumul cotea spre strîmtorile stîncoase și abrupte și continua de-a lungul albiei unui rîu secat de multă vreme. Nu exista nici un copac, nici o plantă. Totul era stăpînit de liniște.

– Locul acesta îmi face pielea de găină! mărturisi Coralie, aruncînd de jur împrejur priviri neliniștite. Să ne grăbim să ieșim de aici.

Măriră pasul.

Dintr-odată, un fluierat lung răsuna în tot defileul. Doi bărbați apărură de după stînci și barară drumul

tinerilor, amenințîndu-i cu armele. Tîlharii! Primul, diform și foarte scund, învîrtea o ghioagă și arunca spre Coralie, care se simțea extraordinar de stînjenită, un ochi gata să-i iasă din orbită; un firicel de salivă îi atîrna din gura întredeschisă și știrbă. Al doilea, foarte înalt și acoperit cu o blană de urs, își agita lancea pe sub nasul lor.

Erau prizonieri. Romaric strînse pumnii: fără arme, orice rezistență era inutilă. Se lăsă legat la mîini și la picioare, ca și Coralie.

Tîlharii o luară pe o cărare ce urca perpendicular pe șosea. Piticul mergea înainte, iar camaradul lui, care degaja un miros pestilențial, în spate.

Ajunseră în fața unei grote, a cărei intrare era în parte ascunsă de o stîncă mare. Fură împinși înăuntru. În fund erau îngrămădite cufere închise cu lacăte. Lungit pe un pat improvizat, un om îndesat tușea și scuipa sînge, ce îi murdărea barba neagră și mare.

Cei doi tîlhari îi conduseră la el.

– Puah! Doi puști... Au ceva pietre la ei?

– Nu mare lucru, șefu', răspunse tîlharul cu blana de urs. I-am scotocit și nu am găsit decît asta...

Depuse pe patul șefului, rănit la piept în timpul unei ambuscade mai vechi, o mînă de pietre prețioase, precum și un colier de aur, o brățară de argint și doi cercei albaștri.

– Oricum, e mai bine decît nimic, comentă tîlharul, al cărui trunchi acoperit de păr negru era în parte bandajat cu o pînză murdară. Le vom hotărî soarta mîine. Thunku plătește la fel de bine și pentru fete, și pentru băieți.

Piticul avu un rînjet ce o făcu pe Coralie să tremure.

Cei doi prieteni fură conduși fără menajamente pînă în fundul grotei, unde îi legară fedeleș.

– Oh, e îngrozitor! gemu Coralie, a cărei bărbie tremura.

– O să fie bine, încercă Romaric s-o încurajeze. O să scăpăm, îți promit.

Alți doi tîlhari intrară în grotă, la adăpost de căldură, ceea ce făcea ca numărul paznicilor să ajungă la cinci, dacă-l socoteau și pe șeful întins pe pat. Romaric suspină. Era mult. Concepu planuri de evadare, care se prăbușiră unul după altul. Poate la adăpostul nopții...

Un tînăr arcaș, îngrozitor de slab și cu fața brăzdată de o cicatrice urîtă, năvăli gîfîind în grotă; le anunță apariția unor călători, la intrarea în defileu.

– Bun, toată lumea la posturi, hotărî șeful bandei. Îi mai jefuim și pe ăștia și mîine o ștergem. În cufere sînt destule pietre ca să trăim cu toții o viață de huzur!

Spusele lui fură însoțite de strigăte de bucurie. Tîlharii se îmbulziră afară. Romaric profită de moment ca să încerce să dezlege sforile. Dar fuseseră legați de oameni care știau meserie și nu reuși decît să-și desfacă mîinile. Lîngă el, Coralie se mișca.

– Auzi, prefer să-l știu pe piticul acela oribil afară din grotă, șopti ea. Ai văzut cum mă privea? Încă simt cum mi se zbîrlește părul pe mine!

– Liniștește-te și încearcă să te relaxezi, îi răspunse Romaric. Sînt aici. Am eu grijă de tine!

Dar în sinea lui se știa cu totul neputincios. N-ar fi putut decît să urle dacă tîlharii ar fi decis să se ia de prietena lui. Gîndul ăsta îl făcu să turbeze de mînie și se agăță din nou de sfori, tot fără nici un rezultat. Încetă să se mai agite și, tăcut, ca să n-o sperie și mai tare pe Coralie, se lăsă cuprins de disperare.

33

Tîlhari ghinioniști

– Defileul ăsta este sinistru.

– Sînt întru totul de acord, muzicianule.

Uriașul cu țeasta tatuată inspectă împrejurimile cu privirea lui ca oțelul. Văile în care tocmai pătrunseseră nu-i spuneau nimic bun. Dacă el însuși ar fi organizat o ambuscadă asupra unor călători, pentru a-i jefui sau a-i ucide, acesta ar fi fost locul pe care l-ar fi ales fără să ezite!

– Crezi că sîntem în pericol? îl întrebă Gontrand ciupind nervos corzile chitarei.

– Băiete, asta este problema mea! Înțelegerea noastră este clară: tu ne înveselești serile cu cîntecele tale, eu mă ocup de pericolele ce ne apar în drum.

Omul stepelor lăsă să-i scape un rîs scurt. Gontrand își trecu mîna prin păr.

E adevărat că, de cînd au părăsit caravana comercianților din Ferghână, nimeni, niciodată, nu le-a mai căutat pricină. Trebuie spus că, la vederea lui Tofann, nu aveau decît o dorință: să nu-i devină dușman!

Un fluierat lung străbătu văile. Ecoul lui nu se stinsese cînd uriașul dispăru ca prin minune. Astfel că

Gontrand rămase singur să dea piept cu bărbații iviți din spatele stîncilor. Aceștia se priviră nedumeriți.

– Nu trebuia să fie doi? Hei, arcașule!

– Sigur am văzut doi călători la intrarea în trecătoare, se apără tînărul.

– Dacă ai văzut doi, continuă un ciung care învîrtea cu mîna sănătoasă un topor, unde este al doilea?

– Chiar aici, domnilor!

Tofann sări printre ei, ca venit din senin. Apucă țeasta ciungului și o zdrobi de placa de oțel pe care o avea fixată pe tunica de piele, în dreptul inimii. Iute ca un fulger, scoase un cuțit plat din cizmă și îl aruncă în gîtul unui lungan care se dezechilibră sub lovitură, zdrobindu-și, în cădere, scutul de o piatră.

Ceilalți rămaseră împietriți de stupoare.

– Dacă sînteți drăguți, să trecem la lucruri mai serioase!

Uriașul scoase o sabie impresionantă din teaca făcută din piele și metal, pe care o purta pe spate. O mișcare circulară făcută cu uriașa armă l-ar fi decapitat pe arcaș, dacă n-ar fi avut buna idee ca, în ultimul moment, să se aplece. O altă lovitură dată de sus în jos, îl spintecă în două pe omul cu blana de urs, mai puțin iute, care urlă de durere înainte să cadă la pămînt. Arcașul aruncă arcul nepotrivit cu o luptă corp la corp, apucă un pumnal și se luptă cu dîrzenie cu Tofann. Acesta se mișca foarte iute. Loviturile lui erau precise și fulgerătoare. Arcașului îi venea foarte greu să evite izbiturile adversarului. Încercă două-trei lovituri de cuțit, pe care Tofann le pară cu ușurință. În cele din urmă, uriașul îl răni pe tînăr la mînă, obligîndu-l să arunce arma, apoi îl răni la pulpă, ceea ce îl făcu să cadă la pămînt. De jos, arcașul îi aruncă o privire sălbatică lui Tofann, care, acoperit de

sînge, îl măsură din cap pînă-n picioare, de sus, cu arma așezată neglijent pe umăr. Contrastul dintre cei doi, accentuat de fragilitatea ieșită din comun a unuia și de formidabila robustețe a celuilalt, sărea în ochi.

– Nu te teme, puișor. Nu-mi stă în obicei să lovesc un om căzut la pămînt. Mai ales dacă acesta s-a bătut curajos! Te las în viață.

De la începutul luptei, Gontrand se refugiase în spatele unei stînci, îngrozit, urmărind desfășurarea bătăliei. Odată tînărul arcaș scos din luptă, nu mai rămăsese față în față cu războinicul decît piticul diform, care îl privea cu o indescriptibilă expresie de groază.

Tofann înaintă spre el. Piticul își aruncă armele și fugi urlînd. Tofann se avîntă în urmărirea lui, urmat de Gontrand, care pentru nimic în lume n-ar fi rămas singur cu arcașul printre cadavre.

Suflînd din greu, băiatul pătrunse în grota luminată de torțe. Tofann îl prinsese pe fugar și se mulțumise să-i crape capul cu pumnul. Mai avea să regleze conturile cu un om care urla de furie într-un pat.

– Gontrand, acesta este Gontrand!

Ca electrocutat, cîntărețul la chitară se întoarse spre fundul grotei. Legați de cufere, Romaric și Coralie îl priveau ca și cum ar fi fost o fantomă.

– Iată, aici ne despărțim, îi anunță Tofann pe cei trei tineri.

Uriașul ținu să-i însoțească pînă la ieșirea din trecătoare. Vulturii descriau deja cercuri pofticioase pe deasupra cadavrelor părăsite la locul bătăliei. Arcașul, care nu mai ținuse cont să era rănit, se făcuse nevăzut.

– Ești sigur că nu vrei să-ți schimbi hotărîrea? încercă să-l convingă Gontrand, care regreta despărțirea de amicul lui.

Tofann rîse arătînd spre enormul sac pe care îl purta în bandulieră.

– De ce m-aș duce să mă bat pentru altul, acum cînd sînt suficient de bogat ca să o fac din plăcere?

Cuferele pe care le deschiseră după ce Tofann și Gontrand îi eliberară pe cei doi prieteni conțineau o adevărată comoară în pietre prețioase și bijuterii. Gontrand, Romaric și Coralie refuzară să se înfrupte din lucrurile ce-i costaseră viața pe o mulțime de oameni, dar Tofann se servi din plin, apoi închise intrarea în grotă cu o stîncă mare.

– Nu aveți altceva de făcut decît să urmați drumul. O să vă conducă drept la Yâdigâr.

– Și dacă ne prind iar tîlharii? replică Gontrand.

– De data asta este problema voastră, răspunse uriașul cu voce blîndă. N-o să aveți toată viața o dădacă după voi!

În fața disperării lui Gontrand, Coralie pricepu că trebuie să-și ia adio cît mai repede. Înaintă, se înălță pe vîrfuri și îl sărută pe colos pe obraz.

– Mulțumim încă o dată că ne-ai salvat viața.

Se gîndi din nou la imensa ușurare pe care o simțise după ce uriașul îl lichidase pe piticul bălos.

Romaric îi întinse mîna lui Tofann cu un imens respect și totodată cu admirație, dar schiță o strîmbătură cînd i-o strînse. Tofann era războinicul absolut, combatantul suprem. Nu visa decît să-i semene într-o zi! Poate mai puțin sălbatic, dar, în schimb, mai... cavaler!

În fine, uriașul brăzdat de cicatrice îl strînse pe Gontrand la piept, într-o îmbrățișare afectuoasă. Băiatul

făcu un efort disperat să nu izbucnească în plîns. Se atașase foarte mult de bărbatul întotdeauna calm și binedispus, atît de puternic și de sensibil.

Cu tot curajul, Gontrand știa foarte bine că nu-i face nici o plăcere să-l vadă plecînd pe acest personaj atît de brav.

Tofann răspunse cu căldură îmbrățișării băiatului și se îndepărtă, salutîndu-i îndelung.

– Să treceți să mă vedeți, acasă la mine, în stepă, dacă ajungeți prin Nordul Incert!

Dispăru curînd printre văi. Cei trei prieteni se priviră.

– Bine, bun... Aventura continuă, nu? spuse timid Gontrand.

– Așa cum spui! confirmă Romaric încurajîndu-și prietenul cu o palmă dată pe spate.

– La drum, prieteni! îi provocă teatral Coralie, fericită să vadă că, în ciuda încercărilor, curajul nu-i părăsise.

Braț la braț, luară direcția Yâdigâr.

34

Oamenii Nisipurilor

Un soare arzător se instală pe cer. Cei doi băieți, prizonieri pe Bokht, piatra lată ce îi apăra de Deșertul Vorace, începură să simtă urmarea chinuitoare a setei. Guillemot scosese din sac haina din Virdu, care rămăsese în plus atunci cînd împărțise lucrurile cu prietenii din Ys, și i-o dădu lui Kyle, ca să se acopere cu ea. Acesta, așezat cu genunchii strînși la piept, cu capul pe brațe, stătea nemișcat. Guillemot era în picioare și scruta orizontul cu ochii apărați de palme, ca să nu fie orbit de lumina crudă a soarelui.

– Avem musafiri! spuse dintr-odată. Se pare că se apropie niște oameni!

Kyle se ridică dintr-un salt și fixă deșertul în direcția pe care o indica prietenul lui. De fapt, mai mulți oameni îmbrăcați în albastru și înarmați cu puști lungi se îndreptau spre ei.

– De data asta sîntem pierduți, se strîmbă Guillemot. Precis sînt milițieni din Ferghânâ trimiși pe urmele noastre!

Kyle rămase calm.

– Grozav, și nici măcar nu putem pleca de pe piatra asta! Prinși ca niște șobolani! Și asta te amuză, nu? îi spuse Guillemot furios lui Kyle, care chiar zîmbea văzîndu-și prietenul agitat.

– Perspectiva că în curînd o să puteam bea ceva este ceea ce mă încîntă! spuse calm băiatul.

– Ce spui?! gemu Guillemot. Să bei apă într-o temniță, zăcînd și așteptînd să fii spînzurat, asta nu mi se pare o perspectivă îmbucurătoare!

Oamenii în albastru se apropiau încet. Guillemot remarcă echipamentul lor ciudat: un ingenios sistem de legături le țineau picioarele legate de pietre plate, pe care le foloseau așa cum se folosesc rachetele pentru zăpadă, și, pentru a înainta, se ajutau de bețe ale căror rondele erau înlocuite de bucăți de rocă.

– Ia uite-i ce fac! exclamă Guillemot lovindu-se peste frunte. Văzînd cum avansează fără să fie înghițiți de nisip, aproape că-mi vine să fug de pe Bokht!

– Asta ar fi o eroare fatală, comentă laconic Kyle, care lăsa impresia că se distrează grozav. Oamenii Nisipurilor au șmecheria lor pentru a se deplasa în plină zi fără să fie înghițiți de deșert!

– Nu sînt vînzătorii din Ferghână? se miră Ucenicul.

– Vînzători? În Deșertul Vorace, în plină zi? Nu, poți să mă crezi: sînt Oamenii Nisipurilor! Tribul albastru, ca să fiu mai exact.

Deodată, agitația îi cuprinse pe ciudații călători și, fluturînd brațele în direcția lor, scoteau strigăte ridicînd pușile deasupra capetelor.

– Vor să ne omoare? se neliniști Guillemot.

– Sigur că nu, surîse Kyle.

Și Kyle nu mințea. Micul grup de Oameni ai Nisipurilor se manifesta zgomotos, fluierînd și strigîndu-și bucuria de a-i fi găsit; îl înconjurară pe tînărul sclav și pe Guillemot cu mii de atenții. Guillemot nu reușea să înțeleagă de ce li se cuvenea o asemenea

onoare, dar observă curînd respectul pe care acești oameni îl acordau prietenului lui. Le-au dat să bea apă puțin sărată. Apoi i-au instalat pe umerii robuști ai salvatorilor lor și grupul porni la drum. Piatra care îi ocrotise rămase de mult în urmă.

– N-am avut cînd să-ți spun, zise Kyle pentru a răspunde uimirii pe care o ghicea în ochii lui Guillemot, dar sînt fiul șefilor tribului poporului Nisipurilor!

– Cum așa, fiul șefilor?

– Vreau să spun, continuă Kyle, care se străduia, imitat de prietenul lui, să se miște cît mai puțin pentru a nu-și dezechilibra purtătorul, că am fost găsit lîngă unul dintre puțurile noastre cînd eram bebeluș. Izvoarele de apă sînt sfinte pentru noi. Atunci, Oamenii Nisipurilor au decis că zeii au fost cei care m-au trimis la ei și, ca onoare, au cerut șefilor lor să aibă grijă de mine... Iată cum am devenit fiul șefilor celor trei triburi care alcătuiesc poporul meu!

– Asta înseamnă că nu-ți cunoști părinții adevărați? întrebă Guillemot.

Kyle se întristă. Răspunse cu voce moale:

– Nu.

– Ei bine, asta ne face să avem ceva în comun, spuse Guillemot pe un ton ce se voia încurajator. Mă rog, aproape comun: eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl...

Acest gînd dureros îl aruncă pe Guillemot în tăcere. Îi apăru în minte figura zîmbitoare a mamei lui și îi aminti că tot ce iubea, tot ceea ce reprezenta viața lui se afla la ani-lumină de acest deșert...

Fu adus la realitate de purtătorul lui, care se plîngea că nu-și poate ține echilibrul.

Cîteva ore mai tîrziu, ajunseră la o mare tabără de corturi, răspîndite pe o imensă Bokht, în mijlocul unei cuvete[1].

Apariția lor produse agitație.

– Bine c-am ajuns, mormăi Guillemot. Este chiar neplăcut să fii în spatele cuiva care merge bălăngănindu-se!

– Nu ți-e bine? îl întrebă Kyle. Ești alb ca varul!

– Și ochiul tău va deveni imediat negru dacă nu încetezi să-ți bați joc de mine!

– În loc să te plîngi, mai bine gîndește-te la cel care te-a purtat pe umeri!

În timp ce ei se tachinau, fericiți de deznodămîntul aventurii, un grup se formă în jurul lor. Ieșind din rînd, un bărbat foarte înalt și foarte slab, înfășurat ca și ceilalți într-o stofă albastră, îl luă pe Kyle în brațe și îl strînse la piept. Băiatul îi spuse cîteva cuvinte, și bărbatul se întoarse spre Guillemot.

– Mi-ai ajutat băiatul să se elibereze. Acum, tribul meu este și tribul tău.

Vorbi în ska, cu o voce groasă și solemnă. Guillemot înțelese că era unul dintre cei trei șefi ai Oamenilor Nisipurilor și, ca atare, unul dintre tații lui Kyle. Bărbați, femei și copii se înghesuiau în jurul lui felicitîndu-l. Îl conduse pînă la unul dintre corturile mari, ce semănau cu niște colibe. Îl așezară și îi dădură să bea și să mănînce.

Ceva mai tîrziu, Kyle se reîntîlni cu Guillemot. Lanțurile îi fuseseră scoase și purta ținuta Oamenilor Nisipurilor, cu niște însemne albastru-închis combinat cu roșu-sîngeriu și alb.

---

[1] Parte concavă a unei cute geologice, cu un contur aproape circular (n.tr.)

– Cele trei triburi sînt ale mele, explică băiatul care, în noua lui ținută, avea o atitudine mîndră. Este normal să le onorez pe toate trei, arborîndu-le culorile.

– Bine, acum ce vom face?

– Ah! da, făcu Kyle, smuls din gîndurile lui. Ei bine, astă-seară tribul dă o serbare în onoarea ta.

– Bine, foarte bine. Dar... crezi că mîine mă va putea duce careva pînă la drumul spre Yâdigâr? Nu vreau să vă stric distracția, dar zilele trec și am foarte puțin timp la dispoziție.

– Te voi conduce chiar eu, îl asigură Kyle. Dar nu știu dacă este o idee foarte bună. Yâdigâr este un oraș puțin frecventat.

– Poate nu e cea mai bună idee, dar este singura.

– Bun, o să vedem asta mîine, îi spuse Kyle. Să ne gîndim mai bine la petrecere.

Guillemot fu de acord cu el și își recăpătă pe loc zîmbetul.

– Din ce trăiește poporul tău? îl întrebă Guillemot pe Kyle, care se afla așezat alături de el pe unul dintre taburetele din lemn și piele, pus în jurul mesei mari și joase, pe care se îngrămădeau băuturi și mîncăruri.

Venise noaptea și sărbătoarea, care cuprinsese toată suflarea din jurul uriașei Bokht, era în toi. Fete de vîrsta lor executau dansuri ale deșertului. Nu departe, încurajat de ceilalți, un bărbat scotea sunete minunate dintr-un flaut de metal negru.

– Poporul meu trăiește în primul rînd din comerțul cu Gambouris, niște cristale purpurii în formă de floare, pe care le găsesc în nisipul deșertului, răspunse Kyle după un moment de tăcere. Asta ne ajută să putem cumpăra tot ce avem nevoie pentru a supraviețui.

Alții își continuă viața nomadă, din Bokht în Bokht, din izvor de apă în izvor de apă.

– Vă invidiez, suspină Guillemot. Aveți un aer atît de fericit.

– Știi, nu a fost dintotdeauna așa, reluă Kyle. Oamenii Nisipurilor povestesc că, demult de tot, triburile noastre aparțineau unui popor care călătorea din Lume în Lume, așa cum noi umblăm din izvor în izvor. Într-o zi, cele trei triburi, care atunci nu erau decît unul singur, s-au trezit în Lumea Incertă. Trecătorul, cel care știa cum se schimbă o Lume cu alta, a murit pe neașteptate și a luat și secretul cu el. Din acel moment, am fost condamnați să trăim în acest deșert periculos.

– Ce poveste frumoasă! se extazie Guillemot. Dar este doar o poveste sau un eveniment care s-a petrecut în realitate?

– Nimeni nu știe. Dar am păstrat cîteva lucruri din acele timpuri străvechi; ceremonia Lunii Moarte. O să vezi astă-seară, chiar acum este momentul. Ciclul a început.

Cei doi băieți mai vorbiră un timp. Apoi flautul tăcu, la fel și cîntecele și rîsetele.

La chemarea șefului lor, membrii tribului se ridicară și se grupară sub cerul înstelat. Se prinseră cu toții de mîini. În frunte, silueta înaltă a șefului începu să ia diferite poziții pe care ceilalți, la rîndul lor, le imitau. S-ar fi zis că șirul de oameni are o viață proprie, ca un șarpe. Apoi omul începu să intoneze o melopee înceată, cu vorbe pe care nimeni nu le mai înțelegea de multă vreme – așa cum îi mărturisi Kyle. Ciudatul ritual dură cam zece minute, apoi fiecare se întoarse la ocupațiile lui și sărbătoarea se reluă.

– Acesta este felul în care noi încercăm să nu ne uităm trecutul îndepărtat, spuse Kyle, reluîndu-și locul pe taburet.

Dar Guillemot nu-l mai asculta.

Deschisese carnetul cu coperte de piele neagră și nota febril tot ceea ce văzuse și înțelesese în timpul ceremoniei.

35

Yâdigâr

A doua zi după petrecere, în zori, încă toropit de somn, Guillemot urcă pe umerii unui mărşăluitor prin deşert şi porni la drum escortat de cîţiva bărbaţi din Tribul Albastru şi de Kyle, care, asemenea celorlalţi, avea legate de picioare tălpi din piatră.

– Uah! se strîmbă Ucenicul care suporta cu greu legănarea provocată de mersul celui care îl purta.

– N-ar fi trebuit să bei aseară atîta cidru de mere acre, îl ironiză Kyle.

– Lasă-mă în pace! replică băiatul, cu faţa schimonosită.

Au mers timp de cîteva ore. Oamenii Nisipurilor erau destul de iuţi, şi tălpile de piatră, care cereau mare îndemînare pentru a te putea deplasa, făceau minuni pe nisipul mişcător. În cele din urmă, au ajuns la Drumul Pietrelor, alcătuit din plăci imense şi, în acelaşi timp, în apropiere de Yâdigâr.

– Uite, îi spuse Kyle. Noi nu mergem mai departe. Aminteşte-ţi: Oamenii Nisipurilor sînt legaţi de Yâdigâr printr-un pact. Noi avem Deşertul Vorace, iar Oraşul de Foc are teritoriul care începe de aici încolo şi Drumul Pietrelor!

Guillemot coborî din șaua lui improvizată și se apropie de el.

– Mulțumesc, Kyle, mulțumesc pentru tot.

– Eu îți mulțumesc ție! răspunse fiul șefilor cu un zîmbet strălucitor. Tu ești cel care m-a eliberat, îți amintești?

Se îmbrățișară.

– Vei putea întotdeauna să contezi pe mine, adăugă Kyle devenind serios. Întotdeauna și pentru orice.

– Mulțumesc pentru prietenie, spuse Guillemot cu o voce sugrumată. Crezi că ne vom mai vedea?

– Poate. Cine știe?

– Sper din toată inima, Kyle.

Cei doi băieți erau la fel de emoționați. Kyle scoase din traista unuia dintre oamenii lui haina din Virdu, pe care Guillemot i-a dat-o cînd se aflau pe Bokht, ca să se apere de soare.

– Ține, este a ta, ia-o. O haină din Virdu valorează mult!

– Păstreaz-o, Kyle. În felul acesta, te vei gîndi la mine de cîte ori o vei îmbrăca!

Kyle arboră un zîmbet fermecător. Guillemot se hotărî cu greu să-i părăsească pe el și pe Oamenii Nisipurilor. Dar Yâdigâr era singura șansă să-și regăsească prietenii. Suspină și își puse pe cap gluga de la propria haină, apoi o luă pe drumul ce părea că răsare de nicăieri, de undeva din mijlocul nisipului. Făcu semn cu mîna în direcția oamenilor în albastru, care se întorceau în deșert, și îi aruncă lui Kyle o ultimă privire.

Guillemot nu era singurul care se îndrepta spre Yâdigâr. Pe drum, bîntuiau bande de Orki și de oameni înarmați, din ce în ce mai mulți pe măsură ce se apropia

de oraș, și vînzători cu căruțele pline. Acestea conțineau, fără îndoială, roadele jafurilor lui Thunku, pe care le vindeau la Ferghânâ sau aiurea.

Ucenicul Vrăjitor încercă să se facă cît mai mic și se ascunse cît mai bine în haina cenușie.

În momentul cînd păsea prin unica poartă a orașului-fortăreață, deasupra căreia se afla statuia enormă a unui leu înconjurat de flăcări, a cărei imitație figura pe medalionul de la Ork, se trezi apostrofat de un paznic care semăna foarte mult cu cel care aproape îl jefuise la intrarea în Ferghânâ: avea aspect uman, dar era atît de monstruos, încît părea că rezultase din încrucișarea cu un Ork.

– Hei, tu, Omulețule din Virdu! Urmează-mă!

Guillemot înțepeni de uimire. În cele din urmă, își veni în fire și răspunse cu o voce cît mai groasă:

– Ce se întîmplă?

– Nu mă bagi în seamă, stîrpitură? Cum de nu ai aflat că Seniorul Thunku a interzis poporului tău accesul în orașul lui? Haide, urmează-mă!

– Ascultă, trebuie să fie o cale să se aranjeze sau să...

Guillemot nu mai putu spune nimic: gardianul pe jumătate om, pe jumătate Ork își scoase sabia din tunică și i-o puse la gît.

– Bine, bine, vă urmez!

Împingîndu-l din spate și amenințîndu-l cu spada, gardianul îl conduse prin Yâdigâr, traversîndu-l, în direcția unei construcții ce domina orașul.

Yâdigâr era la fel de întins ca Ferghânâ, orașul geamăn, dar de care se deosebea în multe privințe. Pe metereze, gărzile înarmate pînă-n dinți păzeau cetatea cu strășnicie; nici un sclav nu avea nici cea mai mică

șansă să scape din oraș! Yâdigâr forfotea de războinici, de mercenari veniți să-și ofere serviciile special pentru stăpînul cetății. Între ei izbucneau permanent scandaluri, în plină stradă sau în numeroasele taverne unde zăceau cîtă vreme nu erau angajați. Guillemot constată asta cu o privire neliniștită și aproape se felicită că beneficiază de escorta monstrului care îl arestase. În Yâdigâr nu existau înghițitori de flăcări, nici falși magicieni, nici bijutieri: orașul era dedicat violenței, războiului, și singurul comerț care se făcea era cel cu arme și cu obiecte furate!

Construcția impunătoare unde fu condus Guillemot avea mai multe roluri. Partea vizibilă, pe mai multe etaje, trăda un lux dus pînă la extrem și părea caricatura unui palat oriental. Partea ascunsă, unde îl tîrî gardianul, care cobora în subsol pe mai multe niveluri, semăna mai mult cu niște catacombe.

În fața lui, se deschise o poartă grea, ferecată și o luară pe un culoar umed, pînă la o celulă închisă cu gratii groase, unde fu aruncat.

36

Prizonierii

Guillemot avu nevoie de un moment pentru a se obișnui cu întunericul ce domnea în încăperea mare, boltită. Își concentră atenția asupra gratiilor de la ușă, apoi asupra zidurilor groase, lucind de apă și acoperite pe alocuri de o spumă negricioasă.

Își dădu repede seama că șansele de evadare erau nule. Doar în acel moment realiză că nu era singur în celulă: în fund, în picioare sau așezate pe o bancă de lemn, mai multe persoane îl observau în tăcere pe nou-venit.

– Tocmai cînd spuneați că Yâdigâr este cel mai bun plan ca să ne regăsim cu toții! se auzi o voce veselă.

Guillemot recunoscu vocea lui Romaric, care se îndreptă spre el, urmat de siluete la fel de familiare.

– Romaric! Gontrand! Coralie! Ambre!

Rîzînd bucuroși, se îmbrățișară.

– Grozav! Este formidabil! Formidabil!

– Miraculos, da, bîigui Ambre după ce-l strînse în brațe pe Guillemot, mai tare decît ceilalți. Ce s-a întîmplat cu Poarta în timpul Trecerii?

– O să vă explic... Esențialul este că sînteți cu toții sănătoși și în viață!

– Ei bine, asta e prea de tot, obiectă Gontrand ridicînd un deget. Dacă ai ști unde am aterizat! În vîrful unui turn uriaș care...

– Și eu ce să mai zic? îl întrerupse Coralie cu mîinile în șolduri. Crezi că ar fi fost mai bine să te trezești pe o plută putredă în mijlocul unor meduze dezgustătoare?

– În mijlocul meduzelor dezgustătoare! se fandosi Gontrand, imitînd-o.

– Dacă-mi dați voie... încercă și Romaric.

– Și capturarea noastră de către tîlhari, ei? Poate c-a fost vreo glumă! continuă Coralie fără să-i acorde atenție prietenului ei.

– Să vorbim de tîlhari, replică Gontrand. Dacă n-aș fi fost eu acolo...

– Dacă n-ai fi fost tu acolo? Ce obrăznicie! Tofann a fost cel care ne-a salvat! Dacă te-ai fi apucat să cînți la chitară, nu zic că...

– Liniște! strigă Guillemot ca să se facă auzit. Cred că toți avem multe de povestit.

– Daa, spuse Ambre. Alții poate, dar eu nu, mie nu mi s-a întîmplat nimic deosebit. Nimic, în afară de niște dureri îngrozitoare de cap.

– Și pe noi ne apucă durerile de cap... mai ales cînd te ascultăm cum te plîngi! i-o tăie Romaric.

– O să-ți dau eu un motiv serios să te doară capul! îl amenință fata înaintînd spre el.

– Hei! Băieți, faceți ceva! gemu Romaric, pe care Ambre îl apucase de guler.

Guillemot se grăbi spre ei, făcîndu-se că-i desparte. Ce bine era că se regăsiseră!

Ucenicul văzu atunci un băiat, îmbrăcat în culori vii, care stătea retras, timid.

– Am uitat, se corectă Romaric, începînd să vorbească în ska. El este Toti. Nu ne-a mai părăsit de la sosirea noastră în închisoare. Trebuie spus că toți ceilalți sînt adulți, nu foarte simpatici.

– E foarte drăguț băiatul, interveni Coralie.

– N-am spus niciodată altceva, suspină Ambre. Numai că noi nu-l sorbim din priviri cum faci tu!

– Despre costum este vorba. Îi dă un aer pe care voi nu-l aveți: este distins, explică Coralie.

– Da, mulțumesc, răspunse Toti puțin jenat, mai ales de zîmbetele batjocoritoare ale lui Romaric și Gontrand provocate de remarca lui Coralie.

– De ce ești aici? îl întrebă Guillemot.

– Am fost paj în Palatul Seniorului Thunku. Mi-a fost foame, am furat un măr și m-au prins, spuse calm prizonierul.

– Este îngrozitor! exclamă Coralie.

– Oh! Am avut noroc. Mulți prizonieri nici nu știu de ce se află aici.

– Ai habar ce-o să se întîmple cu noi? îl întrebă Romaric.

– Nu. Îmi imaginez că ofițerul-șef al închisorii va veni să vă vadă cînd va avea timp sau chef.

– Minunat! comentă Ambre. Și cît așteptăm?

– Ați putea începe să vă povestiți aventurile, propuse din nou Guillemot.

– Bună idee! aprobă Coralie. Atunci, să ne așezăm într-un colț.

Guillemot, Ambre și sora ei se îndreptară spre fundul celulei discutînd cu înflăcărare. Gontrand și Romaric li se alăturară.

– După episodul din defileu, cînd am ajuns toți trei la Yâdigâr, începu Gontrand, care, după Guillemot, Coralie și Romaric, își povestise aventurile, am regretat că nu l-am ascultat pe Tofann pînă la capăt! Sfatul lui a fost să scăpăm de hainele din Virdu...

– Şi bine aţi făcut! confirmă Guillemot. Omuleţii nu sînt deloc bine-veniţi la Yâdigâr!

– Da, continuă Gontrand, dar Tofann ne-a mai sfătuit să luăm cu noi nişte pietre preţioase dintre cele furate de tîlhari; şi noi n-am făcut-o. Pentru că n-am vrut să ajungem, la rîndul nostru, nişte hoţi. Rezultatul: la poartă, n-am putut plăti taxa de intrare şi ne-am pomenit în închisoare ca nişte răufăcători de rînd!

– Să vă săturaţi să mai fiţi cinstiţi, mormăi Romaric.

– E rîndul tău, Ambre, îi spuse Guillemot.

– Eh, mie nu mi s-a întîmplat nimic extraordinar, mărturisi fata cu o figură dezamăgită. M-am pomenit singură lîngă o Poartă, lungită pe iarbă. Mă simţeam foarte slăbită. Nu mă puteam ţine pe picioare. Îmi amintesc că m-am gîndit că nu era simplu să treci dintr-o Lume în alta! Aveam o greutate în stomac, limba încleiată...

– Descrie-ne locul unde se afla Poarta, îi ceru Guillemot.

– Era în fundul unei văi. De jur împrejur erau coline acoperite cu iarbă cît vedeai cu ochii. Mi-am scos harta Lumii Incerte şi mi-am spus că sigur eram pe Colinele Mişcătoare.

– Ciudat, mărturisi Guillemot, tulburat. Prin Poarta asta am pătruns şi eu. Dar tu nu erai acolo, sînt sigur!

– Nici tu nu erai acolo. Mi-am spus: „Sînt complet singură, nu este normal, este încă o prostie de-a lui Guillemot!“ Imediat m-a apucat o durere teribilă de cap. Cred că am dormit ceva timp. Mi-amintesc că am visat cai şi o cavalcadă fără sfîrşit. Apoi, am reuşit să mă ridic şi am mers la întîmplare, destulă vreme. După ce am părăsit colinele, am prins din urmă o caravană de neguţători. M-au prins şi m-au legat. N-am putut face nimic. Eram complet epuizată! Şi ăsta nu e genul meu!

– Just, spuseră într-un cuvînt Romaric și Guillemot.

– Apoi, continuă Ambre ridicînd din umeri, m-au legat de o căruță. L-am auzit pe căruțaș spunîndu-i altuia că voi fi vîndută ca sclavă unui oarecare Thunku, la Yâdigâr, care o să-i plătească bine. Asta m-a lăsat rece! Nu aveam decît o dorință: să dorm. Și asta am făcut pînă m-au abandonat aici.

– Să recapitulăm, propuse Guillemot după un lung moment de liniște. Gontrand, tu ai ajuns într-un oraș gol, într-un turn misterios, plin de cărți și de instrumente de vrăjitorie... De fapt, bravo ție că ai evadat!

– Împins de frică poți face lucruri incredibile, răspunse cu modestie Gontrand. Acum înțeleg mai bine ce ai îndurat cînd ai scăpat din mănăstirea din Gifdu!

– Da... Bun. Mai este ceva, Gontrand? urmă Guillemot.

– Nu. În afară de faptul că acest oraș gol este chiar Djaghataël, dacă ar fi să ne luăm după harta Lumii Incerte. Și că imediat am avut un presentiment rău în legătură cu acest turn. Un presentiment care m-a ajutat să găsesc curajul să fug!

– Coralie, continuă Guillemot, tu te-ai trezit pe o plută aparținînd Poporului Mării. Romaric te-a întîlnit ceva mai tîrziu.

– Cel mai simplu din lume, glumi Romaric.

– Coralie ne-a povestit tot ce știa despre acest Popor al Mării. Romaric, tu ai vorbit și de preoți.

– Preoții din Yénibohor, de care toată lumea pare să se teamă în Lumea Incertă, confirmă el.

– Să se teamă și să-i deteste, în egală măsură, precizează Coralie. Asta are legătură cu furtul de copii.

– Ei bine, dacă Agathe a fost furată de preoții din Yénibohor, e greu de scos de acolo, suspină Gontrand.

– Un lucru este sigur, interveni Guillemot: bijuteria de la Ork are o legătură directă cu Yâdigâr.

– Și eu? întrebă Ambre, frustrată că nu i s-a întîmplat nimic interesant de povestit prietenilor. De ce eu sînt singura care și-a petrecut timpul dormind și singura pe care a durut-o capul în timpul Trecerii?

– Asta rămîne un mister, conveni Ucenicul. Ca de altfel și faptul că tu ai sosit prin aceeași Poartă cu mine, dar nu în același timp, pentru că nu ne-am întîlnit.

– Am o explicație pentru durerea de cap: poate că era prea plin... glumi Gontrand.

– Gata, nu e momentul! încercă Romaric să-i tempereze, în timp ce Ambre îl bombarda cu pumnii pe impertinent.

– Pst! Liniște! interveni Toti, pe care grupul îl ținuse intenționat deoparte, vorbind în limba din Ys. Vine ofițerul principal!

Zgomotul ivărului și lumina unei torțe confirmară avertismentul pajului. Toți își ținură răsuflarea.

37

Comandantul Thunku

Un gardian înalt deschise ușa celulei în care se aflau. Era însoțit de doi bărbați. Unul, îmbrăcat luxos, puternic și cu un aer mulțumit, trebuie să fi fost ofițerul principal însărcinat cu paza închisorii. Celălalt, mult mai de temut, nu semăna a soldat; cu țeasta rasă, ochii pătrunzători ca aceia ai unei păsări de pradă, era îmbrăcat într-o haină de aba groasă, albă, care îi dădea aspectul unui călugăr.

Se adresă copiilor întinzînd spre ei o mînă slabă, cu pielea uscată, și căreia îi lipsea un deget.

– Hei, voi, puștilor, urmați-mă.

Nu reacționară, așteptînd decizia lui Guillemot.

– Ați înțeles? strigă gardianul lovind gratiile cu mînerul bastonului. Supuneți-vă ordinelor Excelenței Sale, Consilierul Comandantului nostru, Thunku.

Guillemot suspină și, însoțit de ceilalți, acceptă să-l urmeze pe bărbatul ras în cap, afară din celulă.

– Adio, prinț al hoților, murmură puțin teatral Coralie către Toti, cînd trecură pe lîngă el.

– Ceilalți se mulțumiră cu o strîngere de mînă, o bătaie amicală pe umăr și un „Curaj!", ce păru mai degrabă spus la adresa lor decît pajului.

Apoi o luară pe urmele Consilierului, ale ofițerului și ale gardianului, pe un coridor nesfîrșit.

– Prinț al hoților... Ei bine, mititico, ai nimerit-o, șopti Ambre.

– Curios, adăugă Romaric, mi se pare că pajul nostru era destul de ușurat că scapă de noi!

– Sînteți niște proști, spuse Coralie ridicînd din umeri.

În ce-l privește pe Gontrand, el era gînditor. Era sigur că-l mai văzuse undeva pe omul cu aer de pasăre răpitoare. Făcu un efort de memorie, apoi renunță, scuturînd din cap. Era imposibil, pentru că nu mai fusese niciodată la Yâdigâr...

Ieșiră curînd la lumina zilei și fură conduși într-o sală imensă, în inima palatului.

– Uite-i și pe conspiratorii descoperiți de abilul meu Consilier! rînji din imensul fotoliu din lemn sculptat, pe care trona, Thunku, stăpînul orașului Yâdigâr.

Comandantul Thunku era o forță a naturii care etala pe față și pe un brațele acoperite de păr semnele mai multor bătălii. De la prima vedere, se putea înțelege destul de ușor că nu din iubire i se supuneau oamenii și că era gata să zdrobească țestele celor recalcitranți! Bruta emana o siguranță extraordinară și vocea lui se lovea de pereți cu puterea tunetului.

– Ați putea să-mi vorbiți puțin despre motivul care vă aduce aici? continuă Comandantul, ai cărui ochi mici și negri se fixaseră asupra tinerilor.

Aceștia îl priveau în tăcere. Coralie tremura sub privirile brutei, La fel ca toți ceilalți, aștepta ca

Guillemot să ia cuvîntul. Acesta se gîndea disperat ce metodă să folosească pentru a scăpa din impas.

– Ei, această lipsă de încredere mă întristează! Şi ceea ce mă necăjeşte şi mai tare este să vă văd ajunşi pe mîna experţilor Consilierului meu. Ştiţi ce a făcut înainte de a fi numit Excelenţă? Îi tortura pe eretici la Yénibohor!

Cuvintele lui Romaric şi ale lui Coralie le erau impregnate în minte şi nu putură să se împiedice să nu arunce o privire neliniştită în direcţia omului care stătea retras, pe una din părţile tronului. Guillemot respiră adînc şi i se adresă lui Thunku.

– De fapt, noi aparţinem tribului albastru al Oamenilor Nisipurilor. Am venit aici fără să ţinem seama de sfatul şefului nostru, ca să cumpărăm arme noi.

Thunku rîse uşor şi scutură din cap.

– Tu eşti conducătorul grupului? Cum te cheamă?

– Mă numesc... Elyk.

– Ei bine, Elyk, nu cred nici un cuvînt din povestea ta. Tonul Comandantului devenise mai dur. Chiar am o mică idee despre cine sînteţi în realitate şi ce aţi venit să căutaţi sub o deghizare grotescă şi un pretext idiot. Credeţi că puştii din Lumea Incertă riscă să vină la Yâdigâr? Cîţi copii aţi văzut în oraşul meu? Repede, aduceţi-mi fata! ordonă el gărzilor care păzeau uşa.

Cîteva minute mai tîrziu, doi bărbaţi se întoarseră ţinînd o coardă la capătul căreia se afla legată o fată cu părul negru şi doi ochi încercănaţi de prea mult plîns. Cînd îşi făcu apariţia în sala de audienţe şi cînd o zări, Guillemot înţepeni.

– Guillemot, strigă ea. Guillemot, tu eşti? Dar... cum?

În fața lor, palidă, slăbită și obosită, se afla Agathe de Balangru!

– Bună, proasto, murmură Ambre, numai pentru ea; acum ești terminată.

Pe tronul lui, Thunku se zguduia de un rîs tunător.

– Bine, Elyk, sau mai bine ar fi să-ți spun Guillemot? Îți mai menții povestea ridicolă? Dacă nu te deranjează, sigur! Bandă de derbedei venită din Țara Ys ca s-o salveze pe această nenorocită! Rîse cu și mai mare poftă. Știți ceva? Cînd Gommonul a răpit fata în locul băiatului cu puteri extraordinare, cel care mi-a adus-o a sfîrșit prin a se spînzura de furie! De altfel, prin această greșeală, mi-a făcut figura lăsînd-o aici! Am tot încercat să fac din ea o servitoare acceptabilă, dar este incapabilă și să gătească așa cum trebuie și să curețe o armură! Cine și-ar dori-o?

Aruncă o privire către Agathe, care strîngea din buze jignită atît de cuvintele Comandantului, cît și de zîmbetul încîntat afișat de Ambre. Apoi îl studie pe Guillemot cu interes.

– Vreo doisprezece ani, ochi verzi, aer ceva mai răutăcios decît al celorlalți... Oare de data asta o să am noroc? Vezi, băiete, cred că vei face fericit pe cineva: pe omul care te caută disperat de ceva timp. Și un alt fericit, pentru că, atunci cînd o să i te dau, o să cer o grămadă pentru tine! De exemplu, puterea de a-mi trece, nu după capriciile lui, ci după ale mele, oamenii dintr-o Lume în Alta, ca să variem puțin plăcerile jafului!

Dintr-odată, se auzi un zgomot teribil, ca acela al unei explozii. Se auziră țipete și vacarmul unei lupte. Apoi ușa sălii zbură făcută țăndări. Urmat de oameni și

de Orki înarmați, un bărbat înalt, cu hainele prăfuite, năvăli în sală.

Lui Guillemot îi îngheță sîngele în vine.

– Maestre Qadehar! strigă el.

– Azhdar Demonul, lăsă să-i scape Thunku stupefiat.

38

Guillemot se înfurie

– Guillemot ești bine? întrebă Qadehar, care-și reîntîlnise Ucenicul la picioarele tronului și care-i ținea pe soldați la distanță, amenințîndu-i cu brațele deschise.

– Da, Maestre! Și sînt fericit să vă văd!

– Și eu la fel, copile, și eu la fel. Mulțumesc zeilor din cele Trei Lumi că Thomas ți-a urmat instrucțiunile întocmai! Și că termenul pe care i l-ai impus s-a încheiat alaltăieri!

Instinctiv, Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre și Agathe, pe care gărzile îi lăsaseră nesupravegheați, ca să poată respinge asaltul Vrăjitorului, se strînseră în jurul lui Qadehar.

În spatele lor, Thunku se ridică de pe tron. Era cu adevărat furios.

– Demon blestemat! Vii și mă sfidezi pînă și în palatul meu! O să regreți!

Cu un răget, Thunku se aruncă asupra lui Qadehar, care, surprins, n-avu timp se reacționeze cu o pasă magică. Cei doi bărbați se rostogoliră pe pămînt. Vrăjitorul se apăra cum putea de loviturile ce plouau peste el. Dar dezechilibrul de forțe era prea mare.

Dușmanul lor era la pămînt și neputincios. Orkii și gărzile se apropiară exultînd.

– În lături, le strigă Qadehar.

– Prindeți-l! urlă Thunku, care îl imobilizase pe Vrăjitor.

Orkii se năpustiră în direcția lor.

– Fă ceva, Guillemot, îl imploră Romaric.

– Da, repede, te rog, insistă și Coralie frămîntîndu-și mîinile. N-am chef să-mi petrec aici restul vieții ca sclavă, măturînd și lustruind armuri!

Guillemot respiră adînc și închise ochii. Trebuia să acționeze. Își jurase, după nereușita de la Ferghână, despre care nu suflase un cuvînt nimănui, să lase Grafemele în pace. Acum însă nu avea de ales. Le chemă în gînd cu reticență. Ca și atunci cînd se ascunsese sub căruța falsului magician, nici unul nu-și făcu apariția spontan. Ce-ar fi de făcut? Alături de el, Gontrand urlă: un Ork venise să-l apuce de braț.

– Fă ceva, te implor, îl rugă din nou Romaric, care abia reușise să evite o lovitură de sabie.

În spatele lui, îl auzi pe Qadehar gemînd de durere. Se simți cuprins de furie. Într-un efort de voință, obligă Grafemele să se rînduiască în mintea lui. Două lucruri i se confirmară: mai întîi, Grafemele nu aveau linia lor obișnuită, erau atît de deformate, încît îi era greu să le recunoască; apoi, ca și data trecută, Thursaz încerca să se țină în umbră.

– Pe tine te vreau, amice, murmură el ca pentru sine, printre dinți. Hai, vino, te chem. Nu mai rezist. E inutil să-l trimit pe Isaz în locul tău!

– Ce tot spui? îl întrebă Ambre, care nu-l părăsise de la începutul încăierării și care ținea un Ork la distanță cu o lance luată de pe jos.

Dar Guillemot n-o ascultă. Cu ochii închiși, reuși să-l aducă pe Thursaz care, anormal de umflat, tremura ca

flacăra unei lumînări înainte de a se stinge. În momentul în care Coralie urlă, prizonieră în brațele unui hibrid monstruos, invocă Grafemul:

– THUUURSAAAAZ!

Toată lumea înțepeni într-o clipă. Din adîncul pămîntului se auzi un huruit teribil. Gărzile păliră, aruncară armele, Orkii abandonară prizonierii ca s-o ia la fugă. Thunku însuși slăbi strînsoarea și, după ce aruncă o privire uimită spre Guillemot și mai dădu un pumn în direcția lui Qadehar, o luă la fugă.

– Repede, copii, spuse Vrăjitorul care se ridică cu ajutorul lui Romaric, trebuie să părăsim clădirea.

– Dar ce se petrece? Ce am reușit să fac? îl întrebă Guillemot neliniștit.

– Ai lansat o vrajă care, în mod normal, reușește în cel mai bun caz să oprească un Gommon în plină cursă. Aruncată de tine și aici, în Lumea Incertă, a provocat o ruptură a nodului teluric ce trece pe sub Palatul lui Thunku.

– Și ce-o să se întîmple? se neliniști Ucenicul.

– Un cutremur. Repede, s-o ștergem!

Huruitul se amplifică. Fugiră cît putură de repede. Zidurile începură să crape, pămîntul să tremure.

– Repede, repede! Fuga! îi încurajă Qadehar, care o luase în brațe pe Agathe, incomodată de sforile cu care era imobilizată.

– Ahhh! strigă Coralie, simțind cum o placă de marmură căzută din tavan o atinge ușor.

Chiar în spate, un gardian urla cu picioarele zdrobite de o coloană monumentală ce se răsturnă cu un zgomot infernal.

Guillemot se lupta cu o draperie și căzu pe marginea unei imense crăpături pe care nu o observase. Ambre, care îl urma pe Ucenic ca o umbră, îl prinse de umeri, îl ridică și îl trase înapoi.

– Mulțumesc!

– Mai tîrziu! Să ne grăbim!

La rîndul lui, Romaric avea de furcă cu Coralie, care îl trăgea de mînă, și cu Gontrand, care îl îmboldea să înainteze, printre bucățile de ziduri zdrobite. Un Ork dispăru urlînd într-o fisură, la cîțiva pași de ei.

– Pe aici! urlă Qadehar, care deschidea drumul.

Trosnete înspăimîntătoare însoțeau căderea clădirii, ca și cum ceva gigantic se rupea în străfundurile pămîntului.

– Și eu sînt cel care a declanșat asta, eu! repeta Guillemot, jurînd că, dacă scapă cu viață, nu va mai folosi niciodată Grafemele în această Lume cu adevărat incertă.

– Încă un efort, îi încurajă Vrăjitorul, aproape am reușit!

În fața lor, un perete distrus lăsa să treacă lumina soarelui; alergară și mai repede.

Părăsiră Palatul chiar în clipa în care acesta se cufunda cu totul în pămînt, sub ochii îngroziți ai gărzilor și ai populației adunate în stradă, și se fofilară discret între două clădiri.

– După mine, le ordonă Vrăjitorul. Pînă începe din nou, o să avem tot orașul pe urmele noastre.

Qadehar îi conduse într-un labirint de străduțe. O puse pe Agathe în brațele lui Romaric și lui Gontrand și o luă în fruntea grupului. În spatele lui, Guillemot aștepta reproșurile Maestrului.

– Guillemot, explodă Qadehar. Guillemot!

Mergea repede, și băiatul, ca și ceilalți, de altfel, aproape trebuia să fugă ca să țină pasul cu el.

– Ești conștient de ce ai făcut? Să folosești un porumbel și un sigiliu al Guildei în scopuri personale! Să părăsești Gifdu în felul acesta, ca un hoț! Apoi să deschizi Poarta Lumii Incerte și să-i tîrăști prin ea și pe prietenii tăi!

Guillemot era livid. Dar Qadehar se calmă și chiar i se ivi un zîmbet pe buze.

– Dacă Thomas nu mi-ar fi descris foarte exact vraja de deschidere a Porților, sînt convins că mi-aș fi pierdut mințile. Marele Mag încă nu-și revine.

Guillemot simți că morala era pe sfîrșite.

– Maestre, trebuia s-o fac. Nu știu de ce, dar trebuia.

Qadehar nu-l mai ascultă și încruntă sprîncenele, ca și cum ceva l-ar fi nemulțumit.

– Ceea ce mă miră, Guillemot, este faptul că vraja a funcționat normal. Ai uitat totuși să-l incluzi pe Wunjo în Galdr pe care ai făcut-o.

Guillemot tuși ușor.

– Ei, exact, Maestre, despre acest subiect...

– O să vorbim mai tîrziu, fiule, i-o tăie Vrăjitorul. Pentru moment, numai faptul de a vă fi regăsit vii și sănătoși contează.

Qadehar se opri în fața unei porți joase. Alese o cheie dintr-o cutie pe care o scoase din sacul său și o strecură în broască.

– Urmăritorii sînt obligați să aibă ascunzători aproape peste tot, explică Vrăjitorul micului grup rămas cu gura căscată. Poarta din această Lume este atît de departe de totul!

Pătrunseră într-o sală fără ferestre. Qadehar închise ușa în urma lui și aprinse o lampă cu ulei.

– Aici sîntem în siguranță pentru un timp.

– Cît timp? întrebă Guillemot.

– Totul depinde de dorința pe care o va avea Thunku să ne găsească, răspunse Qadehar pe un ton indiferent. Și, pentru a te avea, ar plăti cu cerul și cu pămîntul!

– Dar de ce? gemu Ucenicul.

– Cineva te vrea, fiule, și a pus un preț... Ți-am mai spus-o: magia este foarte puternică în tine! Și orice putere declanșează pasiuni. Și pe cea a unei creaturi cum este Umbra, care stă fără îndoială la originea răpirii tale!

Guillemot nu răspunse. Chiar dacă știa, pentru că o auzise din gura Marelui Mag, la Gifdu, că Umbra umblă după el, nu era convins că asta era singura explicație. Dar Maestrul lui n-o să-i spună nimic mai mult, era sigur de asta. Așa că-și păstră gîndurile pentru el și se întoarse spre prietenii lui, fericiți că erau sănătoși și scăpați de necazuri. Qadehar, în acest timp, cugeta, și tensiunea se citea pe fața lui.

– Așadar, vere, cînd te enervezi, te enervezi! îi aruncă Romaric lui Guillemot, dîndu-i o palmă peste umăr.

– Știi ce? adăugă Gontrand. În aceste momente ai ceva din bardul galez Assurancetourix!

– Ar trebui s-o iau ca pe un compliment? se neliniști Guillemot.

– Venind de la un muzician, nu sînt foarte sigur! interveni Romaric.

Mai glumiră puțin în același registru, toți trei.

În acest timp, Agathe scăpă treptat de tensiunea acumulată de-a lungul săptămînilor, plîngînd pe umărul lui

Coralie. Ambre uită de antipatia pe care i-o inspira fata asta și o încurajă cu cîteva cuvinte. Apoi, pentru că Agathe se liniștise, epuizată, micul grup se adună în jurul lui Qadehar.

39
Iluminarea

– Este de necrezut! Atunci, asta e, există mai multe Porți în Lumea Incertă?

– Da, Maestre, confirmă Guillemot. În orice caz, cel puțin cinci: oficial, cea prin care ați intrat dumneavoastră, în Insulele din Mijloc. Cele de pe Colinele Mișcătoare, unde am ajuns eu și Ambre. Cea dinspre plutele Poporului Mării, unde a ajuns Coralie. Cea de pe plaja din apropiere de Yénibohor, unde a aterizat Romaric. Și, în fine, cea de la turnul din Djaghataël, de unde a scăpat Gontrand.

– Foarte interesant, zise Maestrul ca pentru el, înainte de a se întoarce spre cel din urmă. Și tu spui, Gontrand, că o cameră din turn era plină cu cărți și cu instrumente ciudate?

– Da, Maestre Qadehar, aprobă tînărul muzician.

– Foarte interesant, repetă Qadehar. Mai e și altceva?

– Durerea mea de cap! zise Ambre la rîndul ei.

Prietenii rîseră de ea.

– Liniște! fu nevoit să strige Vrăjitorul înainte de a putea continua pe un ton ce se voia încurajator; este un fenomen puțin obișnuit, Ambre, dar cu totul explicabil – efectele magiei asupra indivizilor depinde de natura lor. E posibil să fii mai sensibilă decît alții.

– Maestre Qadehar, întrebă Gontrand cu o seriozitate ce ascundea ceva, cînd vorbiți de natură vă referiți la dimensiunea creierului, nu? Au! Au!

Fu nevoie din nou de toată autoritatea Vrăjitorului pentru a readuce liniștea și pentru a-l smulge pe Gontrand din ghearele lui Ambre. În același timp, un zgomot din stradă îi alertă: oamenii lui Thunku răscoleau orașul.

– Dacă rămînem aici, n-o să ne folosească prea mult, anunță Qadehar. O să sfîrșească mai devreme sau mai tîrziu prin a da de noi. Singura noastră șansă este să încercăm o ieșire și să găsim una dintre Porțile prin care ați intrat. Cea de la Colinele Mișcătoare pare a fi cea mai apropiată. Este foarte riscant, dar nu avem de ales.

Guillemot ezită o clipă, apoi făcu un pas spre Maestrul său.

– Da, poate mai e și un alt mijloc. Oamenii Nisipurilor au o ceremonie stranie, începu să explice el. În timpul acestei ceremonii, se țin de mîini și se mișcă ondulat, ca un șarpe...

– Toți împreună? i-o reteză Coralie.

– Da, toți înșirați în spatele șefului lor. Ei numesc asta Ceremonia Lunii Moarte. Știți de ce?

– Bineînțeles că nu, răspunse Romaric ridicînd din umeri. De unde ai vrea să știm?

– Ei bine, urmă Ucenicul, pentru că o practică în nopțile fără lună!

– Și? îl întrebă Coralie.

– Ce se poate vedea strălucind în mod special în nopțile fără lună?

– Stelele, evident, spuse Qadehar, care începuse să înțeleagă.

– Ceea ce m-a mirat la această ceremonie, se ambală Guillemot, este acel punct în care seamănă cu deschiderea magică a Porților. Toată lumea se ține de mînă și imită Stadha, adică pozițiile Grafemelor; chiar și felul în care recită un soi de Galdr!

– Ce-i păsărească asta? se miră Romaric.

– Tăcere, îl opri Qadehar, care se întoarse spre Guillemot. Continuă, te rog.

– Atunci am făcut legătura cu legenda care spune că, odată, Oamenii Nisipurilor treceau cum doreau dintr-o Lume în alta...

– Ceea ce ar putea însemna, interveni Qadehar, cu un zîmbet strălucitor, faptul că Omenii Nisipurilor ar stăpîni o foarte veche vrajă care să permită călătoria între Lumi, fără să folosească Porțile! Este formidabil! Trebuie să ajungem de urgență în Deșertul Vorace și...

– Nu e nevoie, Maestre, obiectă Guillemot. Am notat în carnet tot ce era important în legătură cu ceremonia.

Vrăjitorul se grăbi spre el și îl luă în brațe strîngîndu-l atît de tare, că era să-l sufoce.

– Bravo, Guillemot! Bravo! Sînt mîndru de tine.

Apoi Maestrul și elevul se adînciră, așezați în mijlocul cercului de prieteni atenți și liniștiți, în lectura carnetului cu capete de piele neagră.

– După părerea mea, riscă Guillemot, totul pare a fi în ordine în acest ritual. Dacă este ceva greșit, este în altă parte.

– Ai dreptate, băiete. Privește! Nu ți se pare nimic ciudat în Stadha?

Guillemot studie desenul ce reproducea fidel Grafemele atît de familiare lui.

– Nu, eu...

Se opri în mijlocul frazei. Evidența îi sări în ochi ca soarele în mijlocul zilei.

– Înțeleg! Grafemele pe care le cheamă în ceremonia lor sînt cele din Țara Ys! În Lumea Incertă capătă altă formă, ce corespunde constelațiilor unui alt cer! Din cauza asta Grafemele pe care le-am invocat atunci cînd mă aflam în piața din Ferghânâ și în Palatul lui Thunku mi se păreau deformate și pentru asta nici Isaz, nici Thursaz nu au reacționat așa cum mă așteptam! Ritualul pe care Oamenii Nisipurilor îl săvîrșesc în deșert este cel pe care trebuie să-l fi văzut pentru ultima oară cînd au trecut din Țara Ys în Lumea Incertă! Pentru a face drumul invers, ar trebui modificat ritualul în funcție de poziția diferită a stelelor și deci să se dea noi forme Grafemelor!

Guillemot se ridică în picioare și începu să gesticuleze de bucurie, sub privirile uimite, dar pline de dragoste ale prietenilor și ale Vrăjitorului.

Imediat, s-au apucat amîndoi să transcrie vraja după parametrii Lumii Incerte.

În timpul acesta, Ambre și Coralie se întreceau cu Gontrand și cu Romaric într-un joc din Țara Ys, ce consta în a-și aminti un număr cît mai mare de obiecte pe care le-au avut sub ochi timp de un minut.

Cum se întîmpla adesea, fetele cîștigară primele două manșe. Băieții începură, ca de obicei, să le acuze că trișează, în timp ce Vrăjitorul și Ucenicul lui se întoarseră în mijlocul lor.

– Asta este, anunță Qadehar triumfător, sîntem gata!

În același moment, lovituri puternice răsunară în ușa ascunzătorii lor.

– Grăbiți-vă! Nu mai e nici o clipă de pierdut!

– Coralie se grăbi s-o trezească pe Agathe, care dormea un somn profund. Apoi, urmînd indicațiile Vrăjitorului, se prinseră de mîini, ca atunci cînd au trecut prin Poarta dintre cele Două Lumi. Un topor se înfipse în ușă, dar aceasta, datorită farmecelor pe care Qadehar le făcuse, se ținea bine.

– Agathe este gata? se neliniști Qadehar.

Fata ridică ușor capul. Recuperase ceva forță în timpul celor cîtorva ore de odihnă și se simțea mai bine.

– Bine. Procesul e mult mai complex decît cel pe care Guillemot l-a folosit cu voi în Țara Ys, spuse Qadehar. Nu avem Poartă și va trebui să creăm una! Pentru asta, fiecare dintre noi, fără să se desprindă de mîinile celorlalți, trebuie să reproducă corect cu corpul forma Grafemului Trecerii. Eu voi recita vraja în același timp... Fiți atenți, concentrați-vă și totul va merge bine. Nu putem face mai multe încercări! Gata?

Aprobară cu teamă.

– De data asta sînteți sigur că nu vom apărea separați și nu se știe în ce loc? nu putu să se abțină Coralie.

– Nu te teme, o asigură Romaric. Astăzi avem alături de noi un Vrăjitor adevărat!

Ambre, care spre surpriza tuturor de la un timp îl apăra evident pe Guillemot, îi aruncă o privire furioasă lui Romaric. Qadehar îi sfătui să nu mai piardă timpul. Adoptă rapid opt poziții succesive, corespunzînd cu opt Grafeme din Lumea Incertă. Agathe, Coralie, Ambre, Gontrand, Romaric și Guillemot îl imitară

întocmai. Vrăjitorul cîntă un Galdr. După ce pronunță ultimul cuvînt, auziră, cum se întîmplase și cu cîteva zile înainte, la Ys, zgomotul ciudat al unei porți ce se deschide. Camera în care se găseau se întunecă. Din nou, se simțiră atrași brutal într-un groaznic vîrtej și plonjară într-o gaură neagră.

40
Întoarcerea la Ys

Se pomeniră cu toții în mijlocul unei lande bine cunoscute. În depărtare, se putea zări marea scînteind.

– Landa Korriganilor! Landa Korriganilor! exclamă Romaric. Ne-am întors acasă. Am reușit!

Scoaseră strigăte de bucurie. Începură să alerge în toate direcțiile, și Coralie îl sărută pe Qadehar însuși pe obraz.

– Ura, ura! strigă Vrăjitorul mai emoționat decît voia s-o arate. Să nu întîrziem, se apropie seara! Korriganii ne-au observat și fără îndoială se și gîndesc la figurile pe care ni le pot face!

O luară în direcția Dashtikazar, pălăvrăgind și rîzînd așa cum se face la întoarcerea dintr-o aventură ce ar fi putut să se termine prost.

– Nu ne-ați spus, Maestre Qadehar, interveni Gontrand, care mergea alături de el împreună cu Romaric și cu Coralie, cum de ați știut că sîntem prizonieri la Thunku?

– Cunoașteți un uriaș plin de cicatrice răspunzînd la numele de Tofann? Ei bine, după ce am intrat prin Poartă, m-am îndreptat direct spre Ferghânâ, orașul cel mai apropiat, crezînd că și voi ați gîndit la fel. La

Ferghână, am aflat că un Omuleț a ajutat un sclav să fugă. Știind că hainele cenușii au fost furate de la Gifdu și că nu este în obiceiul oamenilor din Virdu să-și ajute aproapele, m-am gîndit imediat la voi! Dar cercetările m-au dus imediat spre Deșertul Vorace, apoi spre Drumul Pietrelor, unde l-am întîlnit pe Tofann, care m-a pus pe urmele voastre. Asta e. Îndrăznesc să spun, nici o vrăjitorie!

– Maestre Qadehar, întrebă din nou Gontrand, de ce Thunku v-a numit Azhdar Demonul?

– Îi deturnez întotdeauna planurile: pentru Thunku eu sînt un demon! De altfel, ar fi trebuit să știu imediat că el era, într-un fel sau altul, amestecat în această afacere de răpire. În ce privește numele Azhdar, este cel pe care îl iau cînd mă duc în Lumea Incertă. Alte întrebări?

Romaric ignoră tonul ironic al lui Qadehar.

– Da, Maestre Vrăjitor, de ce Guillemot interesează pe atîta lume, Guilda, Umbra și chiar și pe dumneavoastră?

– Nu-ți pot răspunde, fiule, pentru că încă nu știu. Sau, mai bine spus, nu pot decît să dau același răspuns: pentru că magia stîrnește în el un ecou adînc.

– Și asta stîrnește pasiuni. Dar cum explicați dumneavoastră faptul că Guillemot a reușit să facă, numai după trei luni de studii, ceea ce Vrăjitorii realizează abia după ani de muncă?

– Munca nu este totul, Romaric. Există pentru fiecare muncă indivizi mai dotați decît alți...

Răspunsul nu-l satisfăcu pe băiat, dar, la fel ca vărul lui, își păstră dezamăgirea pentru el, promițîndu-și să se pună pe treabă pentru a afla mai multe.

Qadehar schimbă subiectul.

– Știați, copii, că ați devenit adevărați eroi în Țara Ys?

– Eroi? Cum așa? întrebă Coralie.

– Gîndiți-vă. Ați mers în Lumea Incertă și v-ați întors, deși nu sînteți Urmăritori. Asta nu s-a mai întîmplat niciodată! Mai mult, nu v-ați întors cu mîinile goale; ați adus-o înapoi la tatăl ei pe Agathe de Balangru, pe care ați smuls-o din ghearele unui om de temut. Și aduceți înapoi pentru Guildă o vrajă extrem de valoroasă, pierdută de secole! Ce-ar fi trebuit să mai faceți pentru a deveni eroi?

Dezbătură apoi avantajele și dezavantajele noului lor statut.

În timpul acesta, închizînd coloana, Guillemot mergea gînditor. Era încă prea devreme ca să vadă clar: evenimentele se înlănțuiseră rapid în ultimele zile! Totuși, cîteva lucruri nu se potriveau în aventura lor în Lumea Incertă, precum nici în explicațiile maestrului Qadehar. Era confuz, însă simțea că mergea pe o pistă falsă, dar nu putea spune de ce. Totul era încă în ceață.

Repede i se alăturară Ambre și Agathe. Atmosfera se destinse.

De fapt, Ambre nu suporta s-o vadă pe Agathe aruncînd priviri lungi spre prietenul ei.

– Guillemot, întrebă dintr-odată Agathe, ați riscat cu adevărat atîtea numai ca să veniți să mă salvați pe mine?

– Ei bine... da, îi răspunse, întrebîndu-se unde vrea să ajungă.

– În ciuda a tot ceea ce ți-am făcut la școală, mi-ai sărit în ajutor? continuă Agathe.

– Nu este același lucru să pierzi un medalion cu faptul că mături toată viața cu lanțuri la picioare! o ironiză băiatul.

Agathe se opri hotărîtă în mijlocul drumului.

– Guillemot, am ceva important să-ți spun.

– A, nici nu se pune problema! explodă Ambre înaintînd spre ea, cu pumnii strînși.

– Calm, Ambre, calm, interveni Guillemot. Poți vorbi în fața ei, Agathe, nu am nimic de ascuns prietenilor mei.

– Nu, ceea ce am de spus vreau să-ți spun numai ție.

Ambre întoarse spre Guillemot o privire amenințătoare și în același timp rugătoare. Elevul Maestrului Qadehar suspină și sfîrși prin a-i cere prietenei lui, a cărei purtare, de cînd s-au întors, n-o prea înțelegea:

– Ambre, du-te la ceilalți o clipă. Te rog.

Aceasta o săgetă pentru ultima dată pe Agathe cu privirea și se îndepărtă bombănind. Guillemot se întoarse spre Agathe.

– Ce vrei să-mi spui atît de important?

– La început, m-am gîndit să păstrez asta pentru mine... Dar mi-am spus că ai dreptul s-o știi. Chiar dacă este o informație foarte vagă și pentru care nu trebuie să te ambalezi.

– Ei bine, suspină Guillemot, te ascult.

– Uite. Într-o seară, am surprins o conversație între Thunku și Consilierul lui. Acest fost preot este mai rău decît șeful lui, crede-mă! Mă rog, vorbeau cu voce joasă despre Seniorul Sha.

– Sha? Am mai auzit acest nume...

– Seniorul Sha trăiește undeva lîngă Oceanul Imens. Se știu puține lucruri despre el. Se zice că are puteri

uriașe. Nu este iubit, dar nici detestat. De fapt, oamenilor le este frică de el. Sînt convinsă că Thunku este singurul lui prieten. Mă rog, dacă poți numi prieten o asemenea creatură!

– Bine, se impacientă Guillemot, dă-i drumu'!

– Se întrebau dacă Sha își va regăsi cîndva fiul, care i-a fost furat la naștere și pe care nu l-a cunoscut niciodată. Un băiat care astăzi ar avea doisprezece ani. Atunci, cum știam că cineva vrea cu orice preț să te răpească și cum Seniorul Sha este mînă-n mînă cu Thunku, mi-am zis că...

Nu își termină fraza. Guillemot o privi pe Agathe drept în ochi. Era perfect calm, dar inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

– Mulțumesc, Agathe, reuși să spună în cele din urmă cu o voce ușor tremurată. Chiar dacă încă nu știu ce ar trebui să fac acum cu această descoperire.

Rămase o clipă așa, nemișcat și tăcut. În cele din urmă, Agathe reluă timid.

– Cred că sîntem așteptați.

Guillemot părea trezit dintr-un vis. Ceva mai încolo, așezată pe o piatră, Ambre îl privea cu brațele încrucișate.

– Ai dreptate. Să mergem. Pe drum, Guillemot adăugă: Juri că n-ai să spui nimic nimănui?

– Îți promit.

Se alăturară lui Ambre, apoi, toți trei începură să alerge pentru a-și prinde prietenii din urmă.

Pe cer, la ora la care apusul pune pe jar norii, primele stele scînteiau ușor.

Puțini sînt cei care știu despre existența Țării Ys, o lume paralelă, aflată undeva între real și fantastic. Chiar dacă se bucură de „cuceririle" lumii moderne, în acest ținut încă mai poți întîlni Cavaleri în armură și Vrăjitori cu puteri nebănuite.

Guillemot, un băiat din Ys, își descoperă puterile de Magician și, împreună cu Maestrul Vrăjitor Qadehar, care îi devine profesor, aprofundează tainele transmise de *Cartea Stelelor*, furată cu secole în urmă.

Pornit în căutarea adevărului și a colegei sale, Agathe, răpită de forțele răului, Guillemot va pătrunde în Lumea Incertă, alături de cei mai buni prieteni ai săi.

Cartea stelelor

I. Vrăjitorul Qadehar
II. Seniorul Sha
III. Chipul Umbrei

ISBN (10) 973-103-004-2
ISBN (13) 978-973-103-004-3

9 789731 030043

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company